

တက္ကသိုလ်လှကြွယ်

အမေ့ရဲ့ဆန္ဒ နှင့် ဘာသာပြန်ဆောင်းပါးများ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ဖြန့်ချိရေး - အနာဂတ်ကာလစာပေဆက်ဆံရေး (၁၈၄၀)
 အမှတ် (၁၅၂)၊ ဒုတိယထပ်၊ အနော်ရထာလမ်း၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း - ၀၉-၄၂၁၁၃၁၆၈၉
 - အမှတ် (၂၈) ပထမထပ်၊ ရေကျော်ဝတ်ကျောင်းလမ်း၊
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း- ၀၉-၉၇၂၆၈၆၂၃၂၊ ၀၉-၄၂၅၃၀၅၇၉၈

- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
 ထုတ်ဝေသည့်ကာလ - ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၇
 မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း - နန်းသခင်
 ကွန်ပျူတာစာပီ - ရီရီ၊ နန်းသခင်
 အုပ်ရေ - ၅၀၀
 တန်ဖိုး - ၂၅၀၀
 ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်သူလှိုင် (၀၁၅၀၈)
 မှန်ခန်းစောင် စာပေတိုက်
 အခန်း(၀၀၂)၊ တိုက် (၄၇၂)၊ ရာဇဓိရာဇ်အိမ်ရာ
 ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ကိုသန်းဝင်း (၀၀၃၁၃)
 “ဝင်းပပပုံနှိပ်တိုက်”
 အမှတ်(၁၂၄)၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)
 တက္ကသိုလ်လှကြွယ်
 အမေရိကန်နှင့် ဘာသာပြန်ဆောင်းပါးများ
 စာမျက်နှာ ၁၆၆၊ ၁၂၅ စာ၊ ၁၃.၃ x ၂၀.၇ စင်တီ။

မာတိကာ

စာရေးသူ၏အမှာစာ	
နိုင်ငံတကာမင်္ဂလာပွဲ	၃
ပြန်လည်ရှင်သန်သူများ	၉
ချွေကလီးယားလက်နက်	၂၇
မေ့မရနိုင်ပါ တစ်သက်တာ	၃၁
သစ္စာမဏ္ဍိုင်	၃၆
အယ်လ်နီညိုနှင့် ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှု	၄၃
အလှထိပ်ခေါင်တင်	၄၇
အံ့ပြန်ခရီး	၅၁
ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ရှာပုံတော်	၅၅
သား၏သက်တော်စောင့်	၅၉
စာဖတ်ဖော်	၆၃
နံနက်ခင်းမှာတမ်း	၆၆
အမေ့ရဲ့ဆန္ဒ	၇၁
လူဦးရေနှင့် ပြဿနာ	၁၁၄
ဝမာလမ်းမကြီး	၁၁၈
မြစ်ကြီးရောဝတီ	၁၃၉
ကိုယ်ရယ် ဇော်ဝင်းရယ် ဦးရွှေမြိတ်ရယ် ကိုစောရယ်	၁၅၅

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသော သာသာပြန်ကိုယ်တွေ့ ဝတ္ထုအများစုမှာ Reader's Digest မဂ္ဂဇင်းမှ ဘာသာပြန်ဆို ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာပြန်ရန် မူရင်း ဝတ္ထုတို့ကို ရွေးချယ်ရာတွင် ဖတ်ရှုရသူ၏ စိတ်ကြည်နှူးစေမှုကို ဦးစားပေးပါသည်။ မြန်မာ့စရိုက်နှင့် နီးစပ်သော ဇာတ်လမ်းပါသည့် ဝတ္ထုကိုသာ ရွေးချယ်ဘာသာ ပြန်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြပါ ဝတ္ထုတိုများမှာများသောအားဖြင့် Revenue ဂျာနယ်တွင် ဖော်ပြပြီး ဝတ္ထုကို ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် အခြားမဂ္ဂဇင်း များမှလည်းဖော်ပြပြီးဆောင်းပါးများဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းပါးများကို ဘာသာပြန်ဆိုရာတွင် လူမှုရေးနှင့် ဒေသန္တရဗဟုသုတရရှိရေး တို့အတွက် နေရှင်နယ်ဂျီအိုဂရပ်ဖစ်မဂ္ဂဇင်း၊ တိုင်းမဂ္ဂဇင်းအပါအဝင် အခြားသော ဂျာနယ်စာစောင်တို့မှ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ သင့်လျော်မည့်အကြောင်းအရာတို့ ကိုသာ ရွေးချယ်ပြန်ဆိုပါသည်။

ဤဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုနှင့် ဆောင်းပါးတို့သည် စာရှုသူတို့အတွက် အကျိုးအမြတ် ရနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်

တက္ကသိုလ်လှကြွယ်

နိုင်ငံတကာမင်္ဂလာပွဲ

ပြန်လည်တွေးကြည့်လိုက်သောအခါ ၁၉၇၆ ခုနှစ် မေလ၏ တစ်ခုသော စနေနေ့တွင်ဖြစ်ပါ သည်။ ရာသီဥတုက ပူနွေးလျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သြစတြေးလျနိုင်ငံတွင်းစလန်ပြည်နယ်တွင် လူမှုဆက်ဆံရေးအသင်း၏ အကြီးအမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပါသည်။ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များမှ ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေးအစီအစဉ်အရ လူမှုဆက်ဆံရေးအစီအစဉ်ဖြင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ လာရောက်လည်ပတ်လေ့လာကြမည်ဖြစ် ဤကျောင်းသူ ကျောင်းသားကလေးများကို ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိအဖြစ် တာဝန်ယူလိုက်ပါပေးရန် တာဝန်ကျလာပါသည်။ ခရီးသည်တင် စင်းလုံး ငှားထားပြီး နှစ်စင်းဖြင့် ကွင်းစလန်ပြည်နယ်ရှိ ဂျူလီယာကရိမြို့ငယ်ကလေးသို့ ထွက်ခွဲကြပါသည်။ အဆိုပါဂျူလီယာကရိမြို့နယ်ကလေး တွင်ယာယီခခန်းချကြမည်။ ထို့နောက် သြစတြေးလျလွင်ပြင်ထဲတွင် ထီးတည်းကြီးပေါ်ထွက်နေသော နီညိုရောင် “အေယာ ကျောက်ဆောင်” (Ayers Rock) သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြရမည်။ အဆိုပါ အေယာကျောက်ဆောင်ကြီးသည် ဂျူလီယာ ကရိမြို့ငယ်ကလေးမှကီလိုမီတာ၁၉၀၀အကွာတွင် တည်ရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေးအုပ်စုတို့ သည် ဂျူလီယာကရိမြို့၏ ဘောလုံး

ကွင်းထဲတွင် စခန်းချရန် စီစဉ်ကြပါသည်။ ဤတွင်တစ်ညတာ အနားယူကြမည်ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ခုတွင် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကျင်းပရန်ပြင်ဆင်လျက်သည်ကိုတွေ့ကြရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေးအဖွဲ့က ထိုမြို့၏ ဘောလုံးကွင်းသို့ ကားများထိုးဆိုက်လိုက်သောအခါ စောစောကတွေ့ခဲ့သော မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပရန်ပြင်ဆင်နေသည့် ဘုရားဝတ်ကျောင်းနေရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့စခန်းချမည့် နေရာနှင့် မီတာ ၁၀၀အကွာတွင်ရှိနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ပြီးသလောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။ ကျွန်ုပ်ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ အဖြစ်တာဝန်ယူ ပို့ဆောင်ရသည့် နိုင်ငံ ၁၂ နိုင်ငံမှ ကျောင်းသား ကျောင်းသူဂုဏ်တို့သည် ဩစတြေးလျရှိမင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးကြသည်မဟုတ်ချေ။ သူတို့အသီးသီး နိုင်ငံတွင်လည်း ကျောင်းသားအရွယ်များဖြစ်၍ ကောင်းစွာမြင်ဖူးကြမည်မဟုတ်။

ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်တွင် အစီအစဉ်တစ်ခု ပေါ်လာပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့ညနေမင်္ဂလာ ပွဲကျင်းပမည့်ခန်းမကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားခဲ့၏။ ထိုခန်းမထဲတွင် ရည်မှန်သော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက စားပွဲခင်းတွေ ကျနသေသပ်မှုရှိမရှိ စစ်ဆေးသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက သတို့သား၏ မိခင်ဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို ကျွန်ုပ်က မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတွင် နိုင်ငံတကာတွေ့ ဆုံပျော်ဖြေမှုအစီအစဉ်ပြုလုပ်ပေးမည့်အကြောင်း ပြောပြရာ သတို့သား၏ မိခင်မှာ ကျွန်ုပ်အစီအစဉ်ကို မဝံ့မရဲဖြင့် လက်ခံလိုက်ပါသည်။ သို့သော် သတို့သား သတို့သမီးနှင့်မင်္ဂလာဧည့်ပရိသတ်အတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေဖို့ ကတိတောင်းပြီး သတိပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စခန်းသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ အစီအစဉ်ကို ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေး ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများက ဝမ်းပန်းတသာ ထ၍ခန့်ကြပါသည်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား ၇၀ အနက်မှ ၅၀ခန့်က စိတ်အား ထက်သန်စွာ သူတို့နိုင်ငံအသီးသီး၏ ရိုးရာဝတ်စုံတို့ကို ဝတ်ဆင်ကြသည်။ တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံ

ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေးအစီအစဉ်ဖြင့် သူတို့၏ ခိုးရာဝတ်စုံကလေးများကိုပါ အခမ်းအနားတွင် ဝတ်ဆင်ကြရန် ယူလာခဲ့ကြပါသည်။

မင်္ဂလာဧည့်ခံခန်းမတွင် ပရိသတ်များစုံလင်စွာ ရောက်ရှိလာကြပါပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံတကာမှ ပါဝင်ဖျော်ဖြေမည့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူ ၅၀ကို ဦးဆောင်ကာ ခန်းမကြီး၏ ဘေးဘက်မှောင်ရိပ်ကို အကာအကွယ်ယူ၍ စင်မြင့်ရှိရာဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဤကျောင်းသူ ကျောင်းသားကလေးတို့သည် နိုင်ငံပေါင်း ၁၂ နိုင်ငံကို ကိုယ်စားပြုလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့နိုင်ငံတို့မှာ ဂျပန်၊ ကိုရီးယား၊ စင်ကာပူ၊ ဘရာဇီး၊ ဂျာမနီ၊ တောင်အာဖရိက၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ ဒိန်းမတ်၊ ဆွီဒင်၊ ကနေဒါနှင့် မလေးရှားနိုင်ငံတို့မှဖြစ်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဧည့်ပရိသတ်တွေစုံညီစွာ ရောက်ရှိနေသော ခန်းမကြီး၏ တံခါးကို မပွင့်တစ်ပွင့် ဖွင့်၏။ သတို့သား၏ မိခင်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြီး အချက်ပေးပါသည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ်က ဧည့်ခန်းတံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ယဉ်ကျေး မှုဖလှယ်ရေး ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတို့ကို ဝင်စေ၏။ ဤအစီအစဉ်ကို ကျွန်ုပ်နှင့် သတို့သား၏ မိခင်တို့သာ သိရှိထားသဖြင့် အားလုံးက ကျောင်းသူ ကျောင်းသားကလေးများ ဝင်လာကြသောအခါ မျှော်လင့်မထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်ကုန်ကြ၏။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားကလေးတို့သည် ရှေ့ဆုံးတန်းမှ စားပွဲသုံးခုတွင် ထိုင်နေကြသော အထူးပရိသတ်တို့ကို ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ်က မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲသို့ လာရောက်ကြသည့် ပရိသတ်တို့ကို ကြေညာရ၏။ “ရွှေပွဲလာပရိသတ်တို့ခင်ဗျား ယခုကျောင်းသား ကလေးများဟာ နိုင်ငံပေါင်း ၁၂ နိုင်ငံမှ ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေးကိုယ်စားလှယ်ကလေးများဖြစ်ကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ သြစတြေးလျက မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ကို ကြုံတွေ့လေ့လာလို၍ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဤကျောင်းသူ ကျောင်းသားကလေးများ၏ နှုတ်ဆက်ဧည့်ခံမှုကို လက်ခံကြိုဆိုသောအားဖြင့် တဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး မတ်တပ်ရပ်ပေးကြပါ။”

ပရိသတ်အားလုံးက မတ်တပ်ရပ်ရင်း အသိအမှတ်ပြုကြိုဆိုကြပါသည်။ နိုင်ငံပေါင်း ၁၂ နိုင်ငံမှ ကလေးတို့သည် သတို့သားသတို့သမီးတို့ထံသွားကာ သူတို့ဒေသမှ အမှတ်တရပစ္စည်းကလေးများကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးကြပါသည်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားကလေးများက သတို့သားကိုကောင်းခြင်းမင်္ဂလာအဖြစ်အနမ်းလက်ဆောင် ပေးပြီး။ ကျောင်းသားကလေးများက သတို့သမီး၏ သဘောတူညီချက်ကို ရယူ၍ အနမ်းလက်ဆောင်ပေးကြပါသည်။ ထို့ပြင် အခြားသော မင်္ဂလာပွဲလာပရိသတ် တို့ကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျနှုတ်ဆက်ကြပါသည်။

နောင်တစ်နာရီခန့်တွင် ကျောင်းသူကျောင်း သားအုပ်စုအလိုက် သူတို့၏ ရိုးရာ သီချင်း၊ ရိုးရာ အကတို့ဖြင့် ဖျော်ဖြေကြ၏။ ကိုရီးယားကျောင်းသူ ကလေးနှစ်ဦး “အာရီရန်” ဟူသောတေးချင်းကိုဆို၍ ဖျော်ဖြေသလို အမေရိကန်ကျောင်းသူကျောင်းသား ကလေးတို့ကလည်း “ဂျက်လေယာဉ်ကြီးပေါ်မှာ” ဟူသောတေးသီချင်းကို သီဆိုကြ လေသည်။

တစ်နာရီခန့်နိုင်ငံအသီးသီး၏ ရိုးရာအလိုက် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားကလေးများ က ဖျော်ဖြေပြီးနောက် နှစ်ယောက်တစ်တွဲစနစ်တကျ မင်္ဂလာခန်းမမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားကြပါသည်။ သူတို့ကလေးတွေ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ဂုဏ်ပြု လက်ခုပ်ဩဘာသံ များ ဝေစည်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ကလေးများက ဤမင်္ဂလာပွဲအတွေ့အကြုံကို သူတို့တစ်သက်တာတွင် မေ့နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကိုပြောပြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်စာ စားပြီးချိန်တွင်ကျွန်ုပ် ဦးဆောင်သည့် နိုင်ငံတကာ ကျောင်းသား လူငယ်များ ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေးကားတွေပေါ်ပြန်တက် ကြကာ ဂျူလီ ယာကရီမြို့ကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြပါသည်။ ထို့နောက် မြို့ကလေးမှမထွက် ခွာမီ မော်တော်ကားတို့ကို ဆီဖြည့်သောအခါ ဓာတ်ဆီဆိုင်ရှင်က “ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ကြီး လား မနေ့ ညနေမင်္ဂလာပွဲမှာရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်အောင်လုပ်ကြ တာ” ဟု မေးမြန်းဖြစ်ပါ သည်။ သို့သော် ကလေးတို့ကတော့ သူတို့ဖျော်ဖြေပါဝင်ခဲ့ရသည်ကို ကျေနပ် လျက်ရှိကြ

ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသဖြင့် သတို့သားနှင့်သတို့သမီးတို့၏ အမည်ကို မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ နောက်မှ စုံစမ်းကြည့်သော်လည်း သတို့သားသတို့သမီးတို့၏ အမည်ကိုပြောပြနိုင်သူမတွေ့ ရတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ဤဖြစ်ရပ်ကလေးကိုကျွန်ုပ်က ဤဒေသထုတ် “ဘက်ဘားနား” သတင်းစာတွင် ဆောင်းပါးရေးသားပေးပို့ခဲ့ပါသည်။

ဤဖြစ်ရပ်သည် ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် ပြန်လည် အစဖော်ခွင့်ကြွလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည် (Ruth)တို့သည် ကွင်းစလန်ပြည်နယ်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအရပ်သို့ရောက်သောအခါ လွန်ခဲ့သော ၂၆ နှစ်တာ ကျွန်ုပ်နိုင်ငံတကာ ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေးကျောင်းသူ ကျောင်းသားများနှင့်ရောက်ခဲ့သော ဂျူလီယာကရိမြို့ကလေးဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဤဒေသထုတ် သတင်းစာနှင့်ဆက်သွယ်ကာ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် မင်္ဂလာပွဲအကြောင်းဆောင်းပါးရေးခဲ့သည့်အကြောင်း ပြောပြပါသည်။

“အဲဒီတုန်းက သတို့သမီးဟာ အဲဒီသတင်းစာတိုက်မှာ အလုပ်လုပ်နေပါတယ်။ သူတို့ကလည်း သူတို့မင်္ဂလာဆောင်အကြောင်း သတင်းဆောင်းပါးရေးခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးရှင်ကို တွေ့ချင်နေကြပါတယ်။ မနက်ဖြန်နံနက်ဆိုရင်သူအလုပ်ဆင်းပါလိမ့်မယ်”ဟု ပြောပြကြသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှင့်ဆုံပါသည်။ ယခင်က မမေးလိုက်ရ၍ မသိလိုက်ရသော သတို့သမီးနှင့်သတို့သားတို့၏ နာမည်တို့မှာ ကေသီနှင့်ဂေါ်ဒွန်ဆိုသူတို့ဖြစ်ကြလေသည်။ ကေသီနှင့်ဂေါ်ဒွန်တို့ကလည်း သူတို့မင်္ဂလာဆောင်တွင် ယခုကဲ့သို့ နိုင်ငံ ၁၂ နိုင်ငံမှ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတို့ပါဝင် ဖျော်ဖြေမှုအတွက် တစ်သက် မမေ့နိုင်ပါ ကြောင်းဖြင့် ပြောပြပါသည်။ အမှတ်မထင်ဘဲ ရလိုက်သော အကျိုးအမြတ် တစ်ခုပါ။

Bill Furrest ၏ "The Wedding Carsh" ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

ပြန်လည်ရှင်သန်ထမြောက်ကြသူများ

နှလုံးအားနည်းသော ဝေဒနာရှင်များနှင့် ဦးနှောက်အတွင်း အမီးဘားပိုးဝင်၍ ဖျက်ဆီးခြင်းခံရသူတို့သည် များသောအားဖြင့် အဆိုပါဝေဒနာများကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးမှုကို ကြုံရတတ်လေ့ရှိပေသည်။ သို့သော်အောက်ဖော်ပြပါ ၅ဦးတို့မှာ အံ့စရာ ကောင်းလောက်အောင် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြလေသည်။

၁၅မိနစ်ခန့်အသက်ရှူရပ်သွားသူ

အသက်၄၀အရွယ် ရူဘီကက်သရင်း သားဖွားမီးယပ်ကု ဆေးရုံရှိ မွေးဖွားခန်းတွင် သမီးကလေးကို ချောမောစွာ မွေးဖွားခဲ့၏။ ဤသမီးငယ်ကလေးကို မွေးဖွားချိန်မှာ ၂၀၁၅ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၃ရက်နေ့တွင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤသမီးငယ်လေးကို မွေးဖွားပြီး၍ မကြာမီပင် ရူဘီကက်သရင်းသည် သတိလွတ်မေ့မောကာ လဲကျသွားခဲ့ လေသည်။ ယခုသမီးငယ်ကလေးကို မမွေးဖွားမီကပင် ရူဘီကက်သရင်းသည် ကလေးနှစ်ယောက်ကို မွေးဖွားပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုဤသမီးငယ်ကို မွေးဖွားပြီး နောက်မှ နှလုံးသွေးရပ်၍ မူးဝေလဲကျသွား ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဒေါက်တာဂျော်ဒန်နာဝါသည်၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဖလော်ရီဒါ

ပြည်နယ်၊ ကိုကာရာတန် ဒေသရှိဆေးရုံမှ မေ့ဆေးသမားတော်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ရူဘီကက်သရင်းကို အသက်ရှူပေးသည့် အသက်ကိရိယာအတွင်းသို့ ထည့်သွင်းပေးလိုက်၏။ စက်ကအသက်ရှူလာအောင်လုပ်ပေးနေ၏။ ဆရာဝန်ကြီး ဂျော်ဒန်နူးဂါး ကသင်္ကေတတွေဖော်ပြထားသည့် ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်သောအခါ အခြား ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြုများပါ အလျင်အမြန် ရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့က နှလုံး အားပေးစက်ကိုဖွင့်၍ ရူဘီကက်သရင်း ပုံမှန်အသက်ရှူစေအောင်ပြုလုပ်ပေးကြ၏။ ဒေါက်တာ ဂျော်ဒန်နူးဂါး က ၂နာရီကျော်ကျော် ကြာအောင် သေမလား ရှင်မလား မသိနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိနေပါတယ် ဟုပြောပြလေသည်။ ရူဘီကက်သရင်း၏ နှလုံးသည်ပုံမှန်ခုန်နေသော် လည်း အားနည်းသဖြင့် သွေးကိုလိုအပ်ရာသို့ တွန်းပို့နိုင်စွမ်း မရှိဖြစ်နေ၏။ ခန္ဓာကိုယ် တစ်လျှောက် သွေးမလျှောက်နိုင်သဖြင့် သွေးတိုးစမ်း၍

မရနိုင်လောက်အောင် အားနည်း နေ၏။ ဆရာဝန်တို့က နှလုံးခုန်နှုန်းမြန်စေသည့် စက်ကိရိယာဖြင့်တပ်ဆင်ကာမပြတ်ဖိအား ပေးနေရ၏။ စက်၏အကူအညီဖြင့် ၄၅ မိနစ်ကြာမျှ နှလုံးခုန်နှုန်းပုံမှန်ရရေး စက် ကို မောင်းပေးနေ၏။

၂နာရီခန့်ကြာပြီးနောက် အခြေအနေ မှာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်မလာသဖြင့် ရူဘီကက် သလင်း အသက်ပြန်လည်ရှင်သန်ရေးမှာ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးတော့မည့် အနေ အထားသို့ရောက်ရှိ သွားခဲ့လေသည်။ ဆရာဝန်များက ရူဘီကက်သရင်း၏ မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံးသည့် အနေအထား

သို့ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။ ဆရာဝန်များက ရူဘီကက်သရင်း၏ မိသားစုတို့ကို အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်ယူကာ သူ့အတွက် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းပြုရန်အတွက် ဖြစ်ပေသည်။ မိသားစုဝင်တို့ကလည်း ရူဘီကက်သရင်း၏ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးသည့် အဖြစ်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သိမြင်သွားကြ၏။ ထိုမိသားစုတို့ကို အပြင်ဘက်စောင့်ခန်းသို့ မိသားစုဝင်တွေအပြင် သူနာပြုတွေပါ ဒူးထောက်ကာ ရူဘီကက်သရင်းအတွက် ကောင်းရာသုဂတိသို့ လားရေးအတွက် ဆုတောင်းကြ၏။

ဆရာဝန်တို့ကလည်း ရူဘီကက်သရင်း၏ ရင်ဘတ်ကို ဖိခြင်းဖွခြင်းဖြင့် အသက်ရှူပါစေရန် ကြိုးပမ်းမှုကိုလည်း လက်လျှော့ကာ ရပ်ဆိုင်းလိုက်တော့၏။ သူတို့က ရူဘီကက်သရင်း နောက်ဆုံးအသက်ထွက်မည့် အချိန်ကိုသာ မှတ်ယူရန်စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

နှလုံးသို့လေရှူသွင်း ထုတ်မှုကိုပြုလုပ်ပေးသည့် စက်ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ရန် စက္ကန့်ပိုင်းအလိုမှာ သူနာပြုဆရာမက အသက်ရှူစက်ကိုမပိတ်နဲ့ဟု လှမ်း၍အော်လိုက်ပါသည်။ ဆေးဝါးရောအသက်ရှူ ကိရိယာမပါတော့ဘဲ ရူဘီကက်သရင်း၏ နှလုံးသည် သူ့ဘာသာ သူ့စတင်၍ ခုန်လာပြီဖြစ်သည်။ အချိန် ၂နာရီ အတွင်းသူ့နှလုံးက ရပ်နေရာမှ စတင်၍ ခုန်လာပြီဖြစ်သည်။ ယုံကြည်ရခက် လောက်အောင် အံ့ဩစရာ အကောင်းဆုံးသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါပေ၏။

ရူဘီကက်သရင်းဖြစ်ရပ်အပေါ် ဆရာဝန်များကသုံးသပ်ကြရာတွင် ကလေးမွေးဖွားစဉ် သန္ဓေသားမှအရည်တို့သည် သားအိမ်အတွင်းသို့ စိမ့်ဝင်ခဲ့၏။ သားအိမ်မှတစ်ဆင့် ရူဘီကက်သရင်း၏ သွေးလှည့်ပတ်သည့်စနစ်အတွင်းသို့ ရောက်သွား၏။ သွေးလှည့်ပတ်မှုစနစ်က သယ်ဆောင်မှုကြောင့် နှလုံးဆီသို့အဆိုပါသန္ဓေသားမှစစ်ထုတ်ရေတို့ရောက်ရှိသွား၏။ ဤအခါတွင် နှလုံးတွင် လေစီပေါင်းဖြစ်ကာပိတ်ဆို့သောကြောင့် သွေးလှည့်ပတ်မှုစနစ်ရပ်ဆိုင်းသွား၏။ ဒေါက်တာဂျော်ဒန်နူဂါးက ဤဖြစ်စဉ်မျိုးသည် လွန်စွာဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ဖြစ်ရပ်မျိုးကိုဆေးပညာလောကတွင် ကြံဖူးသူများပါကြောင်း ဤသို့ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် လူနာသည် အသက်ဆက်လက်ရှင်သန်ဖို့ရန် အခွင့်အလမ်း လွန်စွာ

နည်း၏။ ရှင်လျှင်လည်း ဦးနှောက် ချို့ယွင်းသော ရောဂါရတတ်၏။ သန္ဓေသားမှ စစ်ထုတ်ရည်၏ အကြွင်းအကျန်များ မည်သို့မည်ပုံ ပျက်ပြယ်သွားသည်ကို အဖြေရှာ မရ။ သူ့အလိုအလျောက် ကျေပျက်ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီဟုသာ ယူဆထားပါသည်။

ရူဘီကက်သရင်းသည် သေမင်းခံတွင်းမှ ရှင်သန်ထမြောက်လာရုံသာမက မူလ အတိုင်းပင်ကျန်းမာလျက် ပကတိလူကောင်းအတိုင်း ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ရူဘီ ကက်သရင်း ကိုယ်တိုင်ပင် သူမည်ကဲ့သို့မှမသိသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ဒါဟာ တန်းခိုးတော်ရှင် ရဲ့ စောင်မကြည့်ရုံမှပေးပေးလို့တောင် ထင်မိတယ်။ ကျုပ်ဟာ ဘာသာတရားကို အလွန် အမင်းလိုက်စားသူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်အခု ရူဘီကက်သရင်းရဲ့ ကိစ္စမှာ ကျုပ်ကအဲဒီလိုပဲ တွေးထင်လိုက်မိတယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့လည်းပြောလို့ မရနိုင်ပါဘူးဟု ဒေါက်တာဂျော်ဒန်နူဂါးက ရှင်းပြပေးပါသည်။

နောက်ဆုံးနံနက်ခင်းတွင် ရူဘီကက်သရင်းတွင် တပ်ဆင်ပေးထားသော အသက်ရှူ ကိရိယာကို ဖြုတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ရူဘီကက်သရင်းသည် စိတ်ချရသည်အထိ ၄ရက် တာမျှ ဆေးရုံတွင်နေပြီးနောက် ဆေးရုံမှဆင်းသွား၏။ သူ၏ မွေးကင်းစ ကလေးကိုချီပွေ့ ကာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သကဲ့သို့ ဆင်းသွားလေသည်။ နှလုံးခုန်စက်၏ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဖိအားပေးမှုကြောင့် သူ၏နံရိုးအချို့ကျိုးခဲ့သည်ကိုပင်ရူဘီကက်သရင်းသည်မသိသယောင် ဖြင့် ဆေးရုံမှ လူကောင်းပကတိအတိုင်း ဆင်းသွားနိုင်ခဲ့၏။

ယခုအဆိုပါ ရူဘီကက်သရင်းကကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုပါပဲ။ ခုအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မကိုဘုရား မ,တယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကျွန်မအသက်ရှင်ခွင့်ရပါပြီဟု ပြောလေသည်။

မိမိရောဂါကိုမိမိပြန်ကုသောနှလုံး

၂၀၁၂ခုနှစ် သြဂုတ်လ ၁၇ရက်နေ့ကအသက် ၂၃နှစ်အရွယ် မိုက်ကယ်ကရိုးဆိုသူ လူရွယ်တစ်ဦးသည် ရုတ်ခြည်းလှုပ်ရှားမှုရပ်ဆိုင်းသွား၏။ သူ၏ပွင့်လျက်ရှိသော မျက်လုံး အစုံတလည်း ကောင်းကင်ကို မျှော်ကြည့်လျက်ဖြင့် ကုတင်ပေါ်တွင် သတိမေ့မေ့

လျက်ရှိနေ၏။

ထို့နောက် မိုက်ကယ်ကရိုးကကုန်းရုန်းပြီးထရန် ကြိုးပမ်း၏။ သို့သော် မိနစ် အနည်းငယ်အကြာတွင် ပြန်လည်လဲကျပြီး မျက်ဖြူလန်နေပြန်၏။ ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူ က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် နီးစပ်ရာဆေးခန်းသို့ အမြန်သယ်ယူသွားရတော့၏။ ဤအရေးပေါ် လူနာအခန်းရောက်မှ မိုက်ကယ်ကရိုး၏ ရောဂါသည်လူကို အသက်အန္တရာယ်ပေးနိုင် သည့် အနေအထားတွင်ရှိနေကြောင်းသိရ၏။ သူ၏နှလုံးက သွေးကို တွန်းထုတ်ပေးနိုင် သော ရာခိုင်နှုန်းမှာ ၂၅ရာခိုင်နှုန်းမျှသာရှိပေတော့၏။ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းလောက် အောင် သွေးတွန်းထုတ်ပေးနိုင်မှု နိမ့်ကျနေပြီဖြစ်၏။ မိုက်ကယ်ကရိုး ခံစားနေရသော ရောဂါကိုဆေးရုံက မကယ်တင်နိုင်။ ထို့နောက် နီဘရားစကားပြည်နယ် အိုမာဟာအရပ် ရှိ ဆေးရုံသို့ လွှဲပြောင်းပို့ဆောင် ပေးလိုက်ရသည်။ နောက်တစ်နာရီအတွင်း သူ့နှလုံးမှ သွေးတွန်းထုတ်နိုင်မှု မှာ ၁၀ရာခိုင်နှုန်း အထိကျဆင်းသွားပြီး ဖြစ်သည်။ ဝိုင်းရပ်ပိုး

ကြောင့် နှလုံးအားနည်းမှုသည် လျင်မြန် စွာ လျော့ကျနေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ထက် ပိုဆိုးလာလျှင်မူလနှလုံးနေရာတွင်အခြား နှလုံးဖြင့် အစားထိုးကုသနိုင်မှ အသက်ရှင် မည့် အနေအထားသို့ ရောက်နေပြီဖြစ် သည်။ မိုက်ကယ်ကရိုး၏ ဆွေမျိုးတို့က သူ၏ခုတင်ဘေးတွင် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ကြည့်ရှုနေကြခိုက်တွင် လူနာအနည်းငယ် လှုပ်ရှားချိန်တွင် နှလုံးအစားထိုးကုသမှုကို ခံယူခြင်းပြုမပြု လက်မှတ်ရေးထိုး ခိုင်း၏။ သူ့နှလုံးပြန်လည် ကောင်းရန်ရေးမှာ ရာခိုင်နှုန်း ၃၀ မျှသာ ရှိတော့ကြောင်း

ဆရာဝန်များကရော သူ့မိဘဆွေမျိုးတို့ကပါ သဘောပေါက်သွားကြ၏။ သို့သော် မိုက်ကယ်ကရိုးကိုယ်တိုင်က သိသာအောင် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ “ကျွန်တော်က အိုင်းရစ်မျိုးနွယ်ထဲကပါ။ ကျွန်တော့် ကုသိုလ်ကံ အကြောင်းတရားကိုလဲယုံပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို အန္တရာယ်ကမယ်ပေးပါလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့်အထူးတုန်လှုပ်စရာမလိုပါဘူး” ဟုပြော၏။

သို့သော် သူ့ကိုကုသနေသည့် ဆရာဝန်တို့က ကာယကံရှင်လို စိတ်အေးအေး မထားနိုင်၊ သူ့ကို ကုသပေးနေသည့် နှလုံးအထူးကုဆရာဝန် ဒေါက်တာယူဂျင်နီးယားရစ်ချလင်က သူ့ရဲ့နှလုံးအားနည်းမှုဟာ အတော်အခြေအနေဆိုးနေပါတယ် အသက်ရှင်နိုင်ခွင့် အတော်နည်းပါးနေပါတယ်ဟု စိုးရိမ်တကြီးပြောပြ၏။ ခန္ဓာကိုယ်အပြင်မှနေ၍ ကိုယ်တွင်းရှိ နှလုံးနှင့်အဆုတ်ကိုသွေးပို့ပေးသောစက်၏ အကူအညီကိုရယူတော့၏။ သူ၏နှလုံးက သွေးတွန်းပို့မှုကို မလုပ်နိုင်တော့သဖြင့်စက်၏ အကူအညီဖြင့်သာ နှလုံးနှင့်အဆုတ်သွေးဖလှယ်မှုကို ပြုလုပ်ပေးရတော့၏။ ဤနည်းမှာ ယာယီအရေးပေါ် အခြေအနေအရလုပ်ဆောင်ရခြင်း ဖြစ်ပြီးလူနာ၏ နှလုံးမှာ အချိန်နှင့်အမျှ အားနည်းဆုတ်ယုတ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုအခါတွင် အဖျားသွေးဝင်လာ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကို အအေးဓာတ် ပိုပေးပြီးသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်တွင် အောက်ဆီဂျင် ပါဝင်မှုနှုန်းမှာ တစ်စထက်တစ်စလျော့ကျလာပြီ ဖြစ်သည်။ ဤအခြေအနေသည် ရှင်သန်မှုနှင့် သေဆုံးမှုတို့ အပြိုင်လွန်ဆွဲနေသည့် အနေအထားမျိုးသို့ ရောက်နေပြီ။

နှလုံးအစားထိုးကုသဖို့ အဆောတလျင် လိုအပ်နေပြီဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ်ကရိုး ရောဂါအခြေအနေမှာ တစ်စထက်တစ်စ ဆိုးရွားလာသည်မှာ ၁၇ရက်ပင် ရှိပြီဖြစ်သည်။ အစားထိုးကုသရမည့် နှလုံးကို စောင့်ဆိုင်းရှာဖွေလျက်ရှိ၏။ မိုက်ကယ်၏ နှလုံး ၂ကြိမ် ရပ်သွား၏။ တစ်ကြိမ်ရပ်စဉ်က တစ်နေ့တာမျှကြာညောင်းခဲ့၏။ နှလုံးက အလုပ် မလုပ်တော့သည့်အချိန်အတွင်း နှလုံးခုန်စက်က အသက်မသေရုံ လှုပ်ရှားပေးနေရ၏။ ဆရာဝန်တို့ကလည်း နှလုံးခုန်စက်က သွေးပို့လွှတ်မှုမလွန်စေရေးနှင့်သွေးကြော ပိတ်

ဆိုမှုပုံဖြစ်စေရေးအတွက် မပြတ်ဂရုစိုက်နေရ၏။

ထိုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၃ရက်နေ့နံနက် ၆နာရီ မိနစ် ၃၀တွင် တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားချက်ရပါ၏။ လူတိုင်းကတော့ ယနေ့ညပိုင်းတွင် အစားထိုးရမည့် နှလုံးရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ရှိကြချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် နောက်ထပ်နာရီ အနည်းငယ် အကြာတွင် စိတ်ချောက်ချားဖွယ် တွေ့ရှိရ၏။ မိုက်ကယ်ကရိုး၏သွေးတွင် ကူးစက်ရောဂါပိုး တွေ့ရှိသဖြင့် နှလုံးအစားထိုးကုသမည်ဆိုလျှင် လွန်စွာအန္တရာယ်ကြီးမည့် အကြောင်းဖြစ်၏။ မိုက်ကယ်ကရိုး၏ မိဘဆွေမျိုးများ စိတ်ဓာတ်ကျနေစဉ် ဒေါက်တာရစ်ချလင်းသည်တစ်စုံတစ်ရာတစ်မူ ထူးခြားချက်ကို သတိမူမိ၏။ မိုက်ကယ်ကရိုး၏ သွေးခွန်နှုန်းမှာ နှလုံးနှင့်အဆုတ်သွေးအပြန်အလှန် စက်ကြောင့်တည်ငြိမ်နေရာမှ သွေးတိုးနှုန်းတိုးမြှင့်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ဒေါက်တာရစ်ချလင်းက သူ့လက်အောက် ဆရာဝန်တို့ကို မိုက်ကယ်ကရိုး၏ နှလုံးကိုစစ်ဆေးခိုင်းရာ နှလုံး၏လက်ဝဲဘက်ပိုင်းသည် ပုံမှန်နီးပါးလှုပ်ရှားနိုင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ မယုံကြည်နိုင်စွာပင် ဒေါက်တာရစ်ချလင်း အခြားတစ်ဘက်ကိုပင်စစ်ဆေးရာ ရလဒ်မှာ အတူတူပင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

နောက်ထပ်၄ရက်တာမျှ ဆက်လက်၍ စမ်းသပ်စေသောအခါ မိုက်ကယ်ကရိုး၏ နှလုံးသည် စက်ကိရိယာမပါဘဲ လှုပ်ရှားပြီး သွေးပုံမှန် ပေးပို့နိုင်လောက်အောင် နှလုံးခွန်နှုန်းပုံမှန် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ယခုအခါတွင် မိုက်ကယ်ကရိုးကို နှလုံးအစားထိုးကုသရန်မလိုတော့ပါ။ သူ၏နှလုံးက သူ့အလိုအလျောက် သူ့ရောဂါကို သူပြန်ကုသလို ဖြစ်နေပါပြီ။ နှလုံးတွင်ကပ်ရောက်နေသော ဝိုင်းရပ်ကို သူ့နှည်းနှင့်နှိပ်နှင်းပြီး သွားပြီဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးဆရာဝန်ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာယူဂျင်နီးယားရစ်ချလင်းက လူနာဟာ အရာရာကို ကျော်လွန်နိုင်စွမ်းရသွားပါပြီ ဟုပြော၏။ နှလုံးက သူ့အလိုလို သူ့ရောဂါကိုသူ ပြန်ကုလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

မိုက်ကယ်ကရိုးခံစားရသော ဝေဒနာမျိုးသည် လူနာကိုသေစေနိုင်၏။ ကုထုံးမှာ

နှလုံးအစားထိုး ကုသခြင်းဖြင့် ကယ်တင်နိုင်၏ သို့မဟုတ် အသက်ရှင်သည်ဆိုစေဦး
နှလုံး၏တစ်ရှူးများကြေပျက်မှုကို အစဉ်ခံနေရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ယနေ့အဖို့ရာတွင်
မိုက်ကယ်ကရိုးသည် ဆေးကျောင်း တတိယနှစ်တွင် ဆက်လက်သင်ကြားနေပြီဖြစ်သည်။
သူ့ နှလုံးကလည်းပကတိအတိုင်း ပုံမှန်လုပ်ဆောင်လျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရပေသည်။
ဒါဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဒုတိယအသက်ပါပဲဟု မိုက်ကယ်ကရိုးက ပြောပြ၏။

ဤဖြစ်ရပ်မှာ ၁၂နှစ်သမီးကာလီဟာဒစ် မည်သို့မည်ပုံဖြစ်ပွားခဲ့သည်ကို ၂၀၁၃
ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် သူ့မိဘက ပြန်လည်ပြောပြချက် ဖြစ်ပေသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အာကင်ဆက်ပြည်နယ် ဘင်တန်ရှိ ရေပန်းဥယျာဉ်
တွင်ကာလီဟာဒစ်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးတို့သည် ဆော့ကစားလျက်ရှိကြ၏။
နောက်နေ့တွင် ကာလီဟာဒစ်သည် မခံရပ်နိုင်အောင် မူးဝေခြင်း ငြီးစိစိဖြစ်ခြင်းကိုခံစား
ရလေသည်။ ထိုအခါ ဆရာဝန်က မိဘတို့အား ကာလီဟာဒစ်တွင် ရေကြောင့်ဖြစ်သော
ကူးစက်ရောဂါကို ခံစားနေရကြောင်း၊ ဦးနှောက်ကို လှိုက်စားသော အမီးဘားပိုးသည်
ကာလီဟာဒစ်၏ နှာခေါင်းမှတစ်ဆင့်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြောင်းအမီးဘားပိုးသည် အနံ့ခံ
အာရုံကြောမှတစ်ဆင့်သူမ၏ဦးနှောက်တွင်းသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီး ဦးနှောက်လှိုက်စား
ခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိရှိကြတော့၏။ ဆရာဝန်များက ဤရောဂါသည် ၉၉ ရာခိုင်နှုန်း
အသက်ကိုအန္တရာယ်ပြုနိုင်ကြောင်းဤရောဂါဖြစ်ပွားသည်အထဲတွင် မြောက်အမေရိက
တိုက်တွင် နှစ်ဦးသာလျှင် အသက်ရှင်ခဲ့ကြောင်းဖြင့် ဆရာဝန်တို့ကရှင်းပြ၏။ ထို့ကြောင့်
ဆရာဝန်တို့က ကာလီဟာဒစ်၏ မိဘတို့ကိုကာလီသည် ၄၈ နာရီအတွင်း အသက်
ဆုံးရှုံးနိုင်ကြောင်းဖြင့်ပြောပြလေသည်။ ကူးစက်ရောဂါအထူးကုသမားတော် ဒေါက်တာ
မတ်လင်နင်ကအထက်ပါအတိုင်းမှတ်ချက်ပြုထားလေသည်။

အာကင်ဆက်ပြည်နယ်ရှိ ကလေးရောဂါကု ဆရာဝန်တို့က ကာလီဟာဒစ်ရောဂါကို
ဇူးဝမ်းလှလှပမို့ဝိဝေဆေးများ၊ ဖွိုကြောင့်ဖြစ်သောရောဂါပျောက်ကင်းဆေးဝါးများဖြင့်

ဝိုင်းဝန်းပြုစုကုသကြည့်ကြ၏။ ထို့ပြင် ဂျာမနီနိုင်ငံမှ ထုတ်လုပ်ပြီး ဆေးဝါးများဖြင့် ဝိုင်းဝန်းပြုစုကုသကြည့်ကြ၏။ ထို့ပြင် ဂျာမနီနိုင်ငံမှ ထုတ်လုပ်ပြီး ဆေးဝါးစိစစ်ရေး အဖွဲ့က အတည်မပြုရသေးသောဆေးကို အသုံးပြုပြီးရောဂါကို ထိန်းချုပ်ပေးရ၏။ ထို့ပြင် ကာလီဟာဒစ်၏ ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန်ကိုလည်း ၃၃ ဒီဂရီစင်တီဂရိတ်သို့ လျှော့ချ၏။ ထို့နောက် ကာလီဟာဒစ်ကို ဆေးပညာနည်းဖြင့် သတိမေ့ အိပ်ပျော်နေအောင်ပြုလုပ်ပေးထားရ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ရသည်မှာ ကာလီဟာဒစ်၏ ဦးနှောက် ရောင်ရမ်းမလာစေရေးအတွက် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ပြင်လည်း လူနာကိုအသက်ရှုကိရိယာတပ်ဆင်ပေးထားရလေသည်။ လူနာ၏ကျောက်ကပ်က ကောင်းကောင်းအလုပ်မလုပ်နိုင်တော့သဖြင့် ပုံမှန်လုပ်ငန်းလုပ်ဆောင်နိုင်ရန် စက်ကိရိယာတပ်ဆင်ပေးထားရလေသည်။ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ကြာမျှ ကာလီဟာဒစ်ကို ကုသသည့်ဆရာဝန်အဖွဲ့က နေ့ညမပြတ် လူနာအသက်ရှင်ရေးအတွက် တပ်ဆင်ထားသောစက်ကိရိယာတို့မှ ပြကွက်တို့ကို မပြတ်ကြည့်ရှုနေရလေ၏။ သွေးပေါင်ချိန်ကျဆင်း မသွားအောင်နှင့် သွေးပေါင်ချိန်တက်မသွားဘဲ မူမှန်အတိုင်းကွပ်ကဲပေးသည့် ကိရိယာတို့ကိုမပြတ် စောင့်ကြည့်နေရ၏။ သွေးတိုးနှုန်းတက်လာလျှင် လူနာ၏ဦးနှောက်ရောင်ရမ်းလာမည်ကိုကွပ်ကဲပေး နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဒေါက်တာလင်နစ်က “ကျုပ်တို့ဟာ တစ်နာရီ ကောင်းလိုက်၊ တစ်နာရီဆိုးရွားလာလိုက်အခြေ အနေကို နာရီနဲ့အမျှကြည့်နေရပါတယ်”ဟုပြောပြ၏။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကာလီဟာဒစ်ဦးနှောက်ရောင်မှု ပုံမှန်ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာဝန်က လူနာ၏ လှုပ်ရှားမှုကိုလျှော့ကျစေပြီး ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန်ကို တိုးမြှင့်ပေးလေသည်။ ဤကလေးမလေးကို ဆေးပညာဖြင့် သတိမေ့အိပ်စက်ခိုင်းထားရာမှ မူလမိန်းကလေး၏ အနေအထားတိုင်း ပြန်လည်နှိုး ကြားလာနိုင်ပါမည်လားဆိုသည်မှာ ဆရာဝန်များအတွက် သံသယဝင်နေကြဆဲဖြစ်လေသည်။ ဒေါက်တာလင်နစ်က “ကျုပ်တို့ဒီကလေးမလေးရဲ့ ရှေ့အခြေအနေ ဘယ်ပုံဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ မခန့်မှန်းနိုင်ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ် ၂ ရက်

အကြာမှာတော့ လူနာရှင်ရဲ့ လက်မလေးထောင်ပြီး လှုပ်ရှားမှုကိုတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ မိဘတွေကိုလည်း သူတို့သမီးကလေး ဒီလောကဘက်မှာ ရှိနေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ တမလွန်ဘက်ကို မကူးတော့ဘူးဆိုတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာပေါ့” ဟုရှင်းပြပါသည်။

ကာလီဟာဒစ်သည် ဆေးရုံတွင် သတိလစ်မေ့မော့အိပ်စက်စေမှုတို့အတွက် ရက်သတ္တ ၈ ပတ် လူ့လောကနှင့် အဆက်ပြတ်သလိုနေခဲ့ရ၏။

ကာလီဟာဒစ်အဖို့ အသက်ပြန်လည်ရှင်သန်လာသဖြင့် အခြေခံခန္ဓာကိုယ်အတွက် လုပ်ဆောင်ရမည့် ကိစ္စရပ်တို့ကို ပြန်လည်သင်ယူနေရ၏။ ဥပမာအစာကို ဝါးမျိုခြင်းက အစပြန်လည်သင်ယူရတော့၏။ ဤလိုရောဂါကျရောက်သူတို့မှာ အသက်မသေပြန်လည်ရှင်သန်လာနိုင်သူ ခုဦး မြောက်အဖြစ် ဆရာဝန်တို့ကမှတ်တမ်းတင်ကြ၏။ ယခုအခါတွင် ကာလီဟာဒစ်သည် ကျန်းမာပြီး ပုံမှန်ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်မိန်းကလေးအဖြစ် ဆက်လက်ရှင်သန်နေပြီဖြစ်ပေသည်။

ဒေါက်တာလင်းနစ်က ကာလီဟာဒစ်ယခုကဲ့သို့ ပြန်လည်ရှင်သန်လာခြင်းကို အတိအကျမသိ။ နံပါတ်တစ်ဖြစ်နိုင်ခြေမှာ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကုသမှုအဆင့်အဆင့်တိုင်းတွင် ဆရာဝန်များ၏ လုပ်ဆောင်ချက်တိုင်းတွင် တန်ခိုးတော်ရှင်၏ ကူညီပံ့ပိုးမှုပါနေမည်ဟု ယုံမိကြောင်းပြောပြပါသည်။

အေဩတာခေါ် သွေးကြောကြီးဖူးရောင်လာခြင်းသည် တိတ်တခိုး လူသတ်သမားဟု ဆရာဝန်များက တင်စားရလောက်သည့် ရောဂါဖြစ်၏။ ဤရောဂါကို ဆေးလောကတွင် အညူရစ်ဇင်းဟု အမည်တပ်ထား၏။

နုလုံးသွေးတို့ကို အခြားသောကိုယ်အင်္ဂါများ ဖြင့် ဝမ်းဗိုက်၊ တင်ပါးနှင့် ခြေထောက်တို့ဆီသို့ သွေးတို့ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးသော အေဩတာခေါ် ဗင်မသွေးကြောကြီး ကြီးထွားပူဖောင်းလာပြီဆိုလျှင် ပေါက်ပြဲကာကိုယ်တွင်း၌ပင် သွေးများယ့် ဦးကာအသက်ကိုအန္တရာယ် ကြီးစွာပြုတတ်ပေသည်။

အဆိုပါသွေးကြောမကြီးပေါက်ပြဲနိုင်ချေရှိသည့် အညူရစ်လင်းရောဂါရှိနေပြီ ဟု ဆိုကာဆရာဝန်တို့ကို လာရောက်ကြည့်လေ့ရှိသူမှာဂျင်မော်လိုင်ဆိုသူအဘိုးကြီးဖြစ်လေ သည်။ သည်ဆေးလောကတွင် ဟန်ဆောင်သရုပ်ဆောင်သူအဖြစ်အသိအမှတ် ပြုထား နေ၏။ ၂၀၁၃ခုနှစ် တစ်ခုသော ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုစဉ်က အသက် ၇၅နှစ်ရှိ ပြီ ဖြစ်သည်။ ဂျင်မော်လိုင်သည် အငြိမ်းစားအင်ဂျင်နီယာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ သူက သူ့တွင် ဆေးလောက၌ရှိသမျှသော ရောဂါတို့ သူ့ထံတွင် ရှိလေသယောင်ဖြင့် ဆရာဝန်များ၏ စမ်းသပ်မှုကိုခံယူလေ့ရှိပေသည်။ သူ့ကြောင့်ပင်ဆေးကျောင်းသား များအဖို့လည်းအစမ်းသပ်ခံယူနာရသကဲ့သို့စမ်းသပ်မှု ပြုပေးရလေ့ရှိပေသည်။ အမှန်မှာ ဂျင်မော်လိုင် သည် သူ့တွင်သိသာထင်ရှားသောရောဂါလက္ခဏာ ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိချေ။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်၍ အလုပ်ခွင်မှ အနားယူသောအခါ အပျော်သဘော အဖြစ် စိတ်ကူးပေါက်ရာလုပ်နေခြင်းဖြစ်ရာ ယခုလည်း သူ့တွင် ရောဂါရှိသည်ဟု ဆိုကာ ဆရာဝန်များကို အပျော်တမ်း စမ်းသပ်ခံနေခြင်း ဖြစ်ပုံရပေသည်။

ရိုင်ယန်ဂျူးဆိုသူ တတိယနှစ်ဆေးကျောင်းသားသည် ဆေးကုသခန်းသို့ ဝင်သွားသ ည်ကို ဂျင်မော်လိုင်တွေ့မြင်သွားသောအခါ နောက်မှလိုက်သွား၏။ ဂျင်မော်လိုင်က သူ့တွင် အညူရစ် လင်းရောဂါရှိကြောင်း၊ ဝမ်းဗိုက်နှင့် အစာအိမ်တွင် မကြာခဏနာကျင် ၍ ကိုက်ခဲကြောင်းပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ ရိုင်ယန်ဂျူးက သူ၏ဝမ်းဗိုက်ကို စမ်းသပ် ကြည့်သောအခါ ဂျင်မော်လိုင်တွင် အမှန်တကယ်အညူရစ်လင်းရောဂါ ဝင်နေပြီဖြစ် ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရိုင်ယန်ဂျူးက သူ့လက်ဖြင့်စမ်းလိုက် သောအခါ ဂျင်မော်လိုင်၏ ဝမ်းဗိုက်တွင် သွေးခွန်နေသော အဖုအကျိတ် အတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ရိုင်ယန်ဂျူးက ဂျင်မော်လိုင်အား ဟန်ဆောင် နောက်ပြောင်မှုကို ရပ်တန့်ရန်နှင့် ယခုအခါ အေဩတာသွေးလွှတ်ကြောမကြီးတွင် ကြီးမားသည့်အဖုအဖောင်း ဖြစ်လာ နေကြောင်းအမှန်တကယ်ပင် အညူရစ်လင်းရောဂါစွဲကပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်

၏။ သို့သော်ကာယကံရှင်ဂျင်မော်လျှိုင်က မယုံကြည်မဖြစ်နိုင်ဟု ငြင်း၏။

ကာယကံရှင်မော်လျှိုင်က ထုံးစံအတိုင်းဟန် ဆောင်နေကျဖြစ်၍ မယုံသော်လည်း ဆေးကျောင်းသားရိုင်ယန်ဂျုံးက သူ့အမှန်တကယ်ရောဂါရင့်နေသော အနေအထားကို တွေ့သဖြင့် လျစ်လျူမရှုနိုင်၊ သူက တတိယနှစ်ဆေးကျောင်းသားသာ ရှိသေးသဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးများကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြသည်။ တကယ်ခွဲစိတ်ကုသခံရမည်ဆိုသောအခါ ဂျင်မော်လျှိုင်က ထိတ်လန့်သွား၏။ သူကလွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်လောက်က ဆရာဝန်၏ရောဂါ ကင်းရှင်းကြောင်း လက်မှတ်ကိုပြု၍ သူ့ အညှီရစ်လင်း ရောဂါမရှိကြောင်း ငြင်းဆို၏။ ဤရောဂါမျိုးသည် ပြင်ပရုပ်လက္ခဏာကို ကြည့်ရုံနှင့်မသိနိုင်။

ဆရာဝန်များက အာလ်ထရာဆောင်းဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြည့်သောအခါ ရိုင်ယန်ဂျုံးပြောသကဲ့သို့ပင် ဂျင်မော်လျှိုင်၏ အေဩတာသွေးလွှတ်ကြောမကြီး ကြီးထွားနေ၏။ ထိုသွေးကြောမကြီး၏ အချင်းသည်ပင် ၆ စင်တီမီတာရှိနေပြီဖြစ်သည်။ မကြာမီပေါက်ပြဲတော့မည့်အနေအထားမျိုးဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်များက ဂျင်မော်လျှိုင်ကို ခွဲစိတ်ကုသရန် ပြင်ဆင်ကြတော့၏။ ပထမဦးစွာ ကြီးထွားဖောင်းကားနေသော သွေးလွှတ်ကြောမကြီး ပိန်ချိုင့်သွားစေရန် ဆေးထိုးလိုက်၏။ ထိုအခါကျမှဂျင်မော်လျှိုင်က ထိတ်လန့်တကြား “ဒီရောဂါရှိနေမှန်းကျုပ်မသိခဲ့ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေတော့ ပျက်ယွင်းတော့မှာပဲ ကျုပ်တော့ ဒီရောဂါနဲ့ သေရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့” ဟုပြောဆိုနေ၏။

ရိုင်ယန်ဂျုံးက ဓာတ်ရောင်ခြည်ကုထုံးကို လေ့လာသင်ယူနေသူဖြစ်၏။ ကြံကြံဖန်ဖန်ထိုနေကျမှ ဂျင်မော်လျှိုင်နှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့ဆုံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်တွင် ရိုင်ယန်ဂျုံးက စေတနာ့ဝန်ထမ်းပါဝင်ကူညီလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဂျင်မော်လျှိုင်း အနေဖြင့်လည်း သူ့ပီအေတိုင်းဟန်ဆောင် နောက်ပြောင်နေမည်ဆိုလျှင်လည်း အခြေအနေတစ်မျိုးတစ်မည်ပြောင်းလဲသွားမည်ဖြစ်ပေသည်။ လူမှန်နေရာမှန် အချိန်ကိုက်ဖြစ်ခြင်း၏ကောင်းကျိုးရလဒ်တစ်ခုပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဂျင်မော်လျှိုင်း၏ ဇနီးလူစစ်အဖို့မူ ဝမ်းသာမှုတွင် အတိုင်းအဆပင် မရှိလောက်အောင်ဝမ်းမြောက်မိတော့၏။ ဇနီးသည်လူဝစ်က

“ဂျင်မော်လွိုင်းကို ခွဲစိတ်ကုသ၍ ပြီးစီးသည်နှင့်မကြာမီပင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးနှင့် ဆုံခဲ့ပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ခင်ပွန်းတွေဟာလည်း အညှုရစ်လင်းရောဂါနဲ့ ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မအဖို့တော့ဆေးကျောင်းသားလေးရိုင်ယန်ဂျိုး ကို ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးတော့ပါဘူး” ဟု ပြောပြ လေသည်။

သက်တမ်းတစ်ရာရှိပြီ အိုဟောင်းယိုယွင်းနေသည့် ဝတ်ပြုကျောင်းနှင့် ဤဝတ်ကျောင်း၏ လှေကားထစ်၌ မှီခိုနေသော အသက် ၅၆နှစ်အရွယ်ကင်ဆာရောဂါ စွဲကပ်နေသူတို့တွင်မည်သည့်က ပိုမို၍ အဖြစ်ဆိုးနေပါသနည်း။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မင်နီဆိုတာပြည်နယ်၏ ကျေးလက်ဒေသတွင်ဖြစ်၏။ ဂရက်သောမတ်သည် သူ၏အဖော်ခွေးနှင့်အတူ ကျေးလက်ဒေသလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်ပြီး အိုမင်းယိုင်းနေသော ဝတ်ကျောင်း၏ လှေကားထစ်တွင်ထိုင်ရင်း ပူဇော်ဆုတောင်းလေ့ရှိ၏။ ၂၀၀၉ ခုနှစ် မေလတွင် ဂရက်သောမတ်သည် သူ့ခေါင်း လွန်စွာ ကိုက်ခဲသည်ကို သတိမူမိလာ၏။ ခေါင်းသာ မဟုတ် နားလည်းကိုက်၏။ မေးရိုးတွေလည်း မခံရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲမှုကို ခံစားလာရ၏။ သူ၏ရောဂါမှာ ဆရာဝန်များ ခွဲစိတ်ကုသရန် မလွယ်သော ဦးခေါင်းနှင့်လည်ပင်းတို့တွင် ကင်ဆာရောဂါစွဲကပ်ကာ အဖုအကျိတ်တွေပေါ်နေ၏။ ဆရာဝန်များက ကင်ဆာရောဂါသည် ဆေးမတိုးသော ရောဂါဖြစ်သည့်အပြင် ခွဲစိတ် ကုသရန်မလွယ်သော ဦးခေါင်းနှင့် လည်ပင်းတို့တွင် ကင်ဆာအဖုအကျိတ်တို့ကြောင့် ဂရက်သောမတ်၏ ဈာပနအတွက်သာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရန် သတိပေးထားလေသည်။

ဂရက်သောမတ်က “တစ်ညနေမှာပေါ့ ကျုပ်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ လှေကားထစ်မှာထိုင်ပြီး ကျုပ်ရဲ့နှလုံးသားကို ဘုရားသခင်ထံမှာ ပူဇော်အပ်နှံလိုက်ပါတယ်။ ကင်ဆာဝေဒနာရှင်ဆိုတော့ ကျုပ်ဘဝ သေမထူးရှင်မထူးဘဝရောက်နေပြီပေါ့။ ကျုပ်က လှေကားထစ်မှာထိုင်ရင်း ယိုယွင်းနေတဲ့ ဘုရားကျောင်းကို ဝေးကြည့်မိတယ်။ ကျုပ်ဟာ

ဘဝတစ်ပါးကို ပြောင်းဖို့သေချာနေပြီဆိုတော့ အရှင်မြတ်ဘုရား တပည့်တော် ဤကမ္ဘာ မြေမှာခွဲမသွားခင်အရှင်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာကောင်းမှုပြုသွားခွင့်ပြုပါ” ဟု ဆုတောင်း လေသည်။

ဂရက်သောမတ်ဆိုလိုသည့် တစ်စုံတစ်ခု သော ကောင်းမှုဆိုသည်မှာ ဆေးရောင် ကွာနေသော တိုင်လုံးများ၊ အပေါက်အပြဲတွေပေါ်နေသော အမိုး၊ ပွန်းပဲ့နေသော လှေကားခုံ၊ ဆွေးမြေ့နေသော ကြမ်းခင်းတို့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂရက်သောမတ်သည် ဘုရားဝတ်ကျောင်းထိန်းသိမ်းရေး အသင်းအဖွဲ့သို့ ချဉ်းကပ်ကာ ဤဝတ်ကျောင်း၏ ယိုယွင်းနေသောအပိုင်းအားလုံးကို ပြုပြင်လိုပါကြောင်း ထို့ကြောင့်လိုအပ်ချက်တစ်ခုကို ဖြည့်ဆည်းပေးပါရန် တင်ပြ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဘုရားဝတ်ကျောင်းရှေ့တံခါး ရဲ့သော့ကို ပေးထားစေလိုပါတယ်။ သို့မှသာ ကျွန်တော်ဟာ ဘုရားဝတ်ကျောင်းကိုအချိန်မရွေး ဝင်ထွက်နိုင်ပြီး ပြုပြင်သင့် တာတွေအားလုံးကိုပြုပြင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း အချိန်မရွေး ဝတ်ပြု နိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကင်ဆာရောဂါအတွက် အကြိမ် ၃ ကြိမ် ဓာတုကုထုံးနှင့် ဓာတ်ရောင်ခြည်ကင်ခြင်းတို့ကို အကြိမ် ၄၀ ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဘုရား ကျောင်းပြုပြင်မှုသည်အချိန်အတော်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဝတ်ကျောင်း ဂေါပကအဖွဲ့သို့တင်ပြ၏။ ဂေါပကအဖွဲ့ကလည်းသူ၏ရှင်းပြချက်ကြောင့် သဘောတူ ကာ သူ့ကို ဘုရားကျောင်းသော့အပ်နှံ လိုက်လေသည်။ ဤအချိန်တွင် ကင်ဆာရောဂါ ကြောင့် သူ့ကိုယ်အလေးချိန်သည် ၂၉ ကီလိုဂရမ် လျော့ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ဂရက်သောမတ်သည် အချိန်ရသရွေ့ တိုင်လုံးများ၌ သုတ်ထားသော ဟောင်းနွမ်းဆေးကွာနေသည်တို့ကို ခြစ်ထုတ်ပစ်လေ သည်။ ကြမ်းခင်းဟောင်းတို့ကို ခွာထုတ်ကာ ကြမ်းခင်းအသစ်လဲလှယ် လိုက်၏။ ဤ ကဲ့သို့စိတ်ရောကိုယ်ပါဘုရားကျောင်းအတွက် လုပ်ဆောင်ရင်း သူ၏ခွန်အားတွေ တိုးလာသလိုခံစားလာရလေသည်။ ဘုရားကျောင်းကို ပြုပြင်သည့်အခါတွင် သူ၏

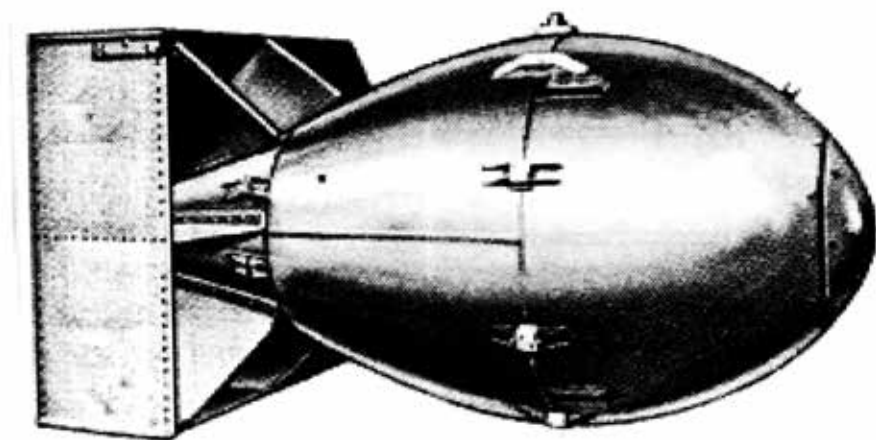
ဝေဒနာခံစားရမှုတို့ သက်သာလာသလို ခံစားလာရ၏။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆရာဝန်တို့ ပေးသည့် ဆေးပြင်းပြင်းတို့ကို သောက်ရန်ပင်မလိုတော့ချေ။ သူ၏ရောဂါအခြေအနေ အကောင်းဘက်သို့ တိုးတက်လာသည်ကို သူ့ကို ကုသသော အမျိုးသမီးဆရာဝန်ကပင် သတိမူမိလာ၏။ ထို့ကြောင့်ဆရာဝန်အမျိုးသမီးက “ရှင်အခု လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ဝတ်ပြု ကျောင်း ပြုပြင်မှုကို လုပ်လက်စအတိုင်းဆက်လက်လုပ်ကိုင်ပါ” ဟု အားပေး စကား ပြောလာ၏။

ဂရက်သောမတ်စ်က ဘုရားကျောင်းပြုပြင်မှု ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ အားသွန်ခွန်စိုက် ပြုလုပ်လာဆဲမှာပင် ဆေးစစ်မှုအရ အံ့စရာကောင်းသော ရလဒ်ထွက်လာ၏။ သူ၏ ကင်ဆာအဖု အကျိတ်တို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကျုံ့ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ၄နှစ် နှင့် ၂၃ ရက်ခံစားနေရသောကင်ဆာ ရောဂါသည် ပျောက်ကင်းသွားပေပြီ။ ဆရာဝန် တို့က ရာသက်ပန်ရောဂါပျောက် ကင်းသွားပါပြီ ဟု ပြောပြလေသည်။ ယနေ့အဖို့ရာတွင် ဂရက်သောမတ်စ်သည်ကင်ဆာအဖုအကျိတ်ကင်းစင်သော လူကောင်းပကတိ ဖြစ်သွား ပါပြီ။

ဘုရားဝတ်ကျောင်းအခြေအနေကတော့ ၄နှစ်တာမျှ ဂရက်သောမတ်စ် စိတ် စေတနာ အပြည့်အဝ ဖြင့် အားကြီးမာန်တက်ပြုပြင်မှုကြောင့် ဘုရား ဝတ်ကျောင်း သည်သစ်လွင်ကောင်းမွန်သွားပြီဖြစ် ပေသည်။ ဘုရားကျောင်းပြုပြင်မှုပြီးစီးသော်လည်း တာရှည်ကောင်းမွန်မှုအတွက် ဂရက်သောမတ်စ် ဆက်လက်တာဝန်ယူထိန်းသိမ်းလေ သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ခရစ်စမတ်ကာလကနောက်ထပ် အဆောင်တစ်ခုကိုပင် ထပ်မံတိုးချဲ့ လိုက်နိုင်သေး၏။ “ကျွန်တော်က ဘုရားကျောင်းကိုပြုပြင်ချိန်မှာ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝကို သေမင်းခံတွင်းမှ ကယ်တင်ပေးလိုက်ပါတယ်” ဟု ဂရက် သောမတ်စ်ကပြောပြ၏။

Grechen Voss ၏ "Miracles that Stunned doctors" ကိုပြန်ဆို

သည်။

နျူကလီးယားလက်နက်များ

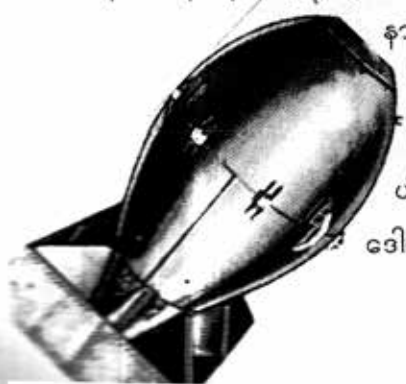
အက်တမ် (Atom) တစ်ခု၏ အလယ်ဗဟိုမှ နျူကလီးယပ်ကို အက်တမ်ချင်းဓာတ် ပြုစေ၍ပေါ် ထွက်လာသောစွမ်းအင်ကို အနုမြူစွမ်းအင် (Atomic Energy) ဟုခေါ်ဆို၏။ အက်တမ်ဆိုသည်မှာ ဂရိဝေါဟာရဖြစ်ပြီးထပ်မံခွဲစိတ်၍ မရနိုင်တော့လောက်အောင် အသေးဆုံးသောပစ္စည်း အနုမြူဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ အက်တမ်တွင် ထပ်မံခွဲစိတ်ရသည့် အက်တမ်အလယ်ဗဟိုတွင် နျူကလီးယပ်အပြင် ပရိုတွန်နှင့် နျူထရွန်တို့လည်း ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားကြောင်း ရာစုနှစ်အတော်များများက သိပ္ပံပညာရှင်အဆက်ဆက်တို့ သုတေသနပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင်ကပင် အနုမြူတွင် ပရမာနုမြူဟူ၍ ရှိသေးကြောင်း ဟောကြားခဲ့၏။

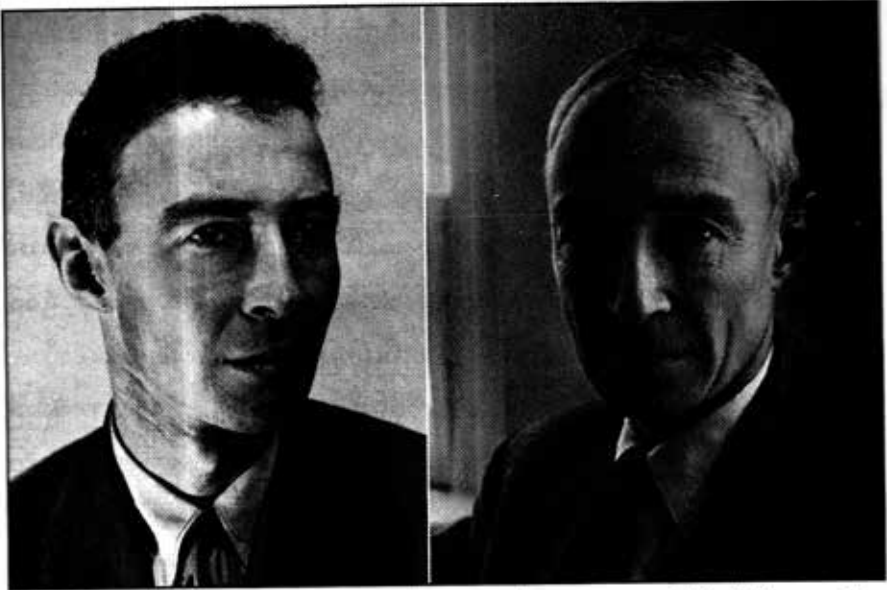
ရာစုအဆက်ဆက်သောသိပ္ပံပညာရှင်တို့ကအက်တမ်တွင်စွမ်းအင်ထုတ်ယူနိုင်ရေးကို စဉ်းစားကြရာတွင် ၂၀ ရာစုနှစ်ဆန်းစတွင် သင်္ချာနှင့် ရူပဗေဒအကျော်အမော် ဒေါက်တာအယ်လ်ဘတ်အိုင်စတိုင်း၏ ခြပ်နှင့် စွမ်းအင်သီအိုရီပေါ်ထွန်းလာ၏။ ယခုအခါတွင် မည်သည့်နိုင်ငံ၊ မည်သည့် သိပ္ပံပညာရှင်က အနုမြူဗုံးထုတ်လုပ်သည်ဖြစ်စေ အိုင်စတိုင်း၏ခြပ်နှင့်စွမ်းအင် ညီမျှခြင်းဖြစ်သည့် $(E=mc^2)$ မကျိုင်းပြုတာတီထွင်

ထုတ်လုပ်ကြရသည်။ အိုင်စတိုင်း ရိုးလေးတစ်ပီတီ (Relativity) သီအိုရီကို ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် စတင်ဖော်ထုတ်ခဲ့၏။ ၂၀ ရာစုတွင် ပထမနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး နှစ် ကြိမ်ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ အနုပညာမှ စွမ်းအင်ထုတ်လုပ် အသုံးချရေးကို အပူတပြင်း လုပ်ဆောင် လာခဲ့ကြလေသည်။

၁၉၃၂ ခုနှစ်မှ စ၍ အက်တမ်တစ်ခုတွင် ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသည့် နျူထရွန်က နျူကလီးယား လက်နက်ဖြစ်ပေရေးကို စတင်အခြေချပေးခဲ့လေသည်။ ရိုးရိုးသာမန် ဝှံ့ပေါက်ကွဲမှုသည် ဝှံ့ထဲတွင် ထည့်သွင်းတည်ဆောက်ထားသော ဓာတုပစ္စည်းချင်း ဓာတ်ပြုစေ၍ပေါက်ကွဲခြင်းဖြစ်၏။ နျူကလီးယားဝှံ့မှာ အက်တမ်အချင်းချင်း ဓာတ်ပြု ပေါင်းစပ်ပေါက်ကွဲရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော စွမ်းအင်ဖြစ်ပေသည်။

နျူကလီးယားလက်နက်တို့သည် အခြားပေါက်ကွဲစေသော လက်နက်များထက် အဖျက်စွမ်းအား ပိုမိုကြီးမားလေသည်။ ပေါက်ကွဲမှုပမာဏကို တီအင်တီယမ်းအားနှင့် ယှဉ်တွဲဖော်ပြလေ့ရှိ၏။ တီအင်တီဆိုသည်မှာ ထရီနီတီကြိုတော်လွစ် အက်စစ် ပြင်းအားကို အခြေပြု၍ ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ကီလိုတန်နျူကလီးယားလက်နက် သည် တီအင်တီယမ်းအား တန်ချိန် ၁၀၀၀ အားဖြင့် ဖျက်ဆီးစေနိုင်ပေသည်။ စစ်ရေး အတွက်နျူကလီး ယားဝှံ့ကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း အမေရိကန်က စတင်အသုံးပြုခဲ့ ၏။ ပထမဦးစွာ မီဂါတန် ၁၅တန်ရှိသော နျူကလီးယားဝှံ့ကို ဂျပန်နိုင်ငံ ဟီရိုရှီးမား မြို့၏ ကောင်းကင်ယံတွင် ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၆ရက်နေ့တွင် ကြံချခဲ့ပေသည်။ နောက် ၃ ရက်အကြာတွင် ကီလိုတန် ၂၀ ရှိသော နျူကလီးယားဝှံ့တစ်လုံးကို နာဂါစကီမြို့ ကောင်းကင်ယံတွင် ဖောက်ခွဲလိုက်ပြန် လေသည်။ ဤဝှံ့နှစ်လုံးကို ဦးဆောင်တည်ဆောက်ခဲ့ သူမှာ ရူပဗေဒ ပညာရှင် ဒေါက်တာရောဘတ်အိုပင် ဟိုင်းမား (Dr.Robert Oppenheimer)ဖြစ်ပေသည်။ ဒေါက်တာအိုပင်ဟိုင်းမားသည် အမေရိကန်သိပ္ပံပညာရှင်

များထဲမှ ဗုဒ္ဓ၏အနုဖြူသဘောတရားကိုပါ တွဲဖက်လေ့လာသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။
အထက်ပါနျူကလီးယားပုံးနှစ်လုံးကိုကြည့်ချခဲ့ရာ လူပေါင်းတစ်သိန်းနှစ်သောင်း
သေကြေခဲ့ရ၏။ ဤကဲ့သို့ တစ်မူဟုတ်ချင်းသေကြေကြသူများအပြင် ပြင်းထန်သော
အပူရှိန်နှင့် ဓာတ်ရောင်ခြည်သင့်၍ နောက်ဆက်တွဲသေဆုံးကြရသူ အများအပြား
ရှိခဲ့လေသည်။ ဂျပန်မြို့ပေါ်များပေါ်သို့ကြည့်ချခဲ့သည့် အနုဖြူပုံးအမျိုးအစားတို့မှာ ဖြပ်
ဝတ္ထုပြိုကွဲရာမှ ထွက်သော စွမ်းအင်ကို အသုံးချခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ဤနည်းကို ဖြိုခွင်းမှု
(Fission) ဟုခေါ်၏။

ထို့ပြင် နျူကလီးယားတို့၏ ပေါင်းစည်းအားကို
ပြင်းထန်သော နျူကလီးယားအား ပေါက်ခွဲမှုကို စုစည်း
နည်းဖြင့် စွမ်းအင်ထုတ်ခြင်း (Fusion) ဟု ခေါ်၏။
ဤနည်းဖြင့်ပြုလုပ်သော ပုံးကို ဟိုဒရိုဂျင်ပုံးဟုခေါ်၏။
ဟိုက်ဒရိုဂျင်ပုံးသည် ပိုမိုပြင်းထန်သော အပူချိန်ကိုထုတ်

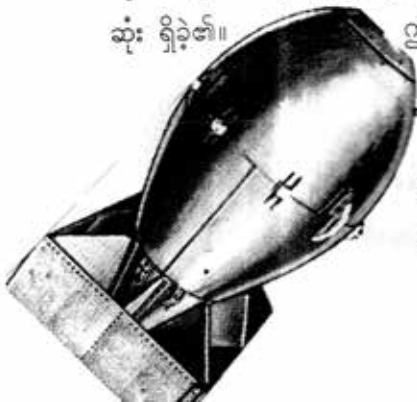
လွတ်သဖြင့် သာမိုနူကလီးယားအား (Thermonuclear) ဟုလည်း ခေါ်၏။ သာမိုဆိုသည်မှာ ဂရိဝေါဟာရဖြစ်ပြီး ပူလောင်ခြင်း၊ ပူပြင်းခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ နျူထရွန် ဝှံ့သည် အဆောက်အဦတို့ဖျက်ဆီးနိုင်ခြင်း ထက် လူကိုသာ ဓာတ်ရောင်ခြည်သင့်၍ သေကြေနိုင်၏။ တစ်ဘက်ရန်သူ၏ တင့်ကား တပ်ကြီးကို ချေမှုန်းရာတွင် စစ်သည်တွေကိုသာသေစေပြီး တင့်ကားများ မူလအတိုင်းရှိ စေသောဝှံ့မျိုးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နျူထရွန်ဝှံ့တစ်လုံးတည်းက လူကို သန်းနှင့်ချီသေ စေပြီး အဆောက်အဦတို့မှာ ပျက်စီးမှု အနည်းဆုံးဖြစ်စေသည့် ဝှံ့ဖြစ်၏။

ယနေ့ကမ္ဘာတွင် နျူကလီးယား လက်နက်ပိုင်ဆိုင်ထားသောနိုင်ငံပေါင်း ၉ နိုင်ငံရှိ ၏။ အဆိုပါ နျူကလီးယားလက်နက်ပိုင်ဆိုင်ထားသော နိုင်ငံတို့မှာ နျူကလီးယား လက်နက်ပိုင်ဆိုင်မှု အနည်းအများပေါ် မူတည်၍ ဖော်ပြရသော် ရုရှား၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၊ ပြင်သစ်၊ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၊ ဗြိတိန်၊ ပါကစ္စတန်၊ အိန္ဒိယ၊ အစ္စရေး နှင့် မြောက်ကိုရီးယားနိုင်ငံဖြစ်ကြ၏။ အဆိုပါ ၉ နိုင်ငံက ပိုင်ဆိုင်ထားသမျှ သော နျူကလီးယား လက်နက်တို့၏ အရေအတွက်မှာ ၁၅,၈၀၀ ရှိ မည်ဟု ခန့်မှန်း ထား၏။

နှစ်အလိုက် နျူကလီးယား လက်နက်အရေ အတွက်ကို ဖော်ပြရသော် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး၌ နျူကလီးယားလက်နက်ပေါင်း ၃၀၄ ခုရှိခဲ့၏။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် နျူကလီးယား လက်နက်ပေါင်း ၂၀၃၇၀ အထိ တိုးပွားထုတ် လုပ်လာခဲ့၏။ ၁၉၈၇ခုနှစ်တွင် နျူကလီးယားလက်နက်ပေါင်း ၆၂၇၂၅ အထိ အမြင့် ဆုံး ရှိခဲ့၏။

ဤအရေအတွက်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ထို စဉ်က ဆိုဗီယက်ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတနိုင်ငံတို့ စစ်အေး တိုက်ပွဲအဖြစ် လက်နက်အပြိုင်အဆိုင်ထုတ်လုပ်မှု အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်ချိန်ဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့အဖို့ရာတွင်ကမ္ဘာပေါ်တွင်နျူကလီးယား လက်

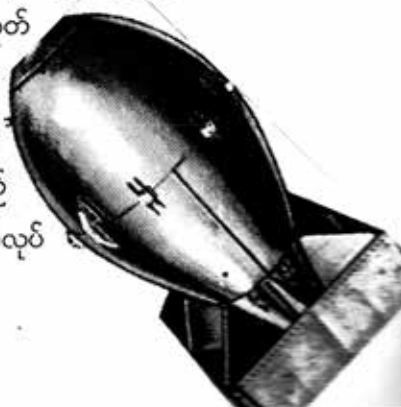
နက်ပေါင်း ၁၅၈၀၀ သာရှိ ပေတော့၏။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ၁၉၈၇ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင် အမေရိကန်သမ္မတ ရော်နယ်ရီဂင်နှင့် ဆိုဗီယက် သမ္မတဂေါ်ဘာချော့တို့၏ မဟာဗျူဟာမြောက် လက်နက်လျှော့ချရေးဆွေးနွေးမှု (Strategic Arms LimitationTalk) ၏ ရလဒ်အဖြစ် အမေရိကန်နှင့် ဆိုဗီယက်တို့အပြန်အလှန် လျှော့ချမှုကြောင့် ဤပမာဏအထိ နျူကလီးယားလက်နက်များ လျှော့ချသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်မှ ယနေ့အထိ ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်း ထုတ်လုပ်ခဲ့သော နျူကလီးယား ထိပ်ဖူးတပ်လက်နက်အားလုံး၏ ၉၇ ရာခိုင်နှုန်းကို အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုနှင့် ဆိုဗီယက် သို့မဟုတ် ရုရှားနိုင်ငံတို့ကသာ ထုတ်လုပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စစ်အေးကာလတွင် အမေရိကန်နှင့်ဆိုဗီယက်တို့၏ လက်နက်အပြိုင်အဆိုင် ထုတ်လုပ်မှုကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြကြရာတွင် ၁၉၈၃ ခုနှစ်သည် စံချိန်တင် အမြင့်ဆုံးဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာလူသား ၅သန်းကျော်ကဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြခဲ့ကြသည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွင်းမှာပင် မြောက်ကိုရီးယားသည် နျူကလီးယားလက်နက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အီရန်နိုင်ငံ၏ နျူကလီးယားစွမ်းအင်သုံး ကိရိယာများကိုထိန်းချုပ် ဆဲမှာပင်မြောက်ကိုရီးယားက နျူကလီးယားလက်နက်ပိုင်နိုင်ငံဖြစ်လာခဲ့၏။

ဂရိပုံပြင်တွင် ပင်ဒိုရာနတ်သမီး၏သေတ္တာ ပုံပြင်ပါရှိ၏။ ထိုသေတ္တာကို မဖွင့်ဖြစ်ရန် လုံးပန်းကြရ၏။ တားမြစ်ကြရ၏။ ပင်ဒိုရာနတ်သမီး၏ သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သော် ကမ္ဘာပေါ်သို့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ ကူးစက်သွားသည့် ပုံပြင်ဖြစ်၏။

ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် အနုမြူစွမ်းအင်ကို စတင်ဖော်ထုတ် လိုက်ခြင်းသည် ပင်ဒိုရာနတ်သမီး၏ သေတ္တာကို အဖုံး ဖွင့်လိုက်ခြင်းနှင့်တူသည်ဟုဆိုကြ၏။ အထက်တွင်ဖော်ပြ ခဲ့သည့်အတိုင်း စစ်အေးတိုက်ပွဲ အမြင့်ဆုံးကာလသည် ၁၉၈၇ခုနှစ် တွင်ဖြစ်ပြီး နျူကလီးယားလက်နက် ထုတ်လုပ်

မူလည်း အများဆုံးဖြစ်ပေသည်။ စစ်အေးတိုက်ပွဲအပြီးတွင် နျူကလီးယားလက်နက် ထုတ်လုပ်မှု ကျဆင်းသွားခဲ့ရ၏။ နောက်ထပ်နျူကလီးယား လက်နက်ပိုင်သုံးနိုင်ငံဖြစ် သည့် ပါကစ္စတန်၊ အိန္ဒိယ၊ မြောက်ကိုရီးယားနိုင်ငံတို့ ပေါ်ထွန်းလာပြီဖြစ်သဖြင့် တူလ သမဂ္ဂကလည်း ကမ္ဘာတွင် နျူကလီးယားလက်နက် ဖျက်သိမ်းချုပ်ငြိမ်းရေးကို လုပ်ဆောင်လျက်ရှိပေသည်။ သို့သော် လက်ငင်းအချိန်အထိ နျူကလီးယားလက်နက် ချုပ်ငြိမ်းမည် အလားအလာနှင့် လက္ခဏာပီပီပြင်ပြင်မတွေ့ ရသေးချေ။

Ref: Hazel Flynn ၏ "Nuclear Weapons" ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

မေ့မရနိုင်ပါ တစ်သက်တာ

ကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါတွင် အသက် ၆၂ နှစ် ရှိပြီဖြစ်ပါသည်။ ရဲအရာရှိအဖြစ် မှလည်း အငြိမ်း စားယူခဲ့သည်မှာ အတော်တန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ လက်ရှိအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဩစတြေးလျနိုင်ငံ နယူးဆောက်သဝေးပြည်နယ်၏ တောင်ဘက်ပင်လယ် ကမ်းခြေတွင်နေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အားလပ်ချိန်များ တွင် ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရောဘတ် ဂေးလ် နှင့်အတူ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ကိုယ်စီဖြင့် ဝန်းကျင်အနှံ့ ခရီးဆန့် လေ့ ရှိပါသည်။ ရဲ အရာရှိဘဝတွင် ကျွန်ုပ်အဖို့ သတိရ စရာအများအပြားရှိသည်အနက် ကျွန်ုပ် အလုပ် စတင်ထမ်းဆောင်စဉ် တာ ဖြစ်ရပ်ကလေး တစ်ခု ကို အစဉ်သတိရမြဲဖြစ်ပါ သည်။

၁၉၆၁ခုနှစ် ကျွန်ုပ် ၈နှစ်

သား အရွယ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုသည် ဆစ်ဒနီမြို့၏ ဆင်ခြေဖုံး ဒင်းနစ်စတုန်းအရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြပါသည်။ ဤမြို့စွန်မှ ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် သဘာဝတောရိုင်းမြေတစ်ခုရှိပါသည်။ ဤနေရာ၏ တစ်ဝက်သည် ခြုံနွယ်ပိတ် ပေါင်းတို့ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရှင်လျက် ရှိပေသည်။ ခြေသွားလမ်းကလေးသည် ဤခြုံတွေ့ ကြားမှာသာ ကွေ့ကောက်သွားရပါသည်။

ကျွန်ုပ်အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းအားရက်တိုင်း မော်တော် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိ၏။ ၁၉၆၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ ကတည်းက မက်ကာရီတက္ကသိုလ်ကြီးကို ဆောက်လုပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဤဆောက် လုပ်ရေးစခန်းတို့ဆီသို့ပါသွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ မြေအောက်ကားလမ်းများမှ တစ်ဆင့် လည်း ဟိုမှသည်မှ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။

ဤဆောက်လုပ်ဆဲ တက္ကသိုလ်ကြီး၏ ကျောက်တွင် မတ်စောက်သော ကျောက် တောင်ဆင်ခြေလျှော့ရှိပြီး ဤဆင်ခြေလျှော့တစ်လျှောက်တွင် အပျော်တမ်း ကားမောင်း သူ များရှိပါသည်။ ပြိုင်ကားများတော့မဟုတ်ပါ။ ဟောင်းနွမ်းနေသော ကားအိုကား ဟောင်းတို့ကို ဤဆင်ခြေလျှော့မှ မောင်းဆင်းကာ တောင်ခြေရှိ ကားသင်္ဘိုင်း အပျက် အယွင်းများဆီသို့ အရှိန်နှင့်မောင်းဝင်တိုက်ခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ အပျော်တမ်း ကား မောင်းဆင်းသူတို့က ဆင်ခြေလျှော့ပြေးလမ်းအတိုင်း အရှိန်နှင့်ဆင်းနေသောကားပေါ် မှ ကားသင်္ဘိုင်းမရောက်မီ ကျွမ်းကျင်စွာခုန်ချကြ၏။ ကားများကသာ အလိုအလျောက် ကားသင်္ဘိုင်းမှ ကားတို့ကို ထိခိုက်သံ ကျယ်လောင်စွာဖြင့် စုပုံရောက်ရှိ သွားကြ၏။ ဤသို့အပျော်တမ်းကားသင်္ဘိုင်းပို့သူများရှိသလို ကားသူခိုးတို့ကလည်း သူတို့ခိုးလာသော ကားတို့ကို ဤတောင်ထိပ်အမြင့်မှ ကားသင်္ဘိုင်းဆီသို့တွန်းချ ဖျောက်ဖျက်လေ့ရှိ ပေသည်။

တစ်ခုသော နွေဦးကာလ၏ မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မော်တော် ခိုင်ကယ်ကို ကုန်းမြင့်ထိပ်ပိုင်းတွင်ရပ်ကာ ကားသင်္ဘိုင်း ရှိရာသို့ ဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။

ကားသင်္ချိုင်းတွင် ကားအိုကားပျက်တို့သည်တစ်ခုပေါ် တစ်ခုဖြစ်သလို ထပ်ဆင့်တာ ရှိနေကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖွဲ့ခွဲကားဟောင်းကြီးတစ်ခု၏ ယာဉ်မောင်းခန်းသို့ဝင်ကြည့်၏။ နောက် ကြည့် မှန်ကလေးက မပျက်မယွင်းရှိသဖြင့် ဖြုတ်ယူခဲ့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ဂျင်း ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းသို့ ထိုးသွင်းပြီး ကုန်းထိပ်ပေါ်အရောက် ပြန်တက်ခဲ့၏။ ကုန်းထိပ် တွင် ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော ရဲအရာရှိကြီးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီကော်လံကို လှမ်းဆွဲ ကာ “ကလေး ဒီမှာမင်းဘာလာလုပ်သလဲ” ဟု ခက်ထန်ထန်မေးပါသည်။

သူက ကျွန်ုပ်ကိုမြေပေါ်တွင် ထိုင်စေပြီး ကျွန်ုပ်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ နောက်ကြည့် မှန်ချပ်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။

“မင်းဟာ ကားသူခိုးပဲ။ ငါက ကားသူခိုးတွေကို ဖမ်းနေတာ၊ မင်းနောက်တစ်ခါ ဒီကိုမလာနဲ့ လာတာတွေ့ရင် မင်းမော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပြန်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုရဲ ကားပေါ်တင်ပြီး မင်းအဖေဆီပို့ပေးလိုက်မယ်။ ခုတစ်ကြိမ်တော့မင်းကို ခွင့်လွှတ်လိုက် မယ်။ သွားတော့”

ကျွန်ုပ်အထက်ပါ ဖြစ်ရပ်ကြုံပြီး၍ ၂ နှစ်ကျော်ကျော်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်နေပါပြီ။ တစ်နေ့တွင် ကျောင်းသို့ ရဲအရာရှိတစ်ဦး ရောက် လာကာသူ၏ ရဲလုပ်ငန်းဆိုင်ရာများ ပို့ချသည့် ဟောပြောပွဲကို နားထောင်ရပါသည်။ ဆိုရဲအရာရှိက လူဆိုးတွေ ၏ ကားနောက်သို့ ကားဖြင့် လိုက်လံဖမ်းဆီးပုံ၊ ခုခံသူများနှင့် ကြုံလျှင် အပြန်အလှန်ပစ်ခတ်ဖမ်း ဆီးရပုံတို့ကို ပြောပြလေရာ “အင်း ရုပ်ရှင်တွေထဲ တန်မင်းသားတွေအတိုင်းပါပဲလား” ဟုအတွေး ပေါက်ကာ ရဲအရာရှိဖြစ်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်မိဘများထံ အကြောင်းကြားပြီးနောက် ရဲသင်တန်းကျောင်းသို့ ဘက်ရောက်ခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ရဲသင်တန်းတွင် လက်ရေးတိုနှင့် လက်နှိပ်စက် ကိုပါ ပူးတွဲသင်ကြားရပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ရဲသင်တန်းပြီးသည်နှင့် ပထမဦးစွာ ခန့်အပ်

လိုက်သော ရဲဌာနမှာ ရိုက်ရဲဌာနဖြစ်၏။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်ကို ကျွန်ုပ်က နယ်ကျွမ်းပြီး သားဖြစ်နေ၏။ ဤနေရာကလေးတွင် ကျွန်ုပ်ကြုံ ကြိုက်ခဲ့ရသည့်ဖြစ်ရပ်မှာ မနေ့တစ်နေ့ ကကဲ့သို့ပင် မှတ်ဉာဏ်တွင် လန်းဆန်းစွာ ရှိနေဆဲဖြစ် သည်။ ၂နှစ်တာဆိုသောကာလ က ကျွန်ုပ်တို့အဖို့တိုတောင်းသောကာလဖြစ်သဖြင့် အရာရာတိုင်းကို မှတ်မိနေပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည်ထိုရဲစခန်းတွင် ရဲအရာရှိအဖြစ် စတင်ထမ်းဆောင်ရန် ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာစဉ် ကျွန်ုပ်သည်စိတ်လှုပ်ရှားမှုရှိနေ၏။ ကျောင်းသားဘဝ၊ သင်တန်းသား ဘဝမှ တာဝန်ထမ်းဘဝသို့ တစ်ဆစ်ချိုးကူးပြောင်းရသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ကိုခံစားရ ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တာဝန်ကျရာ ရဲစခန်းရှေ့သို့ ကားဆိုက်ပါပြီ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ် တွင် ယူနီဖောင်းအသစ်၊ ရဲအရာရှိဦးထုပ်၊ မည်းနက်တောက်ပြောင်သော ရှူးဖိနပ်၊ လက်ထဲတွင် ရဲလက်စွဲကျမ်းတွေ အပြည့်ထည့်ထားသည့် အိတ်ကြီးကို ဆွဲလျက် ရဲစခန်း တွင်းသို့ ဟန်မပျက် ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ အဝင်တွင် ရဲစခန်း၏ ပြတင်းနှစ်ပေါက်အနက် တစ်ပေါက်မှ အတွင်းတွင်မည်သည့် ရဲအရာရှိ ရှိနေသည် အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။ ထို အခါကျမှ မငြိမ်သေးသော ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးက ပို၍ ခုန်လာပါတော့သည်။ ဟိုအရာရှိကြီး ပါကလား။ လွန်ခဲ့သော ၂နှစ်ကျော်က ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီကုတ်ကို ဆွဲယူခဲ့ပြီးဆိုဆုံးမခဲ့သည့် ရဲအရာရှိကြီးပါတကား။ ကြုံမှကြုံပလေတယ်။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ရင်း စိတ်ကို ထိန်းကာ အခန်းတွင်းသို့ ကုန်ကြွေးမပျက် ဝင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကရှေ့ဘက်စားပွဲဆီသို့ မူမပျက်တမ်းလျှောက်သွားကာ ကျွန်ုပ်၏ အိတ် ကို စားပွဲပေါ်သို့ ကျနစွာတင်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်နေသော ရဲအရာရှိတို့အား ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို ဆန့်တန်းပေး လိုက်ကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း “ကျွန်တော့်နာမည် ပီတာပါ။ ဒီမှာတာဝန်ကျလို့ရောက် လာခဲ့တဲ့ ရဲအရာရှိပါ” ဟု မိတ်ဆက်ရ၏။ ဤသို့ တစ်ယောက်စီ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြရာ ကျွန်ုပ်မှတ်မိသော ရဲအရာရှိကြီး၏အလှည့်သို့ ရောက်လာ၏။ ရဲဦးထုပ်အောက်မှ ကျွန်ုပ် မုက်နှာကို သူကသေချာစွာကြည့်၏။ သူ့အကြည့်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အသက်သည်ပင်

လွန်ခဲ့သော ၂နှစ်ကျော်က ကလေးငယ်လို ပြန်လည် ခံစားမိသွား၏။

ထိုနောက် ရဲအရာရှိကြီးက “အင်း ငါမင်းကို မှတ်မိပြီ” ဟုသူက ပြော၏။ ဘာကို မှတ်မိသည်ဟုတော့ သူကမပြော။ သူကအခြားရဲအရာရှိများပါရှိနေသောကြောင့် ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုတွေ့ဆုံခဲ့သည်ဟု မပြော။

“မင်းနဲ့ငါ ပြန်ဆုံရတာ ဝမ်းသာစရာပဲဟေ့” ဟုသာ ပြောပြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရဲဌာနတွင် နှစ်ပေါင်း ၃၅ နှစ်ကြာ အမှုထမ်းခဲ့ပါသည်။

ရဲတစ်ဦး၏ အတွေ့အကြုံသည်အခြားသူများ တွေ့ကြုံရသည်ကဲ့သို့ စုံလင်ပါသည်။ ဤတွေ့ကြုံ သမျှထဲတွင် ဤရဲအရာရှိကြီးနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ ရပုံကလေးသည် ကျွန်ုပ် အဖို့ ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်သည် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ။

Ref: Eoin Peter ၏ "A Salutary Lesson" ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

သစ္စာမကျင့်

“ရေဆိုတာ ဘုရားသခင်ကပေးထားတဲ့ စိတ်ငြိမ်အေးချမ်းစေတဲ့ဆေးပဲ” ဟု ကမ္ဘာကျော် ဟေ့လ် (Vogue) မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာချုပ်ဒိုင်ယာ နာပရီးလန်းက မှတ်ချက်ချဖူး၏။ ထိုစကားကို ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဆူဇန်ကမကြာခဏထုတ် ဖော်ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ ဤဘုရားပေးသောစိတ်ကို ငြိမ်စေ၍ အေးချမ်းသော ရေရှိရာကိုမိုရေအိုင် ဒေသဆီသို့ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံသွားရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဤကိုမိုရေအိုင်ကျယ်ကြီး၏ ပတ်လည် နှုတ်ခမ်းတစ်လျှောက်တွင် အေးချမ်းသောမြို့ငယ်ကလေးတွေ အပန်းဖြေစခန်းတွေ အပြင် ဤကိုမိုရေအိုင်ကို ရေဝေရေလဲပြုရာနှင်းဖြူဖြူ ဖုံးလွှမ်းသော တောင်တန်းတွေ ချိနေ၏။ ဤသဘာဝဝန်းကျင်တွေ ပြည့်စုံရောမြွန်းရာရပ်ဝန်းသည် ဘုရားသခင်ပေးသော စိတ်အေးချမ်းငြိမ်းသက်စေသည့်ဆေးနှင့် တူပါသည်။

စားသောက်ရန်ဆိုင်များ၊ တည်းခိုရန်ဟိုတယ်များ၊ ကိုမိုရေအိုင်ကြီး၏ ရေပြာပြာ နှင့်ဝန်းကျင် စိမ်းစိမ်းတို့သည် အမှန်တကယ်နားနေအပန်းဖြေ စရာကောင်းသော ရပ်ဝန်းဖြစ်၏။

ကိုမိုရေအိုင်ဒေသသည် အီတလီနိုင်ငံတွင် တည်ရှိပြီး ပီလန်မြို့၏ မြောက်ဘက် တစ်နာရီခန့် ကားဖြင့်သွားလျှင် ရောက်နိုင်သောအရပ် ဖြစ်လေသည်။ အီတလီ

နိုင်ငံတွင်ရောမခေတ်ကောင်းစားစဉ်ကပင်ကိုမိုရေအိုင်ဒေသသည်အပန်းဖြေစရာ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ဥရောပရှိ အဲလ်ပ် (Alps) တောင်တန်း၏ တောင်ခြေရင်းတွင် တည်ရှိပြီး သမအေးပိုင်းနှင့်မြေထဲပင်လယ်ရာသီဥတုတို့ကြောင့် နေချင်စဖွယ် ကောင်းသောအရပ်လည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်ဆူဇန်တို့က ကိုမိုရေအိုင် ကမ်းစပ် နှင့်နီးသည့် ဝီလာ အက်စတီးတွင်တည်းခိုကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တည်းခိုရာ ဟိုတယ်မှာ ကိုမိုရေအိုင်၏ အနောက်တောင် ဘက်ကမ်းတွင်တည်ရှိပြီး စပျစ်စိုက်ခင်းတွေအများအပြား စိုက်ပျိုးကာ ဝိုင်အရက်ထုတ်လုပ်သော အရပ်လည်းဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်ဆူဇန်က အငှားကားကို ဝီလာရယ်ရှိရာ လမ်းအတိုင်း မောင်းထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဝီလာရယ်ရှိနာသည် အီတလီအမည် ဖြစ်ပြီး ဘုရင်မ၏ ဂုလမ်းဟုအဓိပ္ပာယ်ရသည်။ သမိုင်းဝင် ၁၆ ရာစုက ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် အဆောက်အဦများလည်း တည်ရှိ ကာအဆောက်အဦတစ်ခုနှင့်တစ်ခုစပ်ကြားတွင်ရောင်စုံပန်းများ နှင့် အုန်းပင်များဖြင့် စိမ်းစိုသာယာလျက်ရှိနေပါသည်။

တစ်နေရာတွင် ကားရပ်အပန်းဖြေခိုက် ဆူဇန်က ကျွန်ုပ်ပခုံး ပေါ်တွင် သူ့ခေါင်းကိုမှေးကာ “ဒီနေရာမျိုးကို ကျွန်မရာသက်ပန် နေသွားချင်တယ်” ဟုဆို၏။ ကျွန်ုပ်က သူ့ဆန္ဒကို သဘောတူသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်မိ၏။

ဆူဇန်အဖို့ရာသက်ပန်ဆိုသည်မှာနောက်ထပ်လအနည်းငယ် မျှသာကျန်ပါတော့သည်။ ဆူဇန်နှင့်ကျွန်ုပ်နှစ် ဥပမာ အတူပေါင်း သင်း နေထိုင်ခဲ့သည့်ကာလအတွင်း သားသမီးနှစ်ယောက်ထွန်း ကားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဝကြင်ဖော်များအဖြစ် လက်တွဲခဲ့ ရာ ဘဝ၏အနိမ့်အမြင့် အနုအကြမ်းတို့ကို ကြုံကြုံခိုင်ခိုင် ရင်ဆိုင် ခဲ့ကြသည်။ ယခုတော့ ဆူဇန်တွင် ရောဂါရနေပြီ အဆင့်၄ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသောအဆုတ်ကင်ဆာရောဂါ

ဖြစ်သည်။ ဆူဇန်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်မှုကို တန်ဖိုးထားကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကြုံလှပသမျှသော အတားအဆီးတို့ကို အပြုံးမပျက် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်ပါလျက် ဆူဇန်တွင် ဤအဆုတ်ကင်ဆာဟူသော မုန်တိုင်းက ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်ပါတော့သည်။

တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင် ဆူဇန်က သူ့သောက်ရန်အတွက် ဆေးလုံးများကို ရေနှင့်ပျော်ချပြီးနောက် “မောင်ရေ ကျွန်မသွားနိုင်နေတုန်း ခရီးတစ်ခေါက်လောက်တော့ ထွက်ချင်တယ်” ဟု ဆိုလာပါသည်။

“ဘယ်ကိုသွားချင်သလဲ ဆူဇန်”

“ကျွန်မအလွန်ရိုသ်စားနေရတဲ့ ဒေသကို မေ့ပျောက်စေတဲ့ နေရာကိုပေါ့” ဟု ဆူဇန်က ဖြေ ပေးပါသည်။

ဆူဇန်က သူ့ခံစားနေရသည့် အဆုတ်ကင်ဆာ၏ အနေအထားနှင့် အခြေအနေကို သိနေသည်။ ဆူဇန်အဖို့ သူ့ရောဂါကိုပင် သတိမရနိုင်လောက်အောင် တည်ငြိမ်အေးချမ်း ပြီးသဘာဝအလှတရားဖြင့် ပြည့်ဝသည့် နေရာကို ကျွန်ုပ်က ရှာကြည့်သည်။ ကဗျာလောကနှင့် တေးဂီတလောကမှ ဆူဇန်အတွက် သင့်လျော်သော ကမ္ဘာတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပါပြီ။ အမေရိကန်ကဗျာဆရာကြီး ၁၉ ရာစုရေးစပ်ခဲ့သည့် ကဗျာတွင် ကိုမိုရေအိုင်ဒေသအကြောင်းပါသည်။ ထိုကဗျာဆရာကြီးက ဟင်နရီဝတ်ဆွဒ်လောင်းဖယ်လီ (Henry Wodsworth Logn fellow) ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ဦးမှာ ဟန်ဂေရီလူမျိုး တေးပြုဆရာကြီး ဖရန်ဇလတ်စ် (Franz Liszt) ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကျော်နှစ်ဦးက အီတလီနိုင်ငံရှိ ကိုမိုရေအိုင်ဒေသ၏ အေးချမ်းသာယာချမ်းမြေ့မှုတို့ကို သူတို့၏ ကဗျာနှင့် တေးဂီတတို့တွင် ဖွဲ့ဆိုထားသည်။

ဤနည်းဖြင့် ဆူဇန်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုမိုရေအိုင်ရပ်ဝန်းဒေသသို့ စိတ်သောက ပူဇော်မှုကင်းရေးအတွက် ရောက်ရှိခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝန်းကျင် စိမ်းစိုပြီး စကျင်ကျောက်သားရုပ်တုများဖြင့် အလှဆင်သည့်နေရာများကို အပန်းဖြေ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ အချိန်တန်လျှင် အီးလ်ဂက်တိုနီကိုးစားသောက်ဆိုင်တွင်စားကြ၏။ အဆိုပါစားသောက်ဆိုင်၏ အီတလီနာမည်အဓိပ္ပာယ်မှာ ကြောင်စုတ်ဟူ၍အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဤစားသောက်ဆိုင်သည် တောင်အမြင့် ပိုင်း၏ထိပ်တွင်ရှိပြီး ကိုမိုရေအိုင် ရပ်ဝန်းကို အပေါ်စီးမှကြည့်မြင်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆူဇန်သည် လက်ငင်းကာလမှ နောက်ကြောင်းပြန်ကာ လွန်ခဲ့သော ရာစုနှစ်များဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေဘိအလား အေးချမ်းသန့်ပြန့်စိတ်ငြိမ်မှုကို ခံစားနေကြပါသည်။

ကိုမိုရေအိုင်ထဲတွင် ကမ်းခြေရှိတစ်မြို့မှ တစ်မြို့သို့ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးသော စက်တပ်လှေများရှိ၏။ လိုလီဂိုမြို့ကလေးသည် ကမ်းခြေတွင်ကိုမိုရေအိုင်ကိုပျက်နှာမှု၍ဆောက်ထားသော မြို့ကလေးဖြစ်ပြီး ဤမြို့တွင် ဟော်လီဝုဒ်မှ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဂျော့ကလွန်နီ (George Clooney) ၏ ကိုယ်ပိုင်အပန်းဖြေရိပ်သာရှိသည်။

ကိုမိုရေအိုင်တွင် တစ်ခုတည်းသော ကိုမာချီနာခေါ် ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိ၏။ ဤကျွန်းသို့ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆူဇန်သည် အငှားစက်လှေဖြင့် မီတာ ၄၀၀ အကျယ်ရေပြင်ကို ဖြတ်၍ကျွန်းပေါ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင် အပန်းဖြေစားသောက်ကြပါသည်။ ဤစားသောက်ဆိုင်မှာ နှစ်ထပ်တိုက်အဆောက်အဦဖြစ်ပြီး ဝန်းကျင်အလှ အပူအပြင် ဝိုင်အရက်ကောင်းကောင်းကို စားသောက်ရင်း မြည်းနိုင် ပါသည်။ ဆူဇန်က ဤရေလယ်ကျွန်းပေါ်မှ ဝိုင်အရက်က အနည်းငယ် ပို၍ ပြင်းကြောင်း သို့သော် သဘောကျကြောင်း ပြောပါသည်။

ကိုမိုရေအိုင်ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်ရှိ မြို့များတွင် ပိုးလပင်ခြံများ ရှိပြီး ပိုးလများမှ ချည်မျှင်ထုတ်ကာ ပိုးထည်ရက်လုပ်ရာ

တွင်လည်းနာမည် ကျော်လှပေသည်။ ဤဒေသတွင် ပိုးချည်ရက်လုပ်မှု လုပ်ငန်းကို ၁၈ ရာစုနှစ်ကတည်းကပင် စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပေသည်။ ဤဒေသမှထွက်သော ပိုးချည်တို့ကို ဖက်ရှင်ကုန် ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်သည့် ဗားဆာ့စ်အွန်ဂါရီနှင့် မားမိစ်တို့မှ ဝယ်ယူကာ ဖက်ရှင်ဝတ်စုံများ ထုတ်လုပ်လျက်ရှိပေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ဆူဇန်သည် ကိုမိုရ်ဝန်းဒေသဆိုင်ရာ မြို့တော်ဟုခေါ်သည့် ဝီယာဗိုလတာမြို့သို့ ရောက်ရှိကြပါသည်။ မြို့ စွန်တစ်နေရာတွင် ရှေ့ခေတ်ကပင် တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ယခုတိုင် ရှေးမူမပျက်နေထိုင်သောဒေသကလေးဆီသို့ ရောက်ရှိကြပါသည်။

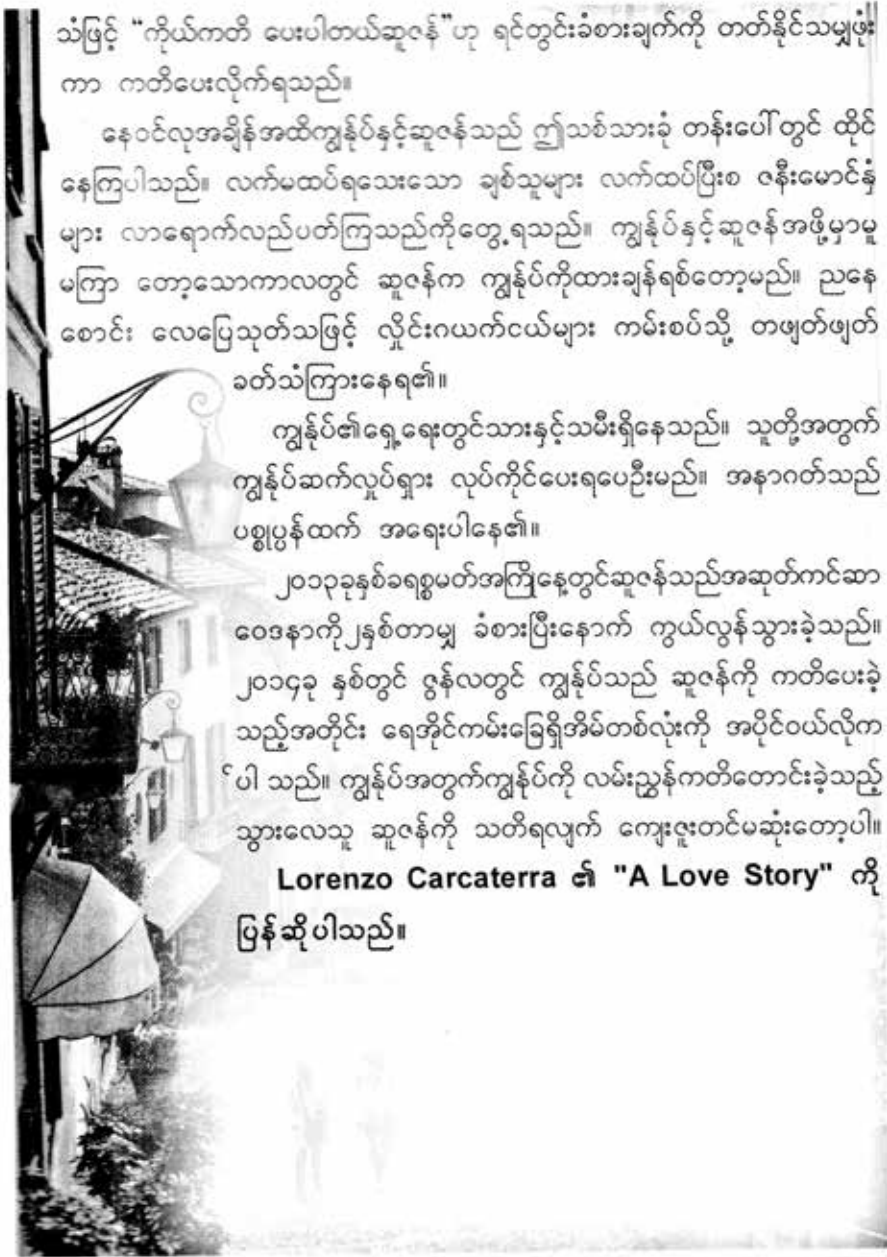
“ကျွန်ုပ်တို့ဒီမှာ ခဏထိုင်ပြီး နားကြရအောင်” ဟုဆိုကာ အနီးရှိ သစ်သားခုံတန်းတစ်ခုတွင် ထိုင်ကြ၏။ “ကျွန်မမောင့်ဆီကကတိ တစ်ခုတောင်းချင်တယ်။ အဲဒါတာလဲဆိုတော့ မောင်မကြာခဏ ဖြစ် ချင်တယ်လို့ပြောပြီး မဖြစ်မြောက်သေးတာရှိတယ်။ မောင်က ရေအိုင် ရဲ့ကမ်းစပ်မှာ အိမ်ဆောက်ပြီး နေချင်တယ်ဆိုတာလေ။ စပျစ်ခြံလည်း ထူထောင်ချင်တယ်ဆိုတယ်။ ဒီလိုပြောရင်းနဲ့အချိန်တွေ ကုန်လာ လိုက်တာ နှစ်တွေတောင် အတော်ညောင်းခဲ့ပြီ။ ကျွန်မမောင်ရဲ့ ဆန္ဒ ပြည့်စေချင်တယ်။ အခုအခြေအနေ ပေးနေပြီ” ဟုဆူဇန်က ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ရင်းပြော၏။

ကျွန်ုပ်ကလေးပင်သောသက်ပြင်းချလိုက်ပြီး အသံကိုထိန်း၍ တုန်ပြန်ရ၏။ “ဆူဇန် မင်းမပါဘဲ ကိုယ်ဆန္ဒ မပြည့်ချင်ဘူး။ တိုယဲ့ရဲ့ဆန္ဒကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ”ဟု ပြောပြလိုက်၏။

“ကျွန်မမရှိတော့လဲပဲမောင်ရဲ့ ဆန္ဒပြည့်ဝရစေမပေါ့။ ကျွန်မ ဘတိပေးပါ တယ်။ အဲဒီကျွန်မတောင်းတဲ့ ကတိစကားဟာ ကျွန်မရဲ့နောက်ဆုံး တောင်းဆိုခြင်း ပါပဲ”။

ကျွန်ုပ်သည် ဆူဇန်၏နဖူးပြင်ကို အသာနမ်းလိုက်ကာ တီးတီး

သံဖြင့် “ကိုယ်ကတိ ပေးပါတယ်ဆူဇန်” ဟု ရင်တွင်းခံစားချက်ကို တတ်နိုင်သမျှဖုံး
ကာ ကတိပေးလိုက်ရသည်။

နေဝင်လုအချိန်အထိကျွန်ုပ်နှင့်ဆူဇန်သည် ဤသစ်သားခုံ တန်းပေါ်တွင် ထိုင်
နေကြပါသည်။ လက်မထပ်ရသေးသော ချစ်သူများ လက်ထပ်ပြီးစ ဝန်းမောင်းနှံ
များ လာရောက်လည်ပတ်ကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်ဆူဇန်အဖို့မှာမူ
မကြာ တော့သောကာလတွင် ဆူဇန်က ကျွန်ုပ်ကိုထားချိန်ရစ်တော့မည်။ ညနေ
စောင်း လေပြေသုတ်သဖြင့် လှိုင်းဂယက်ငယ်များ ကမ်းစပ်သို့ တဖျတ်ဖျတ်
ခတ်သံကြားနေရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ရှေ့ရေတွင်းသားနှင့်သမီးရှိနေသည်။ သူတို့အတွက်
ကျွန်ုပ်ဆက်လှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်ပေးရပေဦးမည်။ အနာဂတ်သည်
ပစ္စုပ္ပန်ထက် အရေးပါနေ၏။

၂၀၁၃ခုနှစ်ခရစ္စမတ်အကြိုနေ့တွင်ဆူဇန်သည်အဆုတ်ကင်ဆာ
ဝေဒနာကို၂နှစ်တာမျှ ခံစားပြီးနောက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။
၂၀၁၄ခု နှစ်တွင် ဇွန်လတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆူဇန်ကို ကတိပေးခဲ့
သည့်အတိုင်း ရေအိုင်ကမ်းခြေရှိအိမ်တစ်လုံးကို အပိုင်ဝယ်လိုက
်ပါ သည်။ ကျွန်ုပ်အတွက်ကျွန်ုပ်ကို လမ်းညွှန်ကတိတောင်းခဲ့သည့်
သွားလေသူ ဆူဇန်ကို သတိရလျက် ကျေးဇူးတင်မဆုံးတော့ပါ။

**Lorenzo Carcaterra ၏ "A Love Story" ကို
ပြန်ဆိုပါသည်။**

အယ်လ်နီညိုနှင့် ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှု

အယ်လ်နီညိုသည် စပိန်ဘာသာဖြင့်“ကလေးသူငယ်” (EL niño) ဖြစ်၏။ ဤတွင် “ဂ်” အက္ခရာကို စာလုံးကြီး “Ñ” ဖြင့်ရေးလိုက်၍ “EL Niño” ဖြစ်လာသောအခါ “ခရစ်ကလေးသူငယ်”ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ထွက်လာသည်။

ဤ“ခရစ်ကလေးသူငယ်”ဟုဆိုသဖြင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာရေးနှင့်သက်ဆိုင်မှုရှိ လေသလောဟုဆိုလျှင် လုံးဝသက်ဆိုင်ခြင်းမရှိပါ။ ရာသီဥတု၊ မိုးလေဝသနှင့် သက်ဆိုင် ပါသည်။ သမုဒ္ဒရာအတွင်း ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသော ရေပူစီးကြောင်းကို ရည်ညွှန်း၏။ ဤ“ခရစ်ကလေးသူငယ်” သို့မဟုတ် အယ်လ် နီညိုသည်နှစ်စဉ်ပုံမှန်ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသည့် ရေပူ စီးကြောင်းလည်းမဟုတ်ပါ။ ၃နှစ်ခွဲနှင့် ၄ နှစ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်ကြိမ်ကျ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိ၏။ ဤသို့ အယ်လ်နီညို ဖြစ်ပေါ်ချိန်သည် ခရစ္စမတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်တတ်သဖြင့်ခရစ်ကလေးသူငယ်သို့မဟုတ် အယ်လ်နီညိုအဆိုပါ ရေပူစီးကြောင်းကို အံ့မည် တပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုပါအယ်လ်နီညိုကို သိပ္ပံပညာရှင်နှင့် မိုးလေဝသ

ပညာရှင်တို့က ရှာဖွေတွေ့ရှိကြခြင်းမဟုတ်။ စပိန်စကားပြောသော တောင်အာဖရိက တိုက်ရှိနိုင်ငံများရှိ ပင်လယ်ကမ်းဝေး ငါးဖမ်းသမားများက သိရှိသတိမူကြခြင်းဖြစ်၏။ အယ်လ်နီညိုရာသီဥတု ပေါ်ပြီဆိုလျှင် ပင်လယ်ရေငန်ငါးများ လှိုင်လှိုင်ရလေ့ရှိသဖြင့် တံငါသည်များ၏ အမှတ်အသားပြု အခေါ်အဝေါ် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုတော့ ကမ္ဘာ့ မိုးလေဝသပညာရပ်တွင် အယ်လ်နီညိုသည် တခမ်းတနားနေရာယူနေပြီဖြစ်ပေသည်။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို သေချာဂဏမသိသည့်တိုင်စေ အယ်လ်နီညိုဆိုလျှင် ပူပြင်း တော့မည်၊ မိုးခေါင်တော့မည် စသည်ဖြင့် အကြမ်းဖျင်းတော့ သိရှိထားကြပေသည်။

အထက်တွင် တင်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အယ်လ်နီညိုသည်တစ်နေရာတည်း နှစ်ပတ်လည် ကျောက်ချထားသည့် ရာသီဥတုမျိုးမဟုတ်။ ကမ္ဘာ့ရာသီဥတု ဖြစ်လဲမှုသည်သာ လျှင် တစ်ခါအပူချိန်တိုးပြီးလျှင် နောက်ဆုတ်၍ မရသောဖြစ်ရပ်မျိုးမဟုတ် သို့သော် ယခုနှစ်ကဲ့သို့ ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှုနှုန်း မြင့်တက်ပြီး အပူချိန်လွန်ကဲချိန်တွင် အယ်လ်နီညို ဆိုက်ရောက်မှု တိုက်ဆိုင်ခြင်းသာဖြစ်၏။ “မြေပူရာကင့်မှောင့်”ဆိုသကဲ့သို့ ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှုတည်းဟူသော မြေရန်ကိုကြောက်ရဆဲတွင် အယ်လ်နီညိုတည်းဟူသော ကင်း၏ ရန်ကပေါ်လာပြန်လေသည်။

အယ်လ်နီညိုအကျိုးဆက်ကိုထင်သာမြင်သာအောင် ခံစားရသူမှာ ဩစတြေးလျ ကမ်းခြေ အလွန်ရှိ သန္တာကျောက်တန်ကြီးဖြစ်သည်။ သန္တာကျောက်တို့သည် လှုပ်ရှား၍ မရဘဲ တစ်နေရာတည်း၌ ရှင်သန်နေသော သက်ရှိများဖြစ်၏။ ဝါ၊ နီ၊ ညိုစသဖြင့် ပင်လယ်ရေအောက်၌ ရောင်စုံပန်းခင်းကြီးသဖွယ်တည်ရှိ၏။ ဤသန္တာကျောက်တန်း

ကြီးသို့ အယ်လ်နီညို ရေပူစီးကြောင်းဝင်လာသောအခါ ရွှေ့လျားကူးခတ်နိုင်သော ရေငန်နေသတ္တဝါတို့က ဆီလျော်ရာ ရပ်ဝန်းတို့ကိုပြောင်းရွှေ့ သွားချိန်တွင် မရွှေ့လျားနိုင်သော သန္တာကျောက်တန်းမှ သန္တာတို့က အယ်လ်နီညိုပြုသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံ ကြရ၏။ ထို့ကြောင့်သန္တာကျောက်ခက်များသေ ကြေလျှင် လှပသောအရောင်များပျောက်ကွယ် ထုံးကျောက်ရောင် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဘဝသို့ ပြောင်းသွားကြရ၏။ ပင်လယ်တိုင်း သမုဒ္ဒရာတိုင်းတွင် သန္တာကျောက်တန်းများရှိသော်ငြားလည်း ဩစတြေးလျရှိ မဟာကြားခံ သန္တာကျောက်တန်း (Great Barrier Reef) မှ အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး စတုရန်းမိုင်ပေါင်း တစ်သိန်းကျော်မျှ ကျယ်ပြန့်ပြီး ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တို့ကို အထူးဆွဲဆောင်ရာ အံ့ဖွယ် သန္တာကျောက်တန်းကြီးဖြစ်ပေသည်။ ယခုအခါ အယ်လ်နီညို၏ သားကောင်အဖြစ် သန္တာကျောက်တန်းကြီးသည် လှပသောအရောင်အသွေးတို့ ပျောက်ကွယ်ကာ ဖြူလျော်သောအသွင်ပြင်ဖြင့် သေပွဲဝင်နေကြပြီဖြစ်လေသည်။ တကယ်တော့သန္တာကျောက်တန်းကြီး သက်ရှိဘဝမှ သက်မဲ့ဘဝသို့ ပြောင်းသွားရသည်မှာ အယ်လ်နီညိုနှင့် ရာသီဥတု ပြောင်းလဲမှုတည်းဟူသော ရန်သူကြီးနှစ်ဦး၏ လက်ဦးမှုကိုခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တစ်ကမ္ဘာလုံး၏ပျမ်းမျှ အပူချိန်ကို လွန်ခဲ့သည်နှစ်ပေါင်း ၁၅၀ ကပင် လေ့လာမှတ်တမ်းပြုခဲ့ရာ ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့ပျမ်းမျှ အပူချိန်အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ဦးလေဝသက ထုတ်ပြန်၏။ ယခု ၂၀၁၆ ခုနှစ်တွင် အယ်လ်နီညိုကပါဝင်၍ နှောင့်ယှက်သဖြင့် ပိုမို၍ အပူချိန်ပိုလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အယ်လ်နီညိုရေပူစီးကြောင်း၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုက ကုန်းတွင်းပိုင်းများဆီသို့ပါ အပူချိန်မြင့်စေခဲ့သည်။ ယခုနှစ်

ဖေဖော်ဝါရီလကဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော စံချိန်တွင် အပူချိန်သည် ပြီးခဲ့သည့် ၂၀ ရာစု၏ ပျမ်းမျှအပူချိန်ထက်ပင် ၂ ဒသမ ၂ ဖာရင်ဟိုက်ပိုလွန်ခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်းများအရ သိ ရှိရပေသည်။

ယခုနှစ်အယ်လ်နီညီနှင့် ကမ္ဘာ့ရာသီဥတု ပြောင်းလဲမှုတို့ ပူးပေါင်းစစ်ဆင်မှု၊ အထိ နာမှု အများဆုံးဖြစ်စေနိုင်သည့် နိုင်ငံတို့မှာ အာဖရိကတိုက်မှ အီသီယိုးပီးယားနိုင်ငံ ဖြစ်ဖွယ်ရှိပေသည်။ အယ်လ်နီညီကြောင့် မိုးနည်းရာတွင် မိုးခေါင်မှုဒဏ်ကို ခံရတော့ မည်ဖြစ်ပေသည်။ တောင်အမေရိကတိုက်ရှိ ဘိုလစ်ပီးယားနိုင်ငံတို့တွင်လည်း သိုးများ နှင့်လားမားတိရစ္ဆာန်များ အစာရေစာ ပြတ်၍သေကျေကြွဖွယ်ရှိပေသည်။

ဤကဲ့သို့ သန္တာကျောက်တန်းများ အတိုင်းအဆကြီးထွား ပျက်ယွင်းမှုနှင့် ပတ်သက် ၍ဒေသအလိုက် အဖြေရှာကြရာတွင် ပင်လယ်ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းမှ ငါးများကို အလွန် အကျွံပဖမ်းဆီးရေး၊ ရေထုညစ်ညမ်းမှုကို ကာကွယ်ပေးခြင်းဖြင့် သန္တာကျောက်တန်း များ၏ ပျက်သုဉ်းမှုကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ အကာအကွယ်ပေးနိုင်မည်ဟု ဆိုကြ၏။ သိပ္ပံ ပညာရှင်တို့က ကမ္ဘာနှင့်ချီ၍ ဖြစ်ပေါ်သော ပြဿနာကို ကမ္ဘာ့ပြဿနာအဖြစ် လုပ် ဆောင်ရန် လိုကြောင်း လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်း ၂၀၀ နီးပါးက ခရစ်နှစ် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကမ္ဘာ့ပျမ်းမျှ အပူချိန်ကို ၃ ဒသမ ၆ ဒီဂရီ ဖာရင်ဟိုက် မပိုလွန်စေရန် ထိန်းသိမ်းမှုအကြောင်း သဘောတူညီချက် ရရှိလေသည်။

Justin Worland ၏ "The Great Barrier Reef is under attack from EL Niño and climate Change" ကိုပြန်ဆိုပါသည်။

အလှထိပ်ခေါင်တင်

အသားအရေချောမွတ်ဖြူနုခြင်းသည် အလှအင်္ဂါတို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သည်ဟု တရုတ်အမျိုးသမီးတို့က မှတ်ယူထားကြလေသည်။ ယနေ့အဖို့ရာတွင် အသားအရေချောမွတ်ဖြူနုစေသည့် ပစ္စည်းများ၊ အလှကုန်များရေတွက်၍ပင် မကုန်နိုင်လောက်အောင် ပေါများစွာ ထုတ်လုပ်ရောင်းချလာကြပြီဖြစ်၏။ ယနေ့အလှကုန်လောကတွင် နီစီးယားသည်အလှကုန် အမျိုးအမည် အသစ်အဆန်းတို့ကို မရိုးနိုင်အောင် ထုတ်လုပ်လာကြရာ အမျိုးသမီးများအတွက်သာမက အမျိုးသားများအတွက် ဆေးဘက်ဝင်ရွံ့စေးကို လိမ်းကံ့၍ မျက်နှာပြင် အသားအရေ ချောမွေ့ အဖုအပိန့်ကင်းစင်စေရန် လိမ်းဆေးတွေကိုပါ တီထွင်လာခဲ့ကြလေသည်။ နောက်ဆုံး နေရောင်ထိ၍ မျက်နှာပြင်အသားအရေ မထိခိုက်စေရန် နေကာမျက်နှာချေတို့ကိုပါ တီထွင်ရောင်းချလာကြ၏။

မနှင်းဖြူ (Snow White) ကဲ့သို့ နတ်သမီး ပုံပြင်ထဲမှအလှကို ဖွေးဖွေးဖြူသော အသားအရေကို အလှပစ္စည်း၊ အလှအင်္ဂါရပ်တွင် ထည့်သွင်းလာကြသည်မှာ ယနေ့အချိန်အခါမှ မဟုတ်ချေ။ ရှေးခေတ်ပန်းချီကားများ၊ ကဗျာလင်္ကာများကို ပြန်လည်လေ့လာခြင်းဖြင့် ဖြူဖွေးချောမွတ်သော မျက်နှာအလှပိုင်ရှင်တို့အဖြစ် ပန်းချီကျော်တို့ပုံ တူရေးခြယ်ကြသလို ကဗျာလင်္ကာအကျော်အမော်တို့ကလည်း မယ်ဘွဲ့အလှတို့တွင် ကလောင်စွမ်းတွေပြခဲ့ကြသည့်သာဓကတွေရှိပေသည်။ အထူးသဖြင့် တော်ဝင်နန်းထိုက် အမျိုးသမီးတို့၏ မျက်နှာကို ရေးခြယ်ကြရာတွင် နှင်း၏ဖြူဖွေးမှုကို တုပြိုင်ကာ ရေးခြယ်ပေးကြရလေသည်။

တရုတ်အမျိုးသမီးတို့အလှအင်္ဂါရပ်တွင်အသားအရေဖြူနုခြင်းကိုအလေးထားကြသော်လည်း သာမန်တရုတ်အမျိုးသမီးတို့၏ နေလေမိုးဒဏ်ခံရန် ညှိမောင်းသော အသားအရည်ရှိကြသူအတွက်အလှအပမရှိတော့သယောင်ယူဆရဖွယ်ဖြစ်နေပေသည်။

ဤကဲ့သို့ဖြူဖွေးသောမျက်နှာ
အလှကို တရုတ်ပြည်တွင် ခရစ်
နှစ် ၁၃၆၈မှ ၁၆၄၄ခုနှစ် အထိ
အုပ်ချုပ်ခဲ့သော မင်မင်းဆက်
(Ming Dynasty) တွင် အထူး
ထွန်းကားခဲ့သည်။ ပင်ကောင်း
ဂန်မူ (Ben Coo Gang Mu)
ခေါ် တရုတ်ရိုးရာ ဆေးကျမ်း
တွင် အသားအရေ ဖြူမွတ်ချော
မွေ့စေရန် ပဲကိုစားသုံးသင့်
ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကို
တွေ့ရပေသည်။ အခြား ဆေး
ကျမ်းကလည်း သစ်ရွက်သစ်သီး

တို့ဖြင့် ရောစပ်ထားသော စွပ်ပြုတ်ကို ပုံမှန်သောက်သုံးပေးခြင်းဖြင့် အသားအရေ
ဖြူဖွေးလှပမှုကို ဖြစ်စေကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကိုတွေ့ရပေသည်။ ဤဆေးရည်သည်
အလှပစ္စည်း အတွက်သာအသုံးဝင်သည်မဟုတ် အူရောင်ငန်းဖျား ရောဂါကိုပင် ပျောက်
ကင်းစေသည်ဟုဆိုပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ရိုးရာသဘာဝဆေးနည်းတို့ဖြင့် မျက်နှာ၏ ဖြူစင်လှပမှုကိုဖော်ထုတ်
ဖို့မလုံလောက်လျှင် မျက်နှာအလှဆီ၊ မျက်နှာကိုပေါင်းတင်သည့်နည်းတို့ဖြင့် အလှ
ဂုဏ်မပြောက်မချင်း အလှကို အရအမိဖန်တီးကြ၏။ ဤကဲ့သို့ မျက်နှာပေါင်းတင်ခြင်း၊
အလှဆီလိမ်းခြင်းကို တရုတ်နိုင်ငံတွင် ခရစ်မပေါ်မီ ၄၇၅ ခုနှစ်မှ ၂၂ ခုနှစ်အထိ
ပြည်နယ် အချင်းချင်း စစ်ခင်းခဲ့ကြသောကာလတွင် အမျိုးသမီးများ စတင်အသုံးပြု
သည့် သမိုင်းမှတ်တမ်း တို့ကိုတွေ့ရှိရပေသည်။

ဂျပန်မှ ဂေးရှား (Geisha) မယ်တို့ကလည်း အဖြူရောင်ပေါင်ဒါတို့ကို ထူထူ လိမ်းခြယ်ကာ လက်ဖက်ရည်ပွဲတို့တွင် ဂျပန်ရိုးရာ ကီမိုနိုဝတ်၍ တည်ခင်းဧည့်ခံ လေ့ရှိကြသည်မှာ တရုတ်ရိုးရာကို အတုယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တရုတ်တို့အသုံးပြုသော မျက်နှာကိုခြယ်သည့် ပေါင်ဒါပြုလုပ်ရာတွင် ဆန်ကိုအသုံးပြုကာ ဆန်မှုန့်ဖြင့် ကိုယ် လိမ်းပေါင်ဒါ ပြုလုပ်ခဲ့၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ဆန်မှုန့်တွင် ပုလဲကို ထုထောင်းအမှုန့် ကြိတ်ကာ ရောနှောလိမ်းခြယ်ခြင်းဖြင့် ဖြူရုံသာမက တောက်ပသစ်လွင်မှုကို ပင်ဖြစ် ပေါ်စေသည်။ ဖြူဖွေးသစ်လွင်ရုံသာမက မွှေးရနံ့ကိုပါ နှစ်သက်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ထည့် သွင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

ရာစုပေါင်းများစွာအထိ ဆန်မှုန့်နှင့် ပုလဲမှုန့်ရောစပ်ကာ ပေါင်ဒါသည် အမျိုးသမီး တိုင်းနှစ်ခြိုက်စွာ အသုံးပြုခဲ့ ကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ မျက်နှာကို ဖြူဖွေးချောမွေ့ တည်းဟူသော ဓလေ့သည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ပြန့်နှံ့ သွားလေရာ ဤအမျိုးသမီး အလှပြုပြင် နည်းပညာ သည် တရုတ်ပြည်က စဦး တီထွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အင်္ဂလိပ်ပြဇာတ်စာဆို တော်ကြီး ရှိတ်စပီးယား၏ “ဩသဲလို” (Othello) ပြ ဇာတ်တွင် ဗင်းနစ်မြို့စား သည်အစွလာမ်ဘာသာဝင် ဖြစ်ပြီး အသားအရောင် မည်းနက်ညို မောင်းခြင်း

မရှိသဖြင့် လူမည်းထက်ကောင်းမွန်သင့်မြတ်ကြောင်း ဖော်ပြထားရာအသားရောင်ဖြူခြင်းနှင့်ကောင်းခြင်းတို့သည် အတူယှဉ်၍ ဂုဏ်ရည်တူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထား၏။ ထိုအယူအဆသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ၁၅၅၈ မှ ၁၆၀၃ခုနှစ် အထိ စိုးစံခဲ့သော အယ်လီဇဘက်ခေတ်တွင်ပါရေပန်းစားခဲ့လေသည်။

အသားအရောင်ဖြူဖွေးခြင်းသည် အလှ၏ အင်္ဂါရပ်သာမက ထီးညွန့်နန်းလျာတို့၏ အဆင်းအင်္ဂါအထိ ချဲ့ထွင်အမွန်းတင်လာခဲ့ကြလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထီးညွန့်နန်းလျာတို့သည် နေပူဒဏ်၊ လေပူဒဏ်၊ ရာသီဥတုဒဏ်တို့မှကင်းလွတ်သဖြင့် အသားအရည်သည်ဖြူဖွေးတင့်တယ်ကြသည်ဟုကောက်ချက်ချခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုခေတ်ကာလက အယ်လီဇဘက်ဘုရင်မ၏ အလှသည် စံပြုစံထားစရာဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။ ဘုရင်မ၏ အလှမျိုးရရန် အဖြူရောင်ကြက်ဥအကာကို မျက်နှာတွင် လိမ်းကြ၏။ ကြွေးသားကဲ့သို့ ဖြူဖွေးဖွေးပြောင်လက်လက်အမြင်မျိုး ရစေရန်ဖြစ်၏။ တချို့အမျိုးသမီးတို့က မျော့သတ္တဝါကို သွေးစုပ်ခိုင်းပြီး ဖြူဖျော့ဖျော့ဖြစ်လာသည်အထိ သွေးစုပ်စေခြင်းဖြင့်အလှပိုင်ရှင်အဖြစ်ကိုရယူကြ၏။ ခဲမှုန့်နှင့်အချဉ်ရည်ကိုစပ်၍လည်း လိမ်း ကျံကြ၏။ အချို့မှာ အသားအရေကိုသာမက လူကိုပါအန္တရာယ်ဖြစ်စေသည့် စိန် (Arsenic) ကိုပါ အသုံးပြုလာသည်။ လွန်ကဲလာကြ၏။ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လှလျှင် ပြီးရော အခြေသို့ဆိုက်လာ၏။ ဤသို့ ဓာတုပစ္စည်းများနှင့် ဖော်စပ်ထားသော အလှဖန်တီးရေးမိတ်ကပ်တို့သည် နောင်တွင် အသားအရေကိုပါ ထိခိုက်ကာရောဂါရစေလာ၏။ ဤအလှပြင်ဆေးတို့၏ ဖော်စပ်မှုတွင် ပါဝင်သော အဆိပ်သင့်ကာ သေပွဲဝင်ကြသည်အထိ ရှိခဲ့ပေသည်။ အလှအတွက် ပေးဆပ်ရသော တန်ဖိုးကား ကြီးမားလှချေ၏။ ထို့ကြောင့် ၁၉ ရာစုက အသုံးပြုခဲ့သောဆေးဘက်လည်းဝင် အန္တရာယ်လည်းကင်းသော အလှပစ္စည်းတို့ကို ယခု ၂၀ ရာစုတွင် ပြန်လည်အသုံးပြုကာ အလှနှင့် အန္တရာယ်မတွဲဆက်မိစေရန် သတိထားကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

Kathy Poh၏ "Becoming Snow White" ကိုပြန်ဆိုပါသည်။

အပြန်ခရီး

ကျွန်ုပ်တို့သက်ကြီးရွယ်အို ဇနီးမောင်နှံသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း ဟိမာလေးယား(ဟိမဝန္တာ) တောင်စွယ်တောင်လက်မောင်းဒေသတစ်ခုဖြစ်သည့် ဒါရမ်ဆာလာသို့ ရောက်ရှိနေကြ၏။ ဟိမာလေးယားဟူသော အဓိပ္ပာယ်မှာ “ဆီးနှင်းများဖုံး လွှမ်းရာ တောင်ပေါ်ဒေသ”ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ဒါရမ်ဆာလာသည်လည်း ဟိမဝန္တာတောင်စဉ်၏ ဆင်ခြေလျှောမှ ဒေသတစ်ခုဖြစ်သဖြင့် ဆီးနှင်းဖြူဖြူတို့ လွှမ်းလှေ့ရှိသောအရပ်ဖြစ်၏။ ထင်းရူးတောနှင့် နှင်းဖြူဖြူတို့ကြားတွင် ဒါရမ်ဆာလာ တရားစခန်းရှိ၏။ ကမ္ဘာ့ဌာနန်းဘာဝနာပွားများနိုင်သည့် သာသနိကအဆောက်အဦရှိ၏။ ဤသာသနိကအဆောက်အဦတွင် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံသည် ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအရွယ်သို့ရောက်နေကြသူများ ဖြစ်သဖြင့် ဘဝကူးကောင်းရန်အတွက် ဒါရမ်ဆာလာဓမ္မရိပ်သာတွင် ဝိပဿနာ ဘဝရက်စခန်းဝင်ရန် ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဒါရမ်ဆာလာသို့ရောက်ခဲ့သည့် ခုနှစ်မှာ ၂၀၁၀ပြည့်နှစ်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်၏ အသက် ၇၂နှစ်၊ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးက ၆၃ နှစ်အသီးသီးရှိကြပြီး တရားရိပ်တွင် ချွေးသိပ်နိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

ဤတရားစခန်းဝင်သည့် ၁၀ ရက်တာ မပြီးဆုံးမီ တစ်ညတွင် ကျွန်တို့ထံသို့ သတင်း ဆိုးရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သား၏ ယောက္ခမနှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ကြောင်း သတင်း ဖြစ်ပေသည်။ သား၏ ယောက္ခမမှာ အသက်၆၀သာရှိသေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ထက်များစွာ ငယ်ရွယ်ပါသေးသည်။

တရား ၁၀ရက်စခန်းမပြည့်မီမှာပင် နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံ သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပစ္စည်းတို့ကို ထုပ်ပိုးကြကာ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတိမြို့ ဖြစ်သည့် ဇေယျာပူရ မြို့သို့ပြန်ရန်စီစဉ်ရတော့၏။

ဒါရမ်ဆာလာနှင့်အနီးဆုံးဖြစ်သည့် ချက်ကီမီးရထားဘူတာရုံသို့ အရောက်သွားရ ၏။ စောစောက ရထားတစ်စင်းထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သဖြင့် နောက်ရထားထွက်ချိန် ည ၈ နာရီနောက်တစ်စင်း ထွက်မည်ဖြစ်၏။ ဤရထားတွင် ထိုင်ခုံလက်မှတ် ဝယ်ရန် မရတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ရရာလက်မှတ် နှစ်စောင်ဝယ်ယူလိုက်ရ၏။ ခုံနံပါတ်မရှိသဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသော အခြားခရီးသည်များနှင့်အတူ လိုက်ပါရတော့မည်ဖြစ်သည်။ လက်မှတ်ယူပြီးမှ စဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ လူပြည့်ကျပ်နေသော ရထားတွဲထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ သက်ကြားအိုတို့အတွက် ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး မတ်တပ်ရပ်လိုက်ရ မည့်အနေအထားမျိုးဖြစ်နေ၏။ ခရီးတာကလည်း ဇေယျာပူရဘူတာအရောက် ညလုံး ပေါက် ရထားခုတ်မောင်းချိန် ၁၄ နာရီကြာမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်က သီးသန့်ထိုင်ခုံလက်မှတ်ရလို့ရငြား ရထားဘူတာရုံပိုင်နှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်း ကြည့်သည်။ လက်မှတ်မှာကုန်ပြီဖြစ်သဖြင့်မရနိုင်တော့ကြောင်းဖြင့်ပြောပြသည်။ ကျွန်ုပ် တို့ကဲ့သို့ ၆၀ကျော်၊ ၇၀ ကျော်တွေအတွက် လူပြုတ်ကျပ်နေသော တွဲနှင့် လိုက်၍မဖြစ်နိုင် တော့သဖြင့် လက်မှတ်စစ်တစ်ဦးထံ နောက်ဆုံးကြိုးပမ်းချက်အနေဖြင့် ချဉ်းကပ်မေး မြန်းကြည့်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ကုသိုလ်ကံက မလိုက်ပြန်ချေ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့က ကြုံလာသမျှကိုရင် ဆိုင်ရန်ဖြစ်သလို လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ရထားအဆိုက်ကို စောင့်ရတော့၏။ ထိုအချိန်တွင် အသက် ၄၀ခန့်ရှိမည် လူတစ်ဦး ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုသူက ကျွန်ုပ်၏ဇနီးဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း “ဘာတွေစိတ်ညစ်ညူးစရာ ဖြစ်နေပါသလဲ” “ကျွန်တော်ဘာများအကူအညီပေး ရမလဲ” ဟု မေးလာပါသည်။

ဤအတောအတွင်းမှာပင် မိတ်ဆက်မိကြပြီး သူ့အမည်မှာ ဒါလဂျစ်ဟူ၍ဖြစ်ပြီး သစ်ကုန်သည် တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကိုပါ သိလိုက်ရပါသည်။ ဒါလဂျစ်က လွန်စွာဖော်ရွေ သူဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ခုံနံပါတ်ပါသည့် ရထား လက်မှတ်ရရှိရေးနှင့် ညလုံးပေါက် ထိုင်စရာမရှိဘဲ လိုက်ပါရတော့မည့်အခြေအနေတို့ ကိုရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ “ဒါအတွက်တော့မပူပါနဲ့ ဦးတို့နှစ်ယောက်စလုံးက အသက် အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီပဲ ကျွန်တော်ကူညီရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်အခု ဒီဘူတာကိုလာတာက ကျွန်တော့်သမီးကို ကြိုဖို့လာတာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်သမီးက လတ်ခန်းမြို့ကို ခရီးသွားမှာပါ။

ဒါလဂျစ်၏သမီးနှင့် သားတို့သည် ပလက်ဖောင်းပေါ် မီတာအနည်းငယ်အကွာတွင် ရပ်နေကြ၏။ ဒါလဂျစ်က သူ့သားကို ခေါ်ပြီးအိမ်သို့သွား၍ လက်ဖက်ရည်ယူခိုင်း၏။ ဒါလဂျစ်၏အိမ်သည် ရထားဘူတာနှင့်နီးပုံရ၏။ သူ့သားက ဖန်ခွက်နှင့်ဓာတ်ဘူးပါလာ ၏။ ချင်းနဲ့သင်းသော လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံကို တိုက်ကျွေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဒါလဂျစ်တို့သားအဖသည် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများသဖွယ် စကား သက်ဆုံကျ ၍ နေတော့၏။ ဒါလဂျစ်က သူ့သမီးကိုခေါ်ပြီး “အန်ကယ်တို့ခဏနေကြအုံး ကျွန်တော်အိမ်ပြန် လိုက်အုံးမယ်။ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့”ဆိုတာ သူ့သမီး နှင့်အတူ ဆွက်သွား၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကူညီမည့်သူပေါ်ပြီး ပြန်လည် ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်လောဟု စိုးရိမ်ပူပန်မိပြန်၏။ သို့သော် ဒါလဂျစ်နှင့်သူ့သမီးက မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပြန်

ရောက်လာကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လမ်းခရီးတွင် စားကြရန် ညစာသွား၍ စီစဉ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ည ၈ နာရီခန့်တွင် ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ပါမည့် မီးရထားသည် ဘူတာတို့ ဆိုက်ရောက်လာပါပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့က စိတ်ပူပန်စွာဖြင့် ဒါလဂျစ်ကိုကြည့်၏။ သူကတော့ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် လက်မှတ်စစ်နှင့် စကားပြောနေ၏။

ထို့နောက် ကုန်တင်ကုန်ချအလုပ်သမားတို့က ကျွန်ုပ်တို့၏အထုပ်အပိုးတို့ကို သယ်ယူပြီးတွဲတစ် တွဲပေါ်တင်ပေးပါသည်။ ထိုတွဲမှာ အိပ်စင်ပါသော တွဲဖြစ်နေ၏။ ဒါလဂျစ်နှင့် လက်မှတ်စစ်တို့၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ ကျွန်ုပ်တို့သက်ကြားအိုဇနီး မောင်နှံသည် ထိုင်ခုံသာမက တစ်ညလုံးအိပ်၍ လိုက်နိုင်အောင် အိပ်စင်ပါရသွားပါပြီ။ ဤအတွက် ကျသင့်ငွေ နှစ်ပိး ၁၀၀၀ကိုပေးချေလိုက်ပါသည်။ ရထားထွက်ခါနီးပြီဖြစ်၍ ဒါလဂျစ်တို့ယခုကဲ့သို့ စီစဉ်ပေးသည့်အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး ရထားခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားကြပါသည်။

ခရီးလမ်းအတွက် စိတ်ပူပန်သမျှ ငြိမ်းအေးသွားပါပြီ။ စိတ်ချသွားချိန်ကျမှ ဆာလောင်မှုကို သတိရလာ၏။ ဒါလဂျစ်တို့သားအဖ စီစဉ်ပေး လိုက်သော အစားအသောက်ကို ဖွင့်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံစားကြ၏။ ပလာတာကနူးညံ့၏။ အာလူးဟင်းက မဆလာနဲ့သင်းသင်းဖြင့် အရသာ ရှိလှချေ၏။

လွန်ခဲ့သော ၅နှစ်ခန့်က ဤဖြစ်ရပ်ကလေး ကြုံပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဒါလဂျစ်တို့မိသားစုသည် တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ်ဖြင့် တကယ့်မိတ်ဆွေရင်းချာသဖွယ် ဖြစ်သွားကြပါသည်။ ဒါလဂျစ်က အခါအခွင့်သင့်လျှင် သူ၏ သစ်လုပ်ငန်းနှင့် သူ၏စိုက်ပျိုးရေးခြံသို့ အလည်အပတ်လာရောက်ရန်ဖိတ်ကြားပါသည်။ အသက်နှင့် ခန္ဓာအိုးစားမကွဲခင် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံသည် ဒါလဂျစ်တို့မိသားစုထံ အလည်သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။

S.N.Duby ၏ "Journey Home" ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ရှာဖွေ

ကျွန်မအရွယ်ရောက်စမှပင် အခြားသောကျွန်မနှင့် သက်တူရွယ်တူမိန်းကလေးများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားသော ဝါသနာနှစ်ရပ် ကျွန်မ၏ စိတ်ဆန္ဒတွင် မွေးရာပါဝါသနာ အဖြစ်ပါလာခဲ့ပါသည်။ ဤဝါသနာနှစ်ရပ်မှာ မိသားစုစဉ်ဆက်၏ အကြောင်းအရာတို့ကို လက်လှမ်းမီသမျှ မှတ်တမ်းပြုခြင်းနှင့် ပန်းချီရေးခြယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ ဇာတိချက်ကြွေသည် ဩစတြေးလျ တောင်ပိုင်းတွင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ ဘိုးဘွားတို့မှ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် ကျွန်မဖခင်မျိုးဆက် တွေ့ရော မိခင်ဘက်မှမျိုးဆက် တွေ့ရော ကျွန်မ၏ မှတ်တမ်းတွင်အပြည့်အစုံရှိပါ သည်။

သို့သော် အင်္ဂလန်မှ ဘိုးဘွားဘီဘင်တို့၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ကို အရှာရခက်၍ နေပါသည်။

သည်ကြားထဲတွင် ကျွန်မအရွယ်ရောက်၍ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်လာသောအခါ ကျွန်မ ခင်ပွန်း၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ပထမအိမ်ထောင်နှင့်ရထားသော သားသမီးတို့၏ ဆွေစဉ် မျိုးဆက်တို့ကို မှတ်တမ်းပြုပါသည်။

ကျွန်မသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအနေဖြင့် နာမည်ကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမင်းသား တို့၏ ပုံကို တူအောင်ရေးဆွဲခြင်း၊ ရေးခြယ်ခြင်းတို့အပြင် ပန်းပွင့်များ၊ သစ်သီးများကိုပါ ရေးဆွဲရေးခြယ်လေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ပထမဆုံးအိမ်ထောင်သည် ရေရှည်လက်တွဲနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ သဘောထား ချင်းမတိုက်ဆိုင်သဖြင့် လက်တွဲဖြုတ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မ ဒုတိယအိမ်ထောင်သစ်ကို ၁၉၉၉ ခုနှစ်တွင် ထူခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း သစ်သည်လည်း ဩစတြေးလျနိုင်ငံသားမဟုတ်ပါ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် မွေးဖွားပြီး ဩစတြေးလျနိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူထားသူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ဂုလအကြာတွင် သူ့မိဘများရှိရာ အင်္ဂလန်သို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်လိုသည်ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်မအတွက် အထူးအဆင်ပြေ၍ သွားပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဘိုးဘွားတို့၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်သုတေသပြုလုပ်ခွင့်ရပေတော့သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ ယောရှိုင်းယား နယ်တွင် ကျွန်မဘိုးဘွားတို့ ခေါင်းချခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်မတို့ဇနီးမောင်နှံသည် ဩစတြေးလျမှ လန်ဒန်သို့ ပျံသန်းမည့်လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက် ရောက်နေရာယူကြပါသည်။ ကမ္ဘာတစ်ခြမ်း ပတ်ရမည့်ခရီးရှည်အတွက်ကျွန်မတို့ကအလယ် ထိုင်ခုံတန်းတွင်နေရာယူပါသည်။ လေယာဉ် ခရီး အတိုင်းလိုက်ပါ၍ နာရီအနည်းငယ် ကြာ လာသောအခါ ပျင်းရိငြီးငွေ့မှုကို စတင်ခံစား လာရသဖြင့် ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ၏ထိုင်ခုံဘေးရှိ

အဒေါ်အရွယ် ဦးကြီးအရွယ် လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် စတင် မိတ်ဆက်စကားပြော
ရ၏။ ကျွန်မအတွက် ကံကောင်းချင်တော့အမျိုးသမီးကြီးမှာ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး
ဖြစ်ပြီး ကျွန်မ၏ ဘိုးဘွားများနေထိုင်ခဲ့ရာ ယောရှိုင်းယားမြို့မှ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မ
တို့အဖို့လည်း ယောရှိုင်းယားသည်လည်ပတ်ရန်အတွက်အရေးအပါဆုံးနေရာ ဖြစ်လာခဲ့
လေသည်။ ယောရှိုင်းယားနယ်ထဲတွင် ကျွန်မ၏ဘိုးဘွားများ ရှင်သန်ခဲ့ရာနေရာကို
ဆက်လက်စုံစမ်းကြည့်သောအခါ ထိုကျောင်းဆရာမကြီးက “ဟောင်းဒန်း” မြို့ကိုသွားပါ။
အဲဒီမှာ သိလိုသမျှကိုအစဖော်ပေးနိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်အချို့လည်းရှိသည်ဟု ညွှန်ကြားပါ
သည်။ ကျွန်မအတွက် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်စာရင်း ပြုစုဖို့ အကွက်ကောင်း တွေ့သဖြင့်
စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးမှုကိုခံစားရပါသည်။

ကျွန်မ၏ စုံစမ်းမှုလွယ်ကူစေရန်အတွက် ယခင်ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး အငြိမ်းစား
၏ အိမ်လိပ်စာကိုပင် ထိုအမျိုးသမီးကြီးကပေးလိုက်ပါသည်။ လေယာဉ်သည် ဟီသရီး
လေဆိပ်သို့ဆင်းသက်ပြီးနောက် ကျွန်မက သူတို့ဇနီးမောင်နှံကိုနှုတ်ဆက်ပြီး မိမိတို့လိုရာ
ခရီးသို့အသီးသီးပြန်ကြပါသည်။ ကျွန်မရှာဖွေနေသောဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မိသားစု
ဇာရင်းစုဆောင်းမှုလည်းအောင်မြင်ပါစေဟုသူတို့ဇနီးမောင်နှံကဆုတောင်းပေးကြပါသည်။

ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှ ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ကြပြီးနောက် ကျွန်မနှင့်ခင်ပွန်းသည်
ဘို့သည် လန်ဒန်မှ ယောရှိုင်းယားနယ်ရှိ ဟောင်းဒန်းမြို့ကလေးသို့ ရထားဖြင့်ထွက်ခဲ့ကြ
ပါသည်။ ဟောင်းဒန်းမြို့ဆိုသို့ ရောက်တော့ ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တည်းလိုက်ကြပါ
သည်။ ဟိုတယ်တွင် ညစာမစားမီလေယာဉ်ပေါ်တွင်ဆုံခဲ့သည့် အမျိုးသမီးက ပေးလိုက်
သောစာကို ပေးရန်ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ပြီးတော့ခေတ္တ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ကြ
၏။ အဆိုပါအိမ်သိဖို့ လိပ်စာညွှန်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုရည်ညွှန်းပါအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မသည် ဆရာမကြီး လေယာဉ်ပေါ်
တန်းက ပြေးလိုက်သော စာကို စာလက်ခံရာ သေတ္တာထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက်
အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခေါက်၏။ အိမ်ရှင်နှင့်မိတ်ဆက်စကားပြောပြီးသည့် နောက်
အငြိမ်းစားကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက ကျွန်မတို့အား ဧည့်ခန်းတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်စေပါ

သည်။ နံနက်ခင်း လက်ဖက်ရည်နှင့် ဧည့်ခံပါသေးသည်။ အကျိုးအကြောင်းသိ ပြီးသော အခါ ဆရာမကြီးက နက်ဖြန်နံနက်တွင် ဤဒေသအကြောင်း ကျွမ်းကျင်နားလည်သူ တစ်ဦးနှင့်တွေ့ဆုံပေးမည်ဟု ပြောပြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့သည်ဆရာမကြီး အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဧည့်ခန်း ဆောင်တွင် ဆရာမကြီးဖိတ်ကြားထားသော အသက်အရွယ်ကြီးကြီးနှင့် ရည်မွန်သော လူကြီးတစ်ဦးနှင့် ဆုံတွေ့ပေးပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ကျွန်မ၏ဘိုးဘွားတို့သမိုင်း ကြောင်းကို မေးကြည့်သောအခါထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျွန်မတို့ကို သူ့ကားဖြင့် စာကြည့်တိုက် ကြီးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။ ဤစာကြည့်တိုက် တွင် ဤဒေသတွင်း နေထိုင်သူတို့ ၏ အဆက်အသွယ် စာရင်းချုပ်တို့ကို မိုက္ကရိုကွန်ပျူတာတွင် အပြည့်အစုံ သိမှီးထားလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရပါ သည်။ ကျွန်မက ကျွန်မ၏ဘိုးဘွားတို့၏ အဆက်အသွယ်စာရင်းတို့ကို ရလိုက်၍ကျေးဇူးတင်သလို ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျွန်မတို့၏ အကြောင်းအရာတွေ ကိုပါ ကွန်ပျူတာမှတ်တမ်းတွင် ဖြည့်စွက်နိုင်ခွင့်ရသွားပါသည်။ ကျွန်မတို့မိသားစုဩစတြေးလျ သို့ ပြောင်းသွားပြီးနောက် ကွင်းဆက်ပြတ်နေသော အချက်အလက်တို့ကိုပါ ဖြည့်တင်းနိုင် ခွင့်ရရှိသွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်မရှာဖွေနေသော အချက်အလက်များရရှိ ပြီးနောက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကပင် ကျွန်မတို့တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ သူ့ကားဖြင့် လိုက်ပို့ပါသည်။ လမ်းခရီးတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကြီးက သူ့အိမ်ရှေ့တွင် ကားကို ခေတ္တရပ်ကာ သူမှတ်တမ်းပြုထားသည်တို့ကို စာအုပ် ရိုက်နှိပ်ထားသည့်အထဲမှ ကျွန်မတို့ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါသေးသည်။

ကျွန်မတို့ ဩစတြေးလျပြန်ရောက်၍ နှစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ကျွန်မခင်ပွန်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်မသည်လက် တွဲဖက်ဘဝကြင်ဖော် မရှိ သော်ငြားလည်း မြေးများ၏ အဖွားဖြစ်နေပါပြီ။ သက်မဲ့အဖော်အဖြစ် ကျွန်မ၏မှတ်တမ်း များနှင့် ကျွန်မရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားများရှိနေပါသည်။ ကျွန်မအထီးကျန် အဖော်မဲ့မဟုတ်ပါ။

Urapickhaven ၏ "Ancestry Search" ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

သား၏ သက်တော်စောင့်

အသက် ၅၀အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သည့် ဂျိုဝက်ရှ်သည် အမေ့ရိကန်ပြည်ထောင်စု ဖလော်ရီဒါပြည်နယ် ပွန်ပါနိုကမ်းခြေရှိအိမ်တွင် နေထိုင်ကာ ဓာတ်ပုံဆရာအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသူဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခုသော ၂၀၁၃ ခုနှစ် မိုးအုံ့ဆိုင်းသောတစ်နေ့ တွင်ဂျိုးဝက်ရှ်ကအသက် ၆နှစ်အရွယ်ရှိ သူ့သားငယ် ဂျိုဝီကို ခေါ်ကာ အဲဗားဂလိတ် ဘေးမဲ့တောစခန်းသို့သွားရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။ သားငယ်ဂျိုဝီကျောင်းအား ရက်ဖြစ်၍ ဂျိုးဝက်ရှ်က မိကျောင်းပေါ်သော ရွံ့နွံ့တောသို့ အတွေ့အကြုံရရန် ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူ့ဘွဲ့သားအဖသည် အဲဗားဂလိတ် ဘေးမဲ့တောအဝင်ရှိ စားသောက်ဆိုင်နှင့် အသားညှပ်မုန့်ဖြင့် ဝမ်းဖြည့်လိုက်၏။ သူ၏ ဘာဟာရှိရာ ပွန်ပါနိုမှ မော်

တော်ကားဖြင့် ၄၅ မိနစ်ခန့် မောင်းလိုက်ရုံဖြင့် ဤအဲဒါဝလိတ် ဘေးမဲ့တော သို့ ရောက်နိုင်ပေသည်။ မိကျောင်းပေါသော ရွံ့နွံ့များ၊ လတာပြင်များဖုံးလွှမ်းရာသို့ ကနူးလှေငယ်တစ်စီးငှားရမ်း ပြီး ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

အကယ်၍ မိကျောင်းများ လှေနားချဉ်းကပ်လာပြီဆိုလျှင် လှေနံကို တက်နှင့်ရိုက်ခတ် အသံ ပြု၍ ခြောက်လှန့်နိုင်ကြောင်း ဘေးမဲ့တောထိန်းက သူတို့အား ကြိုတင်ပြောပြထား လေသည်။ ဂျိုးဝက်ရှ်က သူ့သားဂျိုဝီကို နေပူခံဝတ်စုံဝတ် ပေးထားပြီး အငှားကနူးလှေ ဖြင့် ရေတိမ်ပိုင်း ရွံ့နွံ့များရှိရာသို့ လှော်ခတ်လာခဲ့လေသည်။

လှေကို ရေစပ်တွင် ခေတ္တရပ်နားထားခိုက်တွင် ရေထဲမှ ရေကိုရိုက်ပုတ်လိုက်သော အသံနှင့်ဂျိုဝီ၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ဂျိုးဝက်ရှ်က သူ့သားကို လှည့်ကြည့်လိုက် သောအခါ သူ့သားဂျိုဝီမှာ ကမ်းပေါ်တွင် မှောက်လျက်သား လဲကျပြီး သူ့ညာဘက် လက်မောင်းကို မိကျောင်းက ကိုက်ထားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ ဂျိုးဝက်ရှ်က မိကျောင်းကို ခန့်မှန်းကြည့်ရာ ၂ ဒသမငှမီတာ အရှည်ရှိနိုင်ပြီး ကိုယ်အလေးချိန် ၉၀ကီလိုဂရမ် ရှိနိုင်သည့် မိကျောင်းဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိလေသည်။

ဂျိုးဝက်ရှ်သည် သူ့သားကို မိကျောင်းဆွဲနေသည့်အရပ်သို့ အပြေးသွား၏။ ဤနေရာ သည် ရေတိမ်သဖြင့် တစ်မီတာခန့်သာ နက်ပေမည်။ သားဖြစ်သူ ဂျိုဝီကလည်း ကမ်းစပ် သို့ အားသွန်၍ ရုန်းကန်နေ၏။ ဂျိုးဝက်ရှ်က သူ၏ဘယ်ဘက်ဖြင့် သူ့သားဂျိုဝီက သိုင်းဖက်ပြီး ကမ်းဆီသို့ ဆွဲယူ၏။ ဂျိုးဝက်ရှ်က သူ၏ညာဘက်လက်ဖြင့် မိကျောင်း ၏ နှာဖျားကို အားကုန်ထိုးနှက်၏။ မိကျောင်းအရှေ့မှာ မာကျောပြီး အုတ်ခဲကို လက်သီး နှင့်ထိုးသကဲ့သို့ ခံစားရလေသည်။

ဤအချိန်တွင် ကနူးလှေအငှားစခန်းမှ သန်မာသော လူရွယ်တစ်ယောက်အပြေး ရောက်လာ၏။ သူက ဂျိုးဝက်ရှ်သူ့သားကိုဆွဲနေရာကို ရောက်ပြီး အကူအညီပေး၏။ မိကျောင်းကလည်း ရေထဲသို့ဆွဲနေ၏။ ထိုအခါတွင် ဂျိုးဝက်ရှ်က တစ်ဘက်၊ မိကျောင်းက ဘစ်ဘက် လွန်ဆွဲပွဲတွင် သူ၏သားငယ်ဂျိုဝီမှာနှစ်ဘက်၏ဒဏ်ကို ခံရကိန်းဆိုက်နေ

တော့၏။ ထို့ကြောင့် ဂျိုးဝက်ရှ်က သူ့သားကို ကမ်းခြေသို့ကပ်၍ အသာယာ ချဲ့လျှော်
ထိုအချိန်တွင် အကူအညီပေးသော လူရွယ်က မိကျောင်း၏ ဝမ်းဗိုက်ကို သူ၏သန်မာ
လှသောခြေထောက်ဖြင့် အကြိမ်းပေါင်းများစွာ ဆင့်၍ကန်လေသည်။ ထိုအခါကျမှ
မိကျောင်းက ဂျိုဝီ၏ လက်နှင့်ပခုံးကို ကိုက်ခဲထားမှုမှ လွတ်ပြီးရေပြင်ဆီသို့ရွေ့လျား
သွားလေတော့၏။

ဂျိုးဝက်ရှ်မှာ မိချောင်းပါးစပ်မှ လွတ်သွားပြီ ဖြစ်ဖြစ်သော သားဂျိုဝီကို ပွေ့ချီကာ
မိကျောင်းခြေဖြင့်ကန်ပြီး ကယ်တင်ခဲ့သူလူရွယ်အား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟုသာပြောနိုင်
ပြီး ဆေးခန်းသို့ ကားနှင့်အမြန် ပို့ရလေသည်။

ဆရာဝန်က သားကလေးဂျိုဝီ၏ လက်မောင်းနှင့်ပခုံးတို့မှ ဒဏ်ရာအနည်းငယ်သာရ
ကြောင်း စိုးရိမ်စရာမရှိကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါကျမှ ဂျိုးဝက်ရှ်သည်
သူ့သားကို ကယ်တင်ခဲ့သူလူရွယ်အားအထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြရန်အဲလားဂလိတ်
သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သို့သော် ထိုလူရွယ်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။ ဘေးမဲ့တော ထိန်းကို
ခမးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရာ ထိုအသက်ကယ် ပေးသော လူရွယ်မှာ ဤနိုင်ငံမှမဟုတ်ကြောင်း၊
စပိန်နိုင်ငံမှ အလည်အပတ်ရောက်လာသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည်စပိန်နိုင်ငံတွင် ခြေရော
လက်ပါ ထိုးကြိတ်ရသည့် လက်ဝှေ့သမား (Kickboxer) ဖြစ်ကြောင်းပြောပြသည်။
ထိုအခါကျမှဂျိုးဝက်ရှ်က ထိုလူရွယ်၏ သန်မာထွားကျိုင်းမှု၊ အကန်အကြောက်သန်စွမ်း
မှုတို့ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။ ဂျိုးဝက်ရှ်အဖို့ ကယ်တင်ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်စကား
မပြောလိုက်ရချေ။ အဲလားဂလိတ်ဘေးမဲ့ တောထိန်းကြီးကလည်း သူတို့သားအဖကို ရန်မူ
သော မိကျောင်းကို ပစ်သတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါသားကလေးဂျိုးဝီ၏ အနာများပျောက်ကင်းသွားပြီ
ဖြစ်လေသည်။ ဂျိုဝီတို့ကျောင်းမှဆရာတစ်ဦးက ဦးဆောင်၍ အဆိုပါ အဲလားဂလိတ်
ဘေးမဲ့တောဆီသို့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတစ်သိုက်နှင့်အတူ ဂျိုဝီသည်လိုက်
ပါသွားခဲ့လေသည်။ ဤအထဲတွင် မိကျောင်း အဆွဲခံရသူမှာ ဂျိုဝီတစ်ကိုယ်တည်းသာ

တက္ကသိုလ်လှကြွယ်

ဖြစ်ပေ သည်။ သို့သော်ဂျိုဝီသည်မိကျောင်းကို ကြောက်စိတ်မရှိကြောင်း မိကျောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုကြောင်းဆရာကဖခင်ဖြစ်သူဂျိုးဝက်ရှ်ကိုပြန် ပြောပြပါသည်။ သားကလေးဂျိုဝီကသူ့ဖခင်သည် သူ၏သက်တော်စောင့်ဖြစ်၍မိကျောင်းကိုကြောက် စိတ်မရှိတော့ ပါဟု ပြောပြပါသည်။

Meera Jagannathan ၏ "Man Punches Alligator, Saves Son"
ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

L L L

စာပတ်ဖော်

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်များက ကျွန်မသည် တစ်ခုလပ်မိခင်၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး

အဖြစ် မိခင်နှင့်အတူကြီးပြင်းခဲ့ရ
ပါသည်။ ကျွန်မတို့ သားအမိ
သည် နယူးဇီလန်နိုင်ငံ၏ ပါပါ
ကူရာ ကျေးလက်ဒေသရှိအခန်း
နှစ်ခန်းပါ တဲသာသာအိမ်တွင်
နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဤအိမ်
ကလေးကလည်း ကျွန်မအဖေ
၏ခြံထဲတွင် ဆောက်လုပ်ထား
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့
သားအမိတွင် ငွေပိုငွေလျှံ မရှိ
သဖြင့် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကဲ့သို့
ဖျော်ဖြေမှုစသော ဝိမ်ခံပစ္စည်း
မျိုးမထားနိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့
သားအမိအတွက်ဖျော်ဖြေမှုပေး

သည် မှာ စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ငယ်ရွယ်သော

ကျွန်မအဖို့ နှစ်သက်သောစာအုပ်မှာ “အံ့ဖွယ်အရပ်တွင် အဲလစ်၏ စွန့်စားခန်း”
(Alice's Adventure in Wonderland) စာအုပ်ဖြစ်ပါ သည်။ ထို့ပြင်လည်း
“ရတနာဒီပ” (Treasur Island) ကဲ့သို့သော စွန့်စားခန်းပါသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်
များကိုအမေကဖတ်ပြပါသည်။ အခြားအလားတူ စွန့်စားခန်းတွေပါသော ဝတ္ထုတို့ကို
ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ကျွန်မတို့သားအမိအဖို့ စိတ်ဖျော် ဖြေမှုကိုရရှိခံစားရပါသည်။

၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် ကျွန်မအသက် ၁၈နှစ် ရှိပါပြီ။ အတောင်အလက်စုံသော ငှက်ကဲ့သို့ ပျံသန်းချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ကျောင်းနေဖက်အမျိုးသမီး သူငယ်ချင်းတို့နှင့်အတူ အောက်လန်မြို့ရှိ တိုက်ခန်းတစ်ခုတွင် ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဤတွင် ပါတီပွဲတွေ၊ စင်တင်တေးဂီတတွေ၊ ယောက်ျားလေးအပေါင်းအသင်းတွေနှင့်စုံလာခဲ့ပါသည်။ ဤအခါတွင် ငယ်စဉ်ကလို စာဖတ်ချိန်သိပ်မရှိတော့ပါ။ ဤ ယောက်ျားကလေးအပေါင်းအသင်းများထဲမှ တစ်ဦးနှင့်ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် သားနှစ်ယောက်၏ မိခင်ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မသားကလေးနှစ်ယောက် သူတို့အဘွားဖြစ်သူ ကျွန်မမိခင်ထံ အလည်အပတ် သွားလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်မမိခင်သည် ကျွန်မသားနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်မနောက်ထပ်မွေးစားသော သမီးနှစ်ယောက်အတွက် ကလေးများဖတ်ရန် စာအုပ်တို့ကို ဝယ်၍ပေးပါသည်။ ကလေးတို့သည် ထူးဆန်းထွေလာတွေ့ပါသော နတ်သမီးပုံပြင်တို့ကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မမိခင်၏ မျက်စိတွေ စတင်မှုန်ဝါး၍ လာပါတော့သည်။ ပုံနှိပ်ထားသော စာလုံးသေးသေးတို့ကို မမြင်ရတော့ပေ။ အမေသည် စာမဖတ်နိုင်တော့သော်လည်း စာအုပ်၏ သရုပ်ဖော်ပုံနှင့်အပြင်အဆင်ကိုတော့ မြင်နိုင်သဖြင့်ကြည့်ရုံသာကြည့်နိုင်၏။ အမေနှစ်ခြိုက်သော စာရေးဆရာတို့ကို အမေမဖတ်နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်မ၏ ကလေးများကျောင်းတက်သွားချိန်တွင် ကျွန်မသည် စာကြည့်တိုက်တွင် စာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ် အလုပ်ရရှိပါသည်။ စာမဖတ်နိုင်သူတို့အတွက် အသံသွင်းထားသော စာအုပ်များကိုပါ အသုံးပြုခွင့်ရရှိလာခဲ့ပါသည်။ စာကြည့်တိုက်မှူးတစ်ယောက် အနေဖြင့် စာရေးဆရာအသီးသီးတို့၏ စာအုပ်စုံ၊ လက်ရာစုံတို့ကို ဖတ်ရှုခွင့်ရရှိလာခဲ့ပါသည်။

အမေ့အတွက် ကျွန်မက အသံကြားနိုင်သော စာအုပ်ကို ပေးပြီး နားဆင်စေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ စာမဖတ်နိုင်သူအတွက်အသံသွင်းထားသော ဝတ္ထုတို့ကို နားဆင်ရသောအခါ အမေသည် အထူးကြည့်နူးပုံတွေရပါသည်။ အမေသည် ဝေးရပ်မြေမှ အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များ။

တိရစ္ဆာန်များ၊ လက်ငင်းဖြစ်ပေါ်နေသော အကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင်စားလေ့ရှိကြောင်း ကျွန်မက သိပြီးဖြစ်သဖြင့် အမေ့အကြိုက်စာအုပ်တို့ကို ယူကာ ပံ့ပိုးပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ အမေသည် ရုတ်တရက်အမည်ရှိ အမျိုးသမီးရေးသည့် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ဇာတ်လမ်းကို နှစ်ခြိုက်စွာ နားဆင်လေ့ရှိ၏။ ရုတ်တရက်အမည်၏ ဇာတ်လမ်းတို့တွင် စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေသည့် လျှို့ဝှက်သည့်ဖိုဇာတ်လမ်းတို့ ဖြင့်ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့လေ့ရှိပါသည်။ “သတိုးသမီး၏ရံရွှေတော်” “ဆိုလိုပွန်ဘုရင်၏ ကော်လော” စသည့် ရုတ်တရက်အမည်၏ ဝတ္ထုတိုကို အမေသည် အကြိမ်ကြိမ်နားထောင်လေ့ရှိသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်အနည်းငယ်ကစ၍ အမေသည် လေဖျန်းရောဂါကို စတင်ခံစားခဲ့ရ၏။ ပြင်းထန်သော လေဖြတ်မှုကို အမေခံစားရသောအခါ ကျွန်မက အမေကို လူနာတင်ယာဉ်ဖြင့် ဆေးရုံသို့ပို့ခဲ့ရ၏။ ကျွန်မသည် ဥရုတ်လုံးလုံး အမေ့အပါးမှမခွာ။ ထို ဥရုတ်လုံးအမေသည် သတိလစ်လျက်ရှိနေ၏။ အမေသည် သတိလစ်ရာမှ အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့လေသည်။ ကျွန်မ၏ မိခင်သည် အမေအဖြစ်သာမက ကျွန်မနှင့် စာဖတ်ဖော်၊ ခံဆွေးနွေးဖော်လည်းဖြစ်သည်။ အမေ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း အမေ့အကြိုက်ဆုံး စာရေးဆရာမရုတ်တရက်အမည်၏ လျှို့ဝှက်သည့်ဖို ဇာတ်လမ်းဝတ္ထုများက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေ၏။

ရုတ်တရက်အမည်၏ကိုယ်တိုင်လည်း လွန်ခဲ့သည်နှစ်က အသက် ၈၅ နှစ်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။ ရုတ်တရက်အမည်၏လည်း အမေ့အပါးသို့လေဖြတ်ခံပြီး သေဆုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ အမေ့အကြိုက်စိမ့်သဖြင့် အသံကြားနိုင်သော စာအုပ်ဖြင့် အမေ့ကို စိတ်ဖျော်ဖြေမှုရစေခဲ့၏။ ယခု ကျွန်မကိုယ်တိုင် အသံသွင်းထားသော ဝတ္ထုစာအုပ်ကို အသုံးပြု နေပြီဖြစ်ပါသည်။

Diane Davidson၏ "Reading Companion" ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

နံနက်ခင်းမှာတမ်း

ကျွန်ုပ်မိခင်ကွယ်လွန်သွားသောအခါအသက် ၈၀ ကျော်ပြီဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်ဖခင်သည် နေမထီထိုင်မသာ ဖြစ်၍နေရှာ၏။ ကျွန်ုပ်မိဘများ၏ ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ကြီးထဲတွင် ဖခင်ကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေရှာ၏။ ဤအိမ် ကျယ်ကြီးထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်နှင့်ဖခင်တို့သည် နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကြာမျှ အတူနေထိုင်လာခဲ့ကြရာမှ ယခုကဲ့သို့ မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားသောအခါ တစ်ကိုယ်တော်အထီးကျန် ဖခင်ကြီးအဖို့ သူ့ကို အနီးကပ်စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုမည့်သူ မရှိတော့သဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်မှု၊ စိတ်ချောက်ချားမှုတို့ကို ခံစားနေရရှာလေသည်။ ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီး ပူပန်သည်မှာ အကယ်၍ သူ့အနေနှင့် “တစ်စုံတစ်ရာ”ဖြစ်ခဲ့လျှင် ကြည့်ရှုကူညီမည့်သူ မရှိတော့မည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းဖြစ်သည်။

အဖေသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောင်အောင် အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေပေါများသူ ဖြစ်လေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေ မကြာခဏ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ခေါ်ယူဖိတ်ကြားလေ့ရှိပေသည်။ အရေးပေါ်ခေါ်ယူအကြောင်းကြားနိုင်ရန် စက်ကိရိယာလည်း တပ်ဆင်ထားပေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ညီမနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကလည်းကိုယ်ပိုင် မိသားစု အသီးသီးဖြင့် ဖခင်နှင့်ပြည်နယ်ချင်း ခြား ၍ နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် အဖေနှင့်

ကျွန်ုပ်တို့ အကြား ဆက်သွယ်မှုရရှိနိုင်မည့်နည်းကို ရှာကြရ၏။ အီးမေးလ် (Email) တပ်ဆင်ထားရန်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ အီးမေးလ်ဖြင့်နံနက်မိုးလင်း၍ အဖေအိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမရှိရာသို့အကြောင်းကြားပေးစေသည့် နည်းဖြစ်လေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အဖေကြားတွင် နံနက်ချိန်ခါ ရောက်လေတိုင်း နှုတ်ဆက်အကြောင်းကြားချက်ပုံမှန်ရောက်ရှိလာ နိုင်ပြီဖြစ်လေသည်။

အဖေကအရက်တက်ချိန်တိုင်း ပုံမှန်နိုးကြားလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်မိုးလင်း၍ အိပ်ရာမှ နိုးထလေတိုင်း အီးမေးလ်မှတစ်ဆင့် အဖေ၏ အကြောင်းကြားစာကလေးများ ရောက်နေလေ့ရှိသည်။ သို့သော် အဖေအီးမေးလ် ပို့လွှတ်ချိန်နှင့် ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ နိုးထချိန်မှာ ကြားတွင် ၂ နာရီမျှ ကွာခြား ၍နေလေ့ရှိ၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ထံသို့လည်း ကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ညီမ၏အိမ်သို့လည်းကောင်း အီးမေးလ်မရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့က တယ်လီဖုန်းဖြင့် စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်းပြုရ၏။ သို့မှသာ တစ်နယ်တစ်ကျေးနေ ဖခင်ကြီး အစစအရာရာပုံမှန် အဆင်ပြေနေမှန်းသိမှ စိတ်အေးချမ်းမှုကို ရကြလေသည်။ သို့သော်

တစ်ခါတစ်ရံ အဖေအသုံးပြုသော ကွန်ပျူတာက ချို့ယွင်းတတ်၏။ ထိုအခါတွင် အဖေထံမှ အကြောင်းကြားသတင်းပို့ချက် မရောက်တတ်ပေ။ ဤနည်းဖြင့် အဖေနှင့်ကျွန်ုပ်တို့မောင်နှမ၏မိသားစုများအကြား နံနက်တွင် ဆက်သွယ်စုံစမ်းမေးမြန်းမှု အလျဉ်မပြတ်ရှိနေလေသည်။ အဖေထံမှ အကြောင်းကြားစာတို့သည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းဒိုင်ယာရီသဖွယ်ဖြစ်နေပေသည်။ ဤနည်းဖြင့် အဖေနှင့်အဆက်အသွယ် မပြတ်၊ အပြန်အလှန်လည်းစကားပြောနိုင်ကြ၏။ ထိုပြင် အဖေ၏အခြေအနေကိုလည်း အသေးစိတ်ပုံမှန်သိနိုင်ခွင့်ရနေပေသည်။

ဤကဲ့သို့ အီးမေးလ်နှင့်တယ်လီဖုန်း ကွန်ပျူတာတို့ကြောင့်အဖေသည် ကျွန်ုပ်တို့အား သူ၏ နိစ္စစုဝလုပ်ငန်းကလေးများကို အသေးစိတ် ပြောပြနိုင်နေ၏။ အဖေသည် ကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီးသို့ ငှက်ပျောသီးဝယ်ရန်သွားပုံ၊ သူ၏ နှလုံးကောင်းမွန်ရေးအတွက် နှလုံးလေ့ကျင့်ခန်း ပြုလုပ်ပုံ၊ သူ၏ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများနှင့် နေ့လယ်စာစားပုံတို့ကအစ ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ မှာကြားချက်၊ သတင်းတွေပေးပို့နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်က အဖေ၏ နိစ္စစုဝလုပ်ငန်းစဉ်တို့ကို အလွတ်ရသလို မှတ်မိသိရှိနေပြီဖြစ်သည်။ အင်္ဂါနေ့ညတိုင်း အဖေသည် သူ့မိတ်ဆွေတွေနှင့် လက်ငင်းဖြစ်ရပ်တို့ အပေါ် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြသည့်အကြောင်းအရာများ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ရိထရီကလပ်အသင်းသို့ သွားရောက်သည့်အကြောင်း ပွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူ့ သူငယ်ချင်းများနှင့် ကော်ဖီအတူသောက်ကြပုံ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင်ဘုရားဝတ်ပြုကျောင်းသို့ သွားရောက်ပုံတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့က ပုံမှန်သတင်းရနေ၏။ ဤအတွက်ကျွန်ုပ်တို့သည်အဖေအတွက် တစ်နည်းတစ်ဖုံစိတ်အေးရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အဖေက ကျွန်ုပ်တို့မောင်နှမကို ကျီစယ်လေ့ရှိ၏။ အဖေပို့သည် အီးမေးလ်တွင် “အဖေတော့ဝါရှင်တန်တောင်ထိပ်အထိတက်ဖို့ ပြင်နေကြပြီ” ဟူ၍ ဖြစ်၏။ အဖေရှိသည့် နယူးဟမ်ရှိုင်းယားမှာ ဝါရှင်တန်တောင်အရောက် ခရီးတာက သေးလွန်းလှ၏။ အဖေအသက်အရွယ်နှင့် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထိုအခါကျွန်ုပ်အဖေထံသို့

တစ်ရက် သို့မဟုတ်နှစ်ရက်သွားရောက်ပြီးနှစ်သိမ့် ပူပေးရ၏။ အဖေက စာအုပ်ထဲမှာပါ သော ဝါရှင် တန်တောင်၏ ပုံကိုကြည့်ပြီးစိတ်ကူးယဉ်ကာပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အဖေထံမှပေးပို့သည် အီးမေးလ်တိုင်းတွင် “ချစ်မေတ္တာများစွာဖြင့်” ဟု အဆုံး သတ်လေ့ရှိပေသည်။ ဤစကားလုံးသည် ကျွန်ုပ်တို့မိခင်ရှိစဉ် က အဖေက သူ့လနီး အတွက် သုံးခဲ့သောစကားကို သားသမီးများဖြစ်ကြသည့် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် သုံးစွဲလာ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာမူ ဤစကားလုံးကြောင့် ခရီးတာအားဖြင့် အဖေနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကြားတွင် ဝေးကွာသည်မှန်သော်ငြားလည်း ပို၍နီးလာသလို ခံစားရလေသည်။

အဖေသည် ယခုအသက်အရွယ်အထိ သူ၏ ကွန်ပျူတာနှင့် အင်တာနက်တို့ကို ကျင်လည်စွာ ကိုင်တွယ်သုံးစွဲနေနိုင်သည်ကိုတွေ့ရသဖြင့်ဝမ်းသာရပါသည်။ သို့သော် တစ်နေ့တစ်ချိန်တွင် အဖေသည် သူ၏မှာတမ်းတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့မောင်နှမ မိသားစုဆီသို့ ပို့မှ ပို့နိုင်ပါတော့မည်လားဟု တွေး၍ပူပန်မိပါသည်။ ဤအခြေအနေမျိုးသို့ရောက် လျှင် အဖေနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ပိုမိုနီးစပ်နိုင်မည်နည်းကိုသာရ ရှာရပေတော့သည်။ ကြားခံ အီးမေးလ် မပါဘဲ အဖေနှင့်အတူနေရေးပင်ဖြစ်ပေသည်။

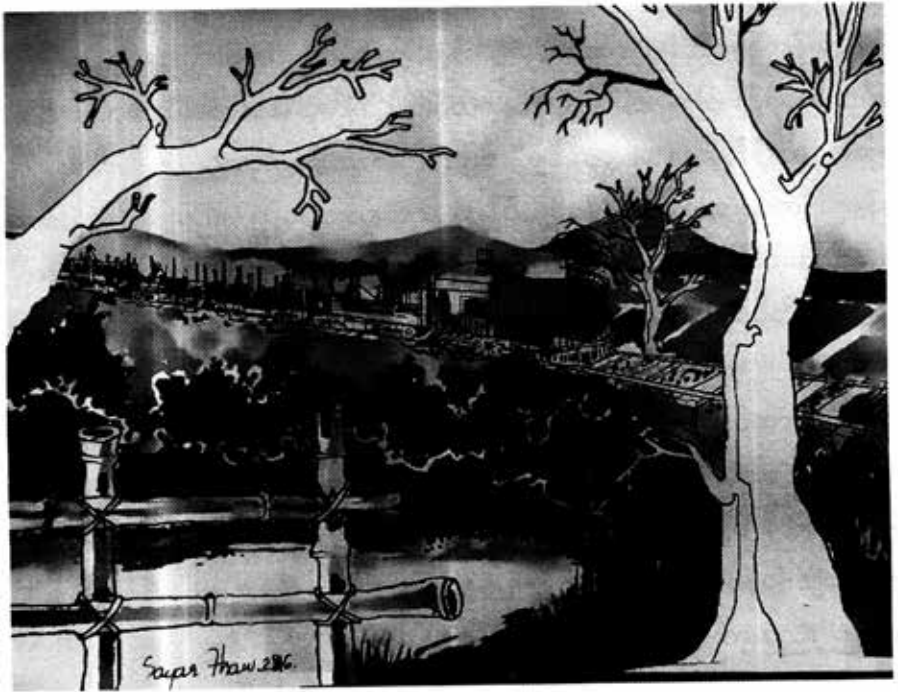
Donald E-Huntan ၏ "The Morning Report" ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

အမေ့ရဲ့ဆန္ဒ

တက္ကသိုလ်လှကြွယ်

၁၉၈၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၈ ရက်နေ့ကို ကျွန်ုပ်ထာဝရ သိရနေမည်ဖြစ်ပါသည်။
 ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဂေါ်ဒွင်လမ်းလေဟာပြင်ဇာတ်ရုံတွင် ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆု
 ချီးမြှင့်ပွဲသို့ရောက်နေပါသည်။ ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆုပေးပွဲသို့ ကျွန်ုပ်သည် မြဝတီစာပေ
 တိုက်မှ အမှုဆောင်အယ်ဒီတာအဖြစ် ဖိတ်ကြားခြင်းခံရ၍ တက်ရောက်နေခြင်းဖြစ် ၏။
 ထိုညဆုပေးပွဲတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကောင်းတူဆိုးဖက်ဖြစ်သူ ကိုအေးသိန်း (ချစ်မင်းလူ)
 လည်း အကောင်းဆုံးဓာတ်ပုံဆုရရှိခဲ့လေသည်။ ထိုညက ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းရှိ
 ရာ ဝံရိပ်ငြိမ်ရှိ အဆောင်သို့သန်းခေါင်ကျော်မှ ပြန်ရောက်ခဲ့၏။ ထိုနေ့တွင် ကျွန်ုပ်က
 ဖျော်ရွှင်စွာဖြင့် ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆုပေးပွဲသို့ တက်ရောက်နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက်
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် သတင်းဆိုးကြီးက စောင့်လင့်လျက်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိမမူခဲ့

မိချေ။

ကျွန်ုပ်နောက်နေ့နံနက်တွင် အိပ်ရာမှ အစောကြီးထပြီး မျက်နှာသစ်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ အခန်းဘေးရှိ အဆောင်နေသူက ကျွန်ုပ်အားသတင်းပေးသည်။

“ကိုလှကြွယ် ညက မြဝတီတိုက်က လူတစ်ယောက် ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာတယ်။ ခင်ဗျား မိခင်ကွယ်လွန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းပြောသွားတယ်။ ညက ခင်ဗျားအတော်ညဉ့်နက် မှ အဆောင်ကို ပြန်ရောက်လာတော့ ခင်ဗျား စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ မပြောဖြစ်တာ။ အချိန်ကလည်း သန်းခေါင်ကျော်နေပြီ ဒါကြောင့် အခုမိုးလင်းမှ ခင်ဗျားကိုပြောတာ”

ကျွန်တော့်ရင်နှလုံး ဆတ်ဆတ်ခုန်သွားသည်။ ဦးနှောက်တွေ ချာချာလည်သွားလေ ပြီလောဟုလည်းတွေးမိလိုက်ပါသည်။ အမေ ကွယ်လွန်ပြီဆိုတော့ ဆင်မြီးဆွဲမြို့သို့ တွန့်သွားရမည်။ ဆင်မြီးဆွဲတွင် ကားလမ်းမရှိ။ ရထားလမ်းသာရှိ၏။ ထို့ကြောင့်

တက္ကစီဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာသို့ ထွက်ခဲ့၏ ဆင်မြီးဆွဲကမြိုငယ်ကလေးဖြစ်သဖြင့် အမြန်ရထားမရပ်၊ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်နှင့် ပြည်အကြားဘူတာစုံရပ်သော ရထားကိုသာ အားကိုးသဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာမှ လိုက်ခဲ့၏။ ရထားက တစ်နေကုန်ခတ်၏။ လမ်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် အကြိမ်ကြိမ် မျက်ရည်ကျ၏။ ဘေးလူမမြင်အောင် မသိအောင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် မျက်ရည်ကျရ၏။

ညနေ ၅နာရီထိုးခါနီးမှ ရထားက ဆင်မြီးဆွဲမြို့သို့ ဆိုက်၏။ သေတ္တာကိုဆွဲပြီး အိမ်ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့တွင် အမေ၏အခေါင်းကို မြင်ဆင်ထား၏။ ညီမလေး မခင်လေးကြွယ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်တော့ “ကောင်းကောင်းတောင်မပြုစုလိုက်ဘူး” ဟု ဆိုကာငိုတော့၏။ ညီမလေးသည် အမေအမြင်အာရုံကွယ်ချိန်ကစ၍ အချိန်ပြည့် ပြုစုခဲ့သူဖြစ်သည်။ မပြုစုနိုင်သူမှာ ကျွန်ုပ်သာဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ၄ နှစ်အရွယ် တူလေး ဟန်ထွဋ်အောင်က လက်ကိုလာဆွဲ၏။ ညီငယ်သောင်းကြွယ်က ကျွန်ုပ်အား မည်သို့ ကြိုဆိုရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်က သားရေသေတ္တာကို အနီးရှိစားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်ပြီး မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ကျကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုမိ၏။ တူကလေး ဟန်ထွဋ်အောင်က ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုမလွတ် တမ်းကိုင်ထား၏။ ညီငယ်သောင်းကြွယ်ကလည်း ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိသလို စိတ်မကောင်းစွာကြည့်နေ၏။

နောက်နေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အမေ၏အခေါင်းကို မြေချရန် သယ်ဆောင်သွားသော အခါ ညီမလေး၏ ဝတ်အဖွဲ့က ယောဂီလုံချည်၊ အင်္ကျီအဖြူကလေးများနှင့် ဝတ်ရွတ်ရင်းလိုက်၏။ ညီမလေးက ဝတ်အသင်း၏ခေါင်းဆောင်၊ အမေကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝတ်အသင်းခေါင်းဆောင်လုပ်ကာ အမျိုးသမီးဝတ်ရွတ်သင်းကို ထူထောင်ခဲ့၏။ ညီမလေးသည် အမေ၏ဝါသနာအမွေကို လက်ဆင့်ကမ်းရယူထားပြီဖြစ်လေသည်။

အမေအခေါင်းကို မြေချပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်ဘေးတွင် အစဉ်အမြဲရှိနေသော တူကလေးဟန်ထွဋ်အောင်ရောကျွန်ုပ်ပါ မြေဆာခဲများအမေအခေါင်းပေါ်သို့ ပစ်ချသေး

ကြ၏။ ထို့နောက်အားလုံး ဝိုင်း၍ မြေဖို့လိုက်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ကျွေးဖခင်ဖြစ်သည့် ဦးကျင်ဟုတ်သည် ၁၉၅၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ၂၅ ရက်နေ့က ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ ဆင်မြီးဆွဲသား ဦးကျင်ဟုတ်၏ သင်္ချိုင်းသည် ပြည်မြို့တွင်ဖြစ်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့၏။ ပေါင်းတည်သူ့ကျွန်ုပ်၏မိခင် ဒေါ်တင်ရီ၏ အလောင်းသည် ဆင်မြီးဆွဲမြို့ သုဿာန်တွင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အလှည့်တွင် မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့်မြို့တွင်ဖြစ်မည်နည်း။ မသိနိုင်ပါပြီ။

အမေအခေါင်းမြေချပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်သည် သင်္ချိုင်းကုန်းမှ ပြန်လာရင်း အမေနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သားအမိ သက်ရှင်ကျင်လည်ခဲ့စဉ်က ဖြစ်ရပ်တို့ဆီသို့ စိတ်ကအမြန်ရောက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆင်မြီးဆွဲမြို့အရိပ်အရောင်တွေဝေဝါး၍သွား၏။ ပေါင်းတည်မြို့မှတ်တိုင်လမ်း၊ ဘုရားလေးလမ်းခွအိမ်ဆီသို့ ပြန်ရောက်ပါတော့သည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၈၀ ကာလဆီသို့ မှတ်ဉာဏ်နှင့်မြင်ကွင်းက ကျွန်ုပ်ကို အတိတ်ကာလဆီသို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါပြီ။

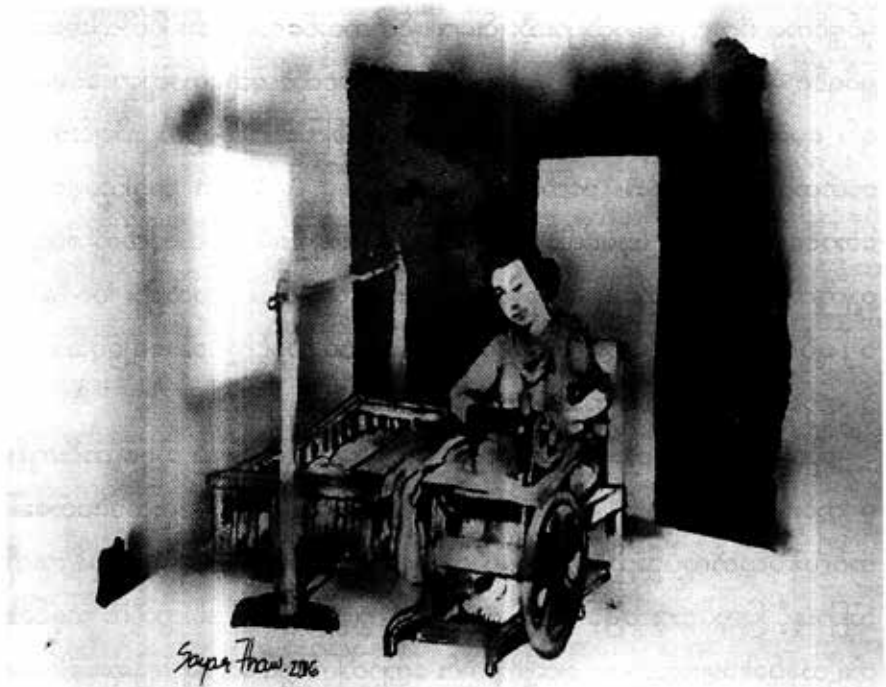
xxxxxx

၁၉၃၇ခုနှစ် ခုနှစ်၊ မေလ ၁၉ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့

ထို့နေ့သည် ကျွန်ုပ်လူ့ဘဝသို့ သံသရာတစ်ကွေ့ တစ်နေရာမှ အဖ ဦးစိုးမောင်နှင့် အမိ ဒေါ်တင်ရီတို့၏ သားအဖြစ် မွေးဖွားရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။ တည်နေရာ ပဲခူးတိုင်း၊ ပြည်ခရိုင်၊ ပေါင်းတည်မြို့ ရထားလမ်း၏ မြောက်ပိုင်းဘုရားလေး လမ်းခွအိမ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝအစတည်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဦးစိုးမောင်က ဗြိတိသျှတို့ အုပ်စိုးစဉ်ကာလ ပြန့်နှံ့ပယ်ရုံးစာရေးကြီး ဖြစ်သည်။ မိခင်ဒေါ်တင်ရီက သားဦးဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်အားပြုစုရင်း စက်ချုပ်လုပ်ငန်းဖြင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေကုမိအောင် ကြိုးပမ်းနေသူဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် တေးသီချင်းတေးအေးအေးဖြင့်သစ်သားပုခက်တွင်းမှ ကျွန်ုပ်ကို

ချော့သိပ်ရင်း တစ်ဘက်ကလည်း စက်ချုပ်၏။ အမေသည် ထိုစဉ်ကပေါ်သော ဓာတ်ပြား သီချင်းအတော်များများကို သီဆိုရင်း စက်ချုပ်သူဖြစ်၏။ ထိုစဉ်ကာလက ရေဒီယိုပင် ပေါ်ဦးပေါ်ဖျားကာလဖြစ်သဖြင့် ဓာတ်စက်ဓာတ်ပြားကို အဓိကထား၍ နားသောတ ဆင်ကြ၏။ ထိုစဉ်က ဓာတ်ပြားအဆိုတော် အကျော်အမော်တို့မှာ မကြည်အောင်၊ စိန် ပါတီ၊ မအေးမိနှင့် ဥဩဘသောင်တို့ ကိုလံဘီယာဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီ၏ ပင်တိုင်အဆို တော်များဖြစ်ကြ၏။ မောင်ပွကြီး၊ သထုံဘသိန်း၊ စိန်ဂျွန်းခင်မေ စသည်တို့က ခွေးတံဆိပ်၊ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီ၏ ပင်တိုင်အဆိုတော်များဖြစ်ကြ၏။

အဝမ်းရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကလည်း ပြည်လှဖေ၊ မေရှင်၊ မောင်တင်မောင်၊ ရွှေညာမောင် စသည်တို့၏ တေးသံများဖြင့် ဓာတ်ပြားများ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူး၏။ ဗြိတိသျှဘားမား

ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကလည်း ဓာတ်ပြားသီချင်းများဖြင့်ထုတ်လုပ်ရောင်းချ၏။ ဗြိတိသျှဘားမား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်သော ဓာတ်ပြားတို့တွင် ပင်တိုင်အဆိုတော်တို့မှာ ခင်မောင် ရင်၊ မေမေဝင်း၊ ခင်ခင်ရီနှင့် ဥက္ကလာမောင်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုစဉ်က သီချင်းအပြင် ဇာတ်ထုတ်များလည်းရှိ၏။ ဇာတ်မင်းသားရွှေကျီးညိုနှင့် ပဲခူးမြို့တို့၏ သဒ္ဒါသုမနဇာတ်၊ အောင်မောင်းကြီး၏ ပဒုမပေါင်တို့ဇာတ်၊ ဂရိတ်ဖိုးစိန်ကြီး၏ မာယဇာတ်တို့ကလည်း လူကြိုက်များ၏။ ဇာတ်ထုတ်တစ်ခုလျှင် နှစ်ပါးသွားအပါအဝင် ဓာတ်ပြား ၁၀ ချပ်မှ ၁၂ ချပ်အထိရှိ၏။ ညဉ့်ဦးယံတွင် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်မှဇာတ်ထုတ်ဖွင့်လှောင်အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းအပြင် ၌ လာရောက်နားထောင်ကြသူများလည်း ရှိပေသည်။

ထိုစဉ်ကာလက ဗြိတိသျှကိုလိုနီလက်အောက်ခံ မြန်မာနိုင်ငံသည် ဆူပူသောင်းကျန်းမှု ကင်းဝေးလျက်ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်ဖခင်သည် ကျွန်ုပ်စားရန်အတွက် ဂိုးလဒင်ပတ်ခေါ် အင်္ဂလန်မှထုတ်လုပ်သည့် မုန့်ဘူးဝယ်လာလေ့ရှိသည်။ ဤဂိုးလဒင်ပတ်မုန့်ဘူးကို သံပြားနှင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် မုန့်ကုန်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏အဒေါ်ဝမ်းကွဲတို့က သနပ်ခါးတုံး၊ သနပ်ခါးခဲများထည့်ကာ ရေခိုးပြီးတိုင်း ကျောက်ပြင်တွင် သွေး၍ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းလေ့ရှိပေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် သူရုံးမှ စားပွဲတင် ကမ္ဘာလုံးတစ်ခု ယူလာ၏။ အမေ့ကို ကမ္ဘာနိုင်ငံများတည်ရာကို ပြ၏။ ကမ္ဘာလုံးပေါ်တွင် မြန်မာပြည်၏ တည်ရာကို ပြသောအခါ အမေက အံ့ဩသွား၏။ ကမ္ဘာလုံးကြီးပေါ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံက သေးသေးလေးပါလားဟု ဆို၏။ ထို့နောက် အမေကအဖေကိုယ်တိုင်မဖြေနိုင်သော မေးခွန်းကို ကမ္ဘာလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း မေး၏။ “ဒါထက် ကျွန်ုပ်တို့သိထားတဲ့ လေးကျွန်းတစ်မြင့်မိုရ်ဆိုတာက ကမ္ဘာ့ဘယ်အရပ်မှာရှိသလဲ” အမေ့မေးခွန်းကြောင့်အဖေကအဖြေရခက်သွား၏။

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအပါအဝင် မြန်မာပြည်သားတို့သည် ငြိမ်းချမ်းသယောင် ရှိနေသော်ငြားလည်း ဥရောပတစ်ခွင်တွင် တစ်နေ့တစ်ခြား လက်နက်အင်အား၊ စစ်သည်

အင်အားကြီးထွားလာသော ဂျာမနီနိုင်ငံ၏ စစ်အာဏာရှင် ဟစ်တလာ၏ နာဇီတပ်များက ကျန်ဥရောပနိုင်ငံများ၏ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုကို ခြိမ်းခြောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ ၂ နှစ်သားအရွယ် ၁၉၃၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့တွင် ဂျာမနီ အာဏာရှင်ဟစ်တလာ၏နာဇီတပ်များက ပိုလန်နိုင်ငံကိုကျူးကျော်သိမ်းပိုက်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးကိုမွှေးလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ၂ ရက်အကြာတွင် အင်္ဂလန်နှင့် ပြင်သစ်တို့က ဂျာမနီကိုစစ်ကြေညာလိုက်ခြင်းဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီး စတင်လောင်မြိုက်ပေတော့၏။ ဤကဲ့သို့ အနောက်ဥရောပတွင် ကမ္ဘာစစ်မီးစတင်ချိန်တွင် မီးတောက်မီးလျှံများကို ပိုမိုလောင်ကျွမ်းစေအောင် ဖန်တီးလိုက်သည့်နှယ် ထိုနှစ်နိုဝင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် အရှေ့ဥရောပစစ်မျက်နှာ၌ ဆိုဗီယက်တပ်များက ဖင်လန်နိုင်ငံကို ကျူးကျော်တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်လေတော့၏။

ထိုစဉ်က ယခုကဲ့သို့သတင်းစကားများ အလျင်အမြန်ရောက်ရှိခြင်း မရှိသဖြင့် မြန်မာအများစုသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဥရောပတစ်ခွင်၌ စတင်နေပြီကို သတိမမူမိကြချေ။

‘အထိုက်အလျောက် အေးချမ်းနေသော မြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့ မြန်မာနိုင်ငံကို ကျွန်ပြုထားသော အင်္ဂလိပ်တို့သည် သူတို့၏ဒေသအနောက် ဥရောပမှ စစ်ပွဲဂယက်များကြောင့် အခက်ကြုံနေရပြီကိုသိသော သခင်အောင်ဆန်းအပါအဝင် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် “အင်္ဂလိပ်အခက် မြန်မာအချက်” အဖြစ် အင်္ဂလိပ်၏ လွှမ်းမိုးမှုကို တွန်းလှန်ရန် အခါအခွင့်သင့်ပြီဟု စဉ်းစားစီစဉ်မှု ပြုလာခဲ့ကြ၏။

ဤကာလအတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်၏ မိဘများက သမီးကလေးတစ်ဦး မွေးဖွားလာခဲ့၏။ သို့သော် နာမည်ပင် မမှည့်ရသေးမီ ဆုံးပါးသွားလေသည်။

ဂျပန်သည် အရှေ့အဖျားတွင် စစ်အင်အားကြီးထွားလာကာ ကိုရီးယားကျွန်းသွယ်၊ တရုတ်ပြည်တို့ကို စတင်ဝင်ရောက် မွှေနှောက်၏။ သခင်အောင်ဆန်းတို့က ဗြိတိသျှ အစိုးရကိုတွန်းလှန်ရာတွင် ဂျပန်၏အင်အားကို အသုံးပြုရန် ဂျပန်တွင် စစ်ပညာများ သင်ယူ၏။

မြန်မာနိုင်ငံအခြေအနေသည် ယခင်ကဲ့သို့ အေးချမ်းတည်ငြိမ်မှု စတင်ပျက်ပြားလာခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ပေါင်းတည်မြို့၊ ဗျင်းပင်ကန်ရပ်အတွင်းလမ်းရှိ ကျွန်ုပ်မိဘများ၏ ဆွေမျိုးများရှိရာသို့ ဘုရားလေးလမ်းခွမှ အိမ်နှင့်ပစ္စည်းအချို့ကို ရောင်းချပြောင်းရွှေ့ခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကာလ အိမ်နှင့် ခြံကိုရောင်းဈေးမှာ ငွေ ၃၀၀ နှင့်ပြီးသွား၏။

အရေးကြီးလျှင် သွေးနီဆီသကဲ့သို့ပင် အမေဆွေမျိုးများဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့၏။ အမေဆွေမျိုးများ၏ အိမ်စုတို့နှင့်လည်း သိပ်မကွာလှမ်းသဖြင့် အဆင်ပြေသည်ဟုဆိုရပေမည်။ အမေ၏ အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဦးခင်စိုးမှာ နာတာရှည်ရောဂါခံစားရပြီး အိပ်ရာထဲတွင်သော်လည်းကောင်း ပက်လက်ကုလား ထိုင်တွင်သော်လည်းကောင်းနေရ၏။ ရက်များမကြာမီပင် ဦးခင်စိုးကွယ်လွန်သွားသောအခါ သူ့နီးမစောတင်သည် သူ့သမီးအကြီး မခင်ဝင်းနှင့် သမီးငယ်အမြင့်တို့ကိုခေါ်ကာ သူ၏ ဇာတိမှန်နန်းရွာသို့ ပြန်သွားလေသည်။

ဤကာလများအတွင်းမှာပင် အမေက သမီးကလေးထပ်မွေး၏။ အင်္ဂါသမီးဖြစ်၍ မစန်းဟု မှည့်၏။ ကျွန်ုပ်တွင် ညီမလေးရှိလာသလို အမေအတွက် သမီးတစ်ယောက် ရလာခဲ့လေသည်။

ဦးကြီးလေးအောင်စိန်၏ မိသားစု၊ အမေညီမဝမ်းကွဲ မေမေညွန့်၏ မိသားစုတို့နှင့် တစ်စည်းတစ်လုံးတည်းရောနှောနေထိုင်ခဲ့ကြရပါသည်။ ဦးအောင်စိန်၏ ဇနီး မဟန်တင်ကွယ်လွန်၏။ မေမေညွန့်၏ သမီး ကွယ်လွန်၏။ မေမေညွန့်၏ ညီမ မသန်းမြင့် ကွယ်လွန်၏။ ထိုစဉ်က ၅ နှစ်သားအရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော ကျွန်ုပ်မှာ မွေးဖွားမှု၊ သေဆုံးမှုတို့ကို မိမိပျက်စေ့ရှေ့မှာပင် မြင်တွေ့နေရ၏။ စားဝတ်နေရေးကလည်း ခက်ခဲသဖြင့် ဖြစ်သလိုဝတ် ဖြစ်သလိုစားကာ ယိုယွင်းသောအခြေအနေကို ရင်ဆိုင်ရ၏။ ထိုကဲ့သို့ သောအခြေအနေကြောင့် အဖေသည် သူ့မိဘဆွေမျိုးများဆီ၌နေ၏။ နာတာရှည်ရောဂါကြောင့်လည်း အလုပ်မှအနားယူရသည်ဖြစ်သဖြင့် အမေတို့ ဆွေမျိုးအုပ်စုတွင်သူ့အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေလိုသဖြင့် အဖေက သူ့မိဘဆွေမျိုးများဆီသို့ပြောင်း၍ နေ၏။

ဥရောပစစ်ပျက်နှာတွင် ဟစ်တလာ၏ နာဇီတပ်များက ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု လီနင်ဂရက်မြို့ကို ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် ရက်ပေါင်း ၉၀၀ ခန့် ပိတ်ဆို့လိုက် ချိန်နှင့် မရွေးမနှောင်း ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်ကေရာဇ်၏ လေတပ်က ဟာဝိုင်ယီကျွန်းရှိ အမေရိကန်ရေတပ်အခြေစိုက်စခန်း၊ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို လက်ဦးမူ ရယူကာ မကြေညာသော စစ်ပွဲအဖြစ် ဝုံးကျဲတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ဤနည်းဖြင့် အမေရိကန်က ဂျပန်ကို စစ်ကြေညာကာ အရှေ့အာရှစစ်ပွဲစတင်လိုက်လေသည်။ နောက်နေ့တွင် ဂျပန်တို့က ဗြိတိသျှ၏ စင်ကာပူခံတပ်ကို လေကြောင်းမှ ဝုံးကျဲ တိုက် ခိုက်ခဲ့ကြပြန်လေသည်။ အနောက်ဥရောပတွင်ရော အရှေ့အာရှတွင်ပါ စစ်ချိန်တွေ မြင့်လာကြပြီဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အရှေ့အာရှ စစ်ပျက်နှာတွင် အမေရိကန်နှင့် ဗြိတိန်ကတစ်ဘက်၊ ဂျပန်ကတစ်ဘက် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွေ စတင်ခဲ့၏။

အခြေအနေအရ အမေသည် အဖေနှင့်လည်းအတူ မနေနိုင်။ အဖေထံမှ ငွေကြေး လည်း ရစရာမရှိတော့သဖြင့် သူ၏စက်ချုပ်လုပ်ငန်းကို အလေးထား လုပ်ဆောင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမ၏ဝမ်းစာကို တတ်ထားသမျှ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး၏။ အမေ၏ အင်္ကျီ ချုပ်ခအကြွေးတို့ကို ကျွန်ုပ်ကလိုက်လံတောင်းပေးရလေ့ရှိပေသည်။ တစ်နေ့တွင် အမေ က ကျွန်ုပ်အား “လူလေး မသိန်းရှင်ဆီမှာ အင်္ကျီချုပ်ခသွားတောင်းချေပါကွယ်” ဟု ဆိုလာ၏။

“အမေ ကျွန်တော်မသွားချင်ဘူး။ အဲဒီအိမ်ကခွေးက သိပ်ကိုက်တတ်တယ်” ဤအခါ တွင် ၃ နှစ်အရွယ်သာရှိသေးသော ညီမလေးမစန်းက

“လာ အစ်ကိုသွားတောင်းမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ညီမလေးမစန်းက အမေချုပ်ပေးထားသည့် နီညိုရောင် ဖျင်ကြမ်း ဝါဝန်နှင့်ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်သွားတော့ ကျွန်ုပ်က သူ့နောက်မှလိုက်ရတော့၏။ အမေ သည် သူ့သမီးငယ်၏ သတ္တိနှင့်ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပုံနှင့်အစ်ကိုဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်ကနောက်မှ လိုက်ရပုံတို့ကို အင်္ကျီအပ်လာသူတိုင်းကိုပြောပြလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ညီမလေး၏

နောက်လိုက်အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့် ငြိမ်နေရ၏။

၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်လေယာဉ်တို့က ပြိတီသျှတို့၏ မြို့တော်ရန်ကုန်ကို စတင်ဗုံးကျဲတိုက်ခိုက်လေတော့၏။ အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန် စမစ်ကလည်း ရန်ကုန်မှ ဆုတ်ခွာရန် စီစဉ်ရတော့၏။ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ပြိတီသျှအစိုးရ ဆုတ်ခွာပေတော့မည်။

ဤကဲ့သို့ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးသာမက မြန်မာနိုင်ငံစစ်ရေးပါ ရှုပ်ထွေးနေစဉ် အဖေ၏ ညီမဒေါ်လေးပု ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုနှင့်လာတွေ့၏။

ဒေါ်လေးပုကအမေ့ကို ဘာတွေပြောသည်မသိ။ အမေမျက်ရည်တွေ ကျနေပြီး ကြိတ် ချွံ နို့က်ငိုသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အမေက သားနှင့်သမီးဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်နှင့်ညီမလေး မသိစေ သို့ မမြင်ခင်လို၍ စိတ်ကိုထိန်းထားရပုံရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိသုံးယောက်သည် အဖေအမျိုးများရှိရာအိမ်စုအိမ်ဝိုင်းဆီသို့ ရောက်ရှိကြ၏။ အဖေသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လန်ကာခေါင်းက ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ မော့ပြီး အသက်ငင်နေရှာ၏။ အမေက ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။ အမေ့ လက်ဝဲလက်က ကျွန်ုပ်ကို သိုင်းဖက်ပြီး အမေ့လက်ယာလက်က ညီမလေးကို သိုင်းဖက် ထား၏။ အမေသည် အဖေ့ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျနေ၏။ အမေက ငိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပါ မျက်ရည်စို့၍ လာ၏။ အမေက မျက်ရည်သုတ်ပြီး တုန်ရီသောအသံဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မောင်နှမကို အဖေအား နောက်ဆုံးဦးချခြင်းအဖြစ် ဦးချကန်တော့စေ၏။ ထို့နောက် သားအမိ သုံးယောက်ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ထိုနေ့သည် အမေ မုဆိုးမဖြစ်သောနေ့ပေါ့တကား။

ယခုလို အခြေအနေတွင် လူတိုင်းသည် မိမိတို့၏ အနာဂတ်ရေးအတွက် ကိုယ့် အပူနှင့်ကိုယ်အသီးသီးရှိနေကြ၏။ သေသူက သေပြီ။ မိမိတို့အလှည့်ကကော။ မည်သည့် အချိန်ရောက်လာလေမည်နည်း။ အနာဂတ်ကို လူသာမန်တို့ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိကြပါပေ။ အဖေသည် ရှေ့ဘာဖြစ်လေဦးမည် မသိနိုင်သော လောကကြီးမှ လွတ်မြောက်သွား ပေပြီ။

အဖေကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အဖေ့ဆွေမျိုးများ အိမ်တွင် အနေများ၏။ ဘကြီးဦးစံညွန့်နှင့် အမေကြီးဒေါ်စောမြတို့က ကျွန်ုပ်အားမြေးဦးဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း သူတို့သား၏ ကိုယ်ပွားဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကို အမေ့ထံသို့ပင် မပြန်စေလို။

တစ်နေ့တွင် အမေ့ထံမပြန်သည့်ရက်ကြာသဖြင့် အမေလိုက်လာ၏။ အမေက ကျွန်ုပ်ကို ပြန်လိုက်ရန်ခေါ်၏။ ကျွန်ုပ်က “ကျွန်တော်ဒီမှာပဲ နေမယ်”ဟု ဖြေလိုက် သောအခါ အမေသည် ရွိုက်ကြီးတင်ငိုပါတော့၏။ နှုတ်မှလည်း “ကျွန်မသားလေးက ကျွန်မကို မချစ်တော့ဘူး”ဟု ပြောဆိုရင်းငို၏။ တစ်အိမ်သားလုံးက “မတင်ရီရယ် သားအမိ ပဲ ဘယ်မချစ်ဘဲနေပါ့မလဲ။ သူက ကလေးဘာပျော်တာကြောင့် ဒီမှာနေမယ် ပြောတာ ပါ” ဟုနှစ်သိမ့်၏။ အမေက ကျွန်ုပ်ပါးကိုတစ်ချက်နမ်းပြီး ပြန်သွား၏။ အမေ၏

နောက် ကျောက်ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင် လှိုက်လှဲနှင့်နဲသော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရ၏။ အမေ့ကို ကျွန်တော်မခွဲနိုင်ပါ။ ခြံဝသို့ရောက်နေပြီဖြစ်သော အမေ့နောက်သို့ အပြေး လိုက်ပါသည်။ အမေက ကျွန်ုပ်၏ပုခုံးကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သားအမိ အတူပြန်သွားသည်ကို အဖေအမျိုးတို့က စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြင့် ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့မည်မှာသေချာသည်။

ပြည်ခရိုင်အတွင်းတွင် တပေါင်းလ၌ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဘုရားပွဲတော်တစ်ခု ရှိ၏။ ရွှေနတ်တောင်ဘုရားပွဲတော်ဖြစ်၏။ တစ်ပတ်ကြာ ကျင်းပ၏။ သို့သော် ဈေးရောင်းမည့်သူတို့က တစ်ပတ်ခန့် ကြိုတင်၍ ဆိုင်ခန်းတွေ ဆောက်ကြရ၏။ ရွှေနတ်တောင်စေတီသည် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တည်ထားသည့် စေတီဖြစ်ပြီး၊ ရွှေတောင်မြို့မှ အနောက်ဘက် ၄ မိုင် အကွာတွင် တည်ရှိသည့် ရှေးဘုရားတစ်ဆူဖြစ်ပေသည်။

အမေသည် အပ်ထည်များကို ချုပ်ရာမှ ပိုသောအဝတ်ဖြတ်စတို့ကိုသိမ်းဆည်းထားပြီး အားလပ်ချိန်တိုင်း အရပ်ကလေးများပြုလုပ်ကာ စုဆောင်းထားလေ့ရှိပြီး၊ ရွှေနတ်တောင်ဘုရားပွဲတွင် ဆိုင်ခင်းရောင်းချလေ့ရှိ၏။ ညီမလေးမစန်းက အမေ့ကို ကူပြီး လုပ်ကိုင်ပေး၏။

ရွှေနတ်တောင်ဘုရားပွဲသို့ ပေါင်းတည်မြို့ တောင်ပိုင်းမှ လှည်းတွေရော မြောက်ပိုင်းက လှည်းတွေပါ မိုင် ၃၀ ကွာလှမ်းသော ရွှေနတ်တောင်ဘုရားပွဲခင်းသို့ ညတွင်းချင်း လှည်းကပ်ကြီးများဖြင့် အရောက်သွားလေ့ရှိကြ၏။ ညီမလေးကို အမေ့၏ မိခင်မေမေကြီးဒေါ်ရှင်နှင့် ထားခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့သားအမိ က ဘကြီးဦးစံညွန့်၏ ပေါင်းမိုးလှည်းကြီးနှင့် လိုက်၏။

ဘုရားဖူးလှည်းတန်းအရှည်ကြီးနှင့်သွားရသည်မှာ လွန်စွာပျော်စရာကောင်းလှ၏။ အမေက သူတစ်နှစ်တာ ပြုလုပ် စုဆောင်းခဲ့သော အဝတ်ရုပ်ကလေးတို့ကို ရောင်းချခိုက် ကျွန်ုပ်က ပေါင်းတည်မှ ဘုရားဖူးလာကြသူတို့အား လမ်းပြသဖွယ် တေမိတွင်းမယဲတော်လူးအိုင်တို့ဆီအထိ လိုက်လံပြသရပါသည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှတို့ အခိုင်အမာ ပြုထားသော စင်ကာပူခံတပ် ဂျပန်လက်အောက်သို့ ရောက်သွားသဖြင့် အင်္ဂလိပ်တပ်များ အိန္ဒိယ သို့ ဆုတ်ခွာရန် အပူတပြင်း လုပ်ဆောင်လာကြ၏။ ဗြိတိသျှတို့က မြန်မာတွေကို ခိုင်း မရတိုင်း အိန္ဒိယမှ အလုပ်သမားများသိန်းဂဏန်းနှင့်ချီ၍ တင်သွင်းခဲ့ရာ အင်္ဂလိပ်များ တပ်ဆုတ်သောအခါ အိန္ဒိယတိုင်းသားတို့သည်လည်း ဂျပန်လက်အောက် မနေဝံ့ကြ သဖြင့် ရန်ကုန်မှ ပြည်လမ်းအတိုင်း ပေါင်းတည်ကိုဖြတ်ကာ ခြေလျင် လူပေါင်းထောင် နှင့် သောင်းနှင့် ချီ၍ ဖြတ်ကြ၏။ အိန္ဒိယတိုင်းသားတို့က ပြည်မှတစ်ဆင့် ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကာ ပန်းတောင်း၊ တောင် ကုတ်လမ်းအတိုင်း ခြေလျင်ခရီးဆက်ကြမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရခိုင်ကိုဖြတ်ကာ အိန္ဒိယသို့ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ပြန်ကြမည်ဖြစ်လေသည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၈ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တို့က ထားဝယ်မြို့ကိုသိမ်းပိပြီး၊ ဆက်လက် ချီတက်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှတို့က ဂျပန်၏ ချီတက်မှုနှေးကွေးစေရန် ထိုနှစ်ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် စစ်တောင်းတံတားကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးလိုက် ၏။ ထို့ပြင်ဂျပန်များ မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပြီးပြီဆိုလျှင် ဗြိတိသျှတို့၏ ရေယာဉ်၊ မော် တော်ယာဉ်စသည်တို့ကို ဂျပန်များမသုံးနိုင်ရန် ဖျက်ဆီးလိုက်ကြ၏။ မော်တော်ယာဉ် တို့ကို ပေါင်းတည်မြို့နွားပွဲကြီးထဲတွင် စုပုံမီးရှို့ရာ နေ့အခါတွင် မီးခိုးလုံးတွေ မြင်ရပြီး ညအခါတွင် စိတ်ခြောက်ခြားဖွယ် နီရဲရဲကောင်းကင်ကြီးကို မြင်ရလေသည်။ ဗြိတိသျှတို့ က ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းသွားလာနေသော ဧရာဝတီဖလိုတီလာမှ နှစ်ထပ်သင်္ဘော ပေါင်းတစ်ရာကျော်ခန့်ကို မြစ်တွင်းမှာပင် ဖောက်ခွဲနှစ်မြုပ်လိုက်ကြ လေသည်။ အနက်ရောင်လေယာဉ်ကြီးများက ကောင်းကင်ယံမှ သင်္ဘောတို့ကို ဗုံးကျဲ နှစ်မြှုပ်လိုက်ကြလေသည်။

အမေရိကန်တို့ကလည်း ပုလဲဆိပ်ကမ်းတွင် အလစ်အငိုက်အတိုက်ခံလိုက်ရပြီး နောက် တန်ပြန်ဝါဒဖြန့်ချိရေး၊ စစ်ဆင်ရေး ပြုလုပ်နိုင်ရန် ဝီ အို အေ (Voice of America) သတင်းဌာနကို ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ထူထောင်

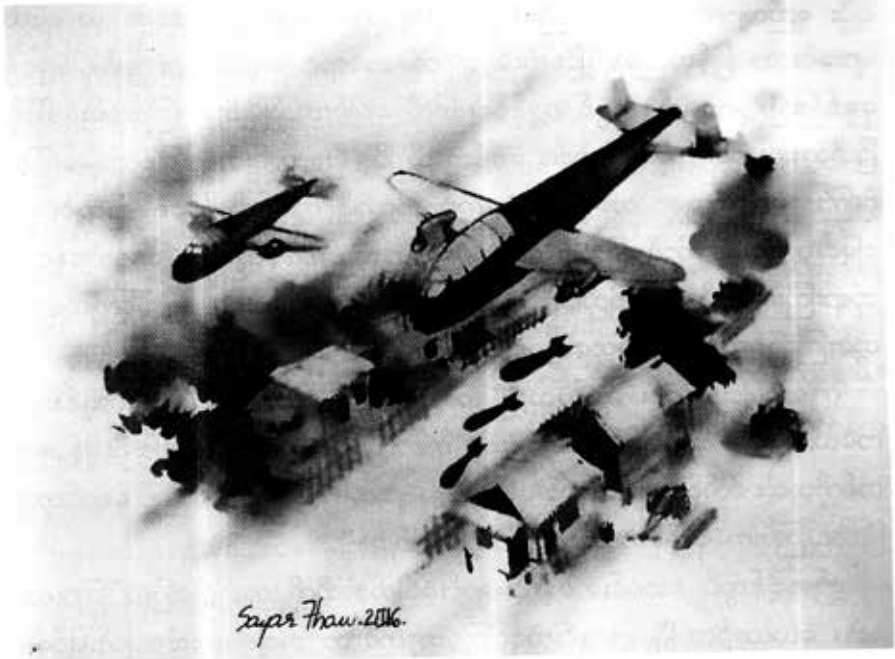
လိုက်လေသည်။

ဗြိတိသျှဘုရင်ခံချုပ် ဆာဒေါ်မန်စမစ်လည်း ရန်ကုန်မြို့တော်မှ စတင်ဆုတ်ခွာ၏။ ဗြိတိသျှတပ်များ ဆုတ်ခွာဆဲ၌ပင် ဂျပန်တပ်များနှင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် (ဘီအိုင်အေ)တို့က သံလျင်သို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ဂျပန်လေတပ်တို့က မန္တလေးမြို့ကို စတင်ဗုံးကျဲသဖြင့် ဗြိတိသျှတို့ ရွှေဘိုသို့ တိမ်းရှောင်နေကြပြီ။

၁၉၄၂ခုနှစ် ဧပြီ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တပ်များက ဆုတ်ခွာသွားသော ဗြိတိသျှတပ်များနောက်သို့ မလိုက်နိုင်အောင် စစ်ကိုင်းမြစ်ဖြတ်တံတား၏ပေါင်းကူးနံပါတ် ၇ နှင့် ၈တို့ကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးလိုက်လေသည်။ ထိုနှစ် မေလ ၈ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တို့က မြစ်ကြီးနားမြို့အထိ လိုက်လံတိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် ဗြိတိသျှလက်အောက်မှ ဂျပန်လက်အောက်သို့ ကျရောက်သွားပြီဖြစ်၏။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အဖေညီ ဘထွေးလေးသိန်းမောင်နှင့်အတူ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်သို့ခွားလှည်းဖြင့် ရိက္ခာပို့ရာတွင် လိုက်ခဲ့ဖူး၏။ လှည်းပေါ်တွင် ဝက်သားတွေ တင်၏။ အပေါ်က ဂေါ်ဖီ၊ မုန်လာ စသည်တို့ တင်ထား၏။ အဖေဘက်က ဆွေမျိုးများ၏ အိမ်ရှေ့လမ်းဘေးရှိ ရေတွင်းတွင် ညနေတိုင်း ဂျပန်တပ်သားများရေချိုးလေ့ရှိကြ၏။ ဂျပန်တပ်သားတို့သည် ကိုယ်လုံးတီးရေချိုးကြ၏။ တချို့က အရှက်လုံရုံရှေ့နှင့်နောက်ကို အဖြူရောင်ပိတ်ပါးစကလေးများဖြင့် အကာအကွယ်ပြု၏။ အချို့ ဂျပန်စစ်သားတို့က အဝတ်စပင် မဖုံးတောဘဲ မိမွေးတိုင်း၊ ဖမွေးတိုင်း အတိုင်းရေချိုးကြ၏။ ဂျပန်များညနေရေချိုးချိန်တွင်ရောက်လျှင် အိမ်တိုင်းရှိ မိန်းမပျိုအို အားလုံးအပြင် မထွက်ကြတော့ချေ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် လူငယ်များများ ဝဲပေါက်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေဖဖိုးတွင်လည်း ဝဲပေါက်၏။ ဆေးဝါးဟူ၍လည်း မည်မည်ရရမရှိ။ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိဆိုသည်မှာ ဂျပန်ခေတ်တွင် ရောဂါကို ကု၍မရဟု ဆိုသည်မဟုတ်၊ ကုသစရာဆေးကို မရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် အမှုထမ်းကြသူတို့မှာ ဂျပန်ချည်းသက်သက်မဟုတ်ချေ။ အရပ်ပု

သော တရုတ်နိုင်ငံမြောက်ပိုင်းရှိ မန်ချူးရီးယားဒေသမှ မန်ချူးကိုးများလည်း ပါဝင်ကြလေသည်။

ဂျပန်တို့ကိုနောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရသော ဗြိတိသျှတို့သည် အမေရိကန်တပ်တို့နှင့် မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့အဖြစ်ပူးပေါင်းကာ မြန်မာနိုင်ငံကို ဂျပန်လက်မှပြန်လည်သိမ်းယူနိုင်ရန် အတွက် အာသံပြည်နယ် လီဒိုအရပ်မှ အမေရိကန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စတီးလဲဝဲခေါင်းဆောင်ကာ မြစ်ကြီးနားအထိ တောတောင်အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်၍ လမ်းဖောက်ခဲ့၏။ မြစ်ကြီးနားမှစ၍ ဂျပန်တပ်တို့ကိုပြန်လည် တိုက်ထုတ်ကာ သိမ်းပိုက်လာခဲ့၏။ ထိုလမ်းသည် ယခုတိုင်တည်ရှိကာ လီဒိုလမ်း သို့မဟုတ် စတီးလဲလမ်းဟု သိကြ၏။ ဤကာလအတွင်း အမေရိကန်လေတပ်မှ လေယာဉ်ကြီးတို့က ဂျပန်အုပ်စိုးနေသော မြန်မာနိုင်ငံမှ အချက်အချာနေရာတို့ကို မကြာခဏလှာရောက်ပစ်ခတ် ပုံးကျွဲလေ့ရှိသဖြင့် အိမ်တိုင်း ပုံးကျွဲထားရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၌ အိမ်ရှေ့တွင် ပုံးခိုကျွဲထားတူး၏။ လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော် အနက်

ရှိပြီး ရှည်လျားသော မြောင်းကြီးသဖွယ်တူး၍ အပေါ်တွင် သစ်တုံးများ၊ တာရုတ်များခင်းကာ ပြန်လည်မြေဖိုပြီး ဗုံးခိုကျင်းကို အရောင် ဖျောက်ထားကြ၏။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဧပြီ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ဇာတိ ပေါင်းတည်မြို့ဘုရားကြီးလမ်းပေါ်သို့ ဗြိတိသျှလေတပ်က ဗုံးချလိုက်၏။ ပေါင်းတည် မြို့ မိုးကောင်းဘုရားကြီး လမ်းပေါ်သို့ ဗုံးကြီးတစ်လုံးကဲ့သို့ချရာ တစ်မိုင်ကျော်ကျော် အကွာရှိ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ရှေ့ ဗုံးကျင်းတွင် မြေ၏တုန်ခါမှုကြောင့်မြေသားတစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ကျ လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ နောက်နေ့တွင် ဘုရားကြီးလမ်းသို့ သွားကြည့်ရာ ၁၅ ပေ အနက်ရှိပြီး၊ အချင်းပေ ၂၅ ခန့်ကျယ်သော တွင်းကြီးဖြစ်လျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ဤရက်များအတွင်း ကျွန်ုပ်သည် အဖျားရောဂါ ခံစားနေရ၏။ နံနက်ပိုင်းတွင် ကလေးတို့ဘာဝ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ကစားပြီး၊ နေ့လည် ထမင်းစားပြီးချိန်မှစ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းကာ အဖျားတက်၏။ နွေကာလတွင် စောင်ထူထူ ခြုံသည့်ကြားက ခိုက်ခိုက်တုန်ကာ အဖျားတက်၏။

ဤအချိန်တွင် သေမင်းတမန်သံချောင်းခေါက်သံတို့ကို အဆက်မပြတ် ကြားလာရ၏။ လေယာဉ်လာပြီ၊ ဗုံးကျင်းထဲဝင်ကြတော့ဟူသော အချက်ပေးသံချောင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဗုံးခိုကျင်းမှာတံစက်မြိတ်၏အလွန် ၁၀ပေခန့်သာကွာ၏။ အမေက ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အဖျားတက်နေသော ကျွန်ုပ်ကို လက်တွဲခေါ်ပြီး ဗုံးကျင်းထဲဆင်းရ၏။ ဗုံးကျင်းထဲသို့ လှေကားထစ်သုံးထစ် ဆင်းရ၏။ ဗုံးခိုကျင်းထဲရောက်သောအခါ မြေအောင်းနဲ့ ညီစိုစိုကြောင့် အဖျားတက်နေသော ကျွန်ုပ်မှာ မျက်ဖြူလန်ပြီး သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွား၏။ အမေသည် သားလောဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို အငန်းမရ လှုပ်နှိုးနေ၏။ အမေရိကန်လေယာဉ်တို့က ဂျပန်တို့၏ အုပ်ချုပ်မှုကို ပျက်ပြားစေရန် စားနပ်ရိက္ခာ ပြတ်တောက်စေရန် ဦးမောင်မောင်ကြီး၏ ဆန်စက်တို့ကို လေယာဉ်ပေါ်မှ စက်သေနတ်တွေ ပစ်ခတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့နေသောလမ်းထဲမှ ဆန်စက်လေးလောင်းသူ အချို့ အပွင့်သူပွင့်ဖြင့် စောင်ပုခက်ဖြင့်သယ်လာကြသည့် အနိဋ္ဌာရုံတို့ကို မြင်တွေ့နေရ၏။ ဂျပန်အုပ်စိုးနေသော မြန်မာပြည်တွင် စားနပ်ရိက္ခာပြတ်လပ်အောင် အမေရိကန်

လေတပ်မှ လေယာဉ်ကြီးများက ဆန်စက်တို့ကို လာရောက်ပစ်ခတ်ခြင်းဖြစ်၏။

အဖျားတက်ဆဲ ကျွန်ုပ်ကို အမေက ဗုံးကျင်းထဲမှ ပွေ့ချီတင်ပြီးသည့်နောက် နောက်တစ်ကြိမ် အချက်ပေးသံချောင်းခေါက်ပြန်၏။ လေယာဉ်သံလေးလေးပင်ပင်ကြီးတွေကိုပါ ကြားလာရ၏။ လေယာဉ်သံနားထောင်ရုံဖြင့် ဗုံးအများအပြား တင်ဆောင်လာသည်ကို သိနိုင်၏။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ကျွန်ုပ်ကအမေ့ကိုအားယူ၍ ပြောရ၏။

“အမေနှင့်ညီမလေး ဗုံးကျင်းထဲသွားကြပါ။ ကျွန်တော်တော့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီဗုံးကျင်းထဲဆင်းရဲ တက်ရတာနဲ့ အသက်ထွက်လိမ့်မယ်။”

ထိုအချိန်တွင် တဟီးဟီးမြည်လာသော လေယာဉ်ပျံသံကြီးတို့ကို ကြားလာရ၏။ တဖြည်းဖြည်း နီးသည်ထက်နီးလာ၏။ လေယာဉ်သံကိုနားထောင်ရုံဖြင့် စက်လက်နက်ခဲယမ်းတွေ အပြည့်တင်လာကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်၏။

အမေသည် ညီမလေးမစန်းကို ဖက်ရင်း နီးကပ်လာသော လေယာဉ်ပျံကြီးကို မကြားသလို မကြောက်သလို သတိလက်လွတ်နေရသူလို မလှုပ်မယှက် ကျွန်ုပ်ဘေးတွင် ထိုင်နေ၏။

“မသွားဘူးလူလေး၊ အမေတို့မသွားဘူး။ မင်းကိုထားခဲ့ပြီး အမေတို့ ဗုံးကျင်းထဲဆင်းလဲမထူးဘူး။ အမေတို့သားအမိသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်သေသွားလဲ ဘုန်းတဲ့လူမှာဒုက္ခရောက်တယ်။ အဲဒီတော့ သေလဲတို့သားအမိ ဥယောက်လုံး အတူသေမယ်”

အမေက ပြတ်သားစွာပြောပြီး အဖျားရှိန်တက်၍ တုန်ရီနေသော ကျွန်ုပ်ကို သူ၏ သက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်ထား၏။ အမေ၏ လက်တစ်ဖက်က ကြောက်လန့်၍ ဒီနေသော ညီမလေးမစန်းကို ဖက်ထားသည်။ ကျယ်လောင်သော လေယာဉ်သံကြီးနှင့်အတူ ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးပေါ်ထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ဥယောက် ပြားပြားသပ်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကုတင်ပါ တုန်ခါသွား၏။

အမေသည် နဖူးကို ကုတင်ကြမ်းပြင်နှင့် ထိကပ်ကာ သမ္ပူဒွေဂါထာကို ရွတ်၏။

ထိုစဉ် ကျယ်လောင်လှသော စစ်သေနတ်ဆွဲသံကြီး ကောင်းကင်ယံမှ ကြားရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်၏ သွပ်မိုးတွေ တဂျမ်းဂျမ်းမြည်သွား၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် စက်သေနတ် ကျည်ဆံတွေ သွပ်ပြားကို ဖောက်ပြီး အိမ်အပေါ်ထပ် ကြမ်းခင်းကို ဖောက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအပေါ်သို့ ကျည်ဆံတွေ ထွင်းဖောက်ထိမှန်တော့မည်ဟု အထင်ရောက်ပြီး ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွား၏။ အမေက သမ္မုဒ္ဒေဂါထာကို ပြီးအောင် မရွတ်။ “အမလေး ဘုရားကယ်ပါ။ သိကြားကယ်ပါ။ နတ်ဒေဝါများ ကျွန်ုပ်တို့သားအမိကို ကယ်ပါ”ဟု ကယောင်ကတန်း ရွတ်ဆိုနေ၏။ ကျွန်ုပ်က အမေ့ကိုကြည့်လိုက်သောအခါ အမေသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အမေ့ကိုကြည့်ဆဲမှာပင် လေယာဉ်မည်းမည်း အရိပ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ခြံထောင့်မှ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ပေါ်သို့ ဝေါကနဲ ဖြတ်ကျော်သွားသည်ကို အသည်းတုန်ဖွယ်မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

အမေရိကန်လေယာဉ်ပျံကြီးများက စိတ်ရိုတိုင်း ပစ်ခတ်ပြီးနောက် အသံတွေ တဖြည်းဖြည်းဝေးပြီးပျောက်သွား၏။ ထိုအခါကျမှ အေးသံချောင်းအဖြစ် ဖြည်းဖြည်း ချင်းခေါက်၏။ ဗုံးကျင်းထဲမှ လူများအပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာကြရန် အချက်ပေး အေးသံချောင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အဖျားကျပြီး လူကောင်းပကတိဖြစ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်က အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး သွပ်မိုးတွင် စက်သေနတ်ဒဏ်ရာတွေ ရှိမရှိ ကြည့်၏။ သွပ်မိုးသည် အကောင်းပကတိ ရှိနေ၏။ သွပ်တွေ တဂျမ်းဂျမ်းမြည်သံမှာ အနိမ့်ပျံသည့် လေယာဉ်၏ အသံလှိုင်းကြောင့် တုန်ခါကာ မြည်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ရပါ၏။

အမေရိကန်နှင့် ဗြိတိသျှမဟာမိတ်တို့က မြစ်ကြီးနားမှ တစ်ဆင့် ထိုးစစ်ဆင်လျက် ရှိရာ ရန်သူနှစ်ဦးကြား မြေငပင်ဖြစ်ရမည်ကို ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ကြသဖြင့် အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးငယ်များပေါင်းတည်မြို့ဝန်းကျင်မှ ပင်ကကော၊ မှန်နန်း၊ ရေဆယ်ကြီးစသည် နွှာများသို့ ယာယီရှောင်တိမ်းနေကြရ၏။ အိမ်များတွင် တံခါးလုံခြုံစွာ ပိတ်ထားကြပြီး။

အစောင့် တစ်ဦးစနစ်ဦးစ အစောင့်ထားခဲ့ကြရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဖေ၏ညီ ဘထွေး
လေးသိန်းမောင်နှင့်အတူ အိမ်တံခါးအလုံပိတ်ပြီးစကားကို ကြားလောက်ရုံ တိုးတိုးသက်
သာ ပြောကြရ၏။ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ဦးထွန်းလှ၏ အိမ်ရှိ၏။ ဦးထွန်းလှ၏ ဇနီးနှင့်
သမီးတို့က ဘေးလွတ်ရာများသို့ တိမ်းရှောင်နေသဖြင့် ဦးထွန်းလှတစ်ဦးတည်းသာရှိ၏။

တစ်ခုသောနေ့လည်ခင်းတွင် ဦးထွန်းလှက အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် “သိန်းမောင်ရေ
သိန်းမောင်၊ ငါရေခွေးအိုးတည်ထားတယ်။ ငါးဖားမ၊ ငါးပိကောင်လည်းကင်ထားတယ်”
ဟု ဆို၏။ ကျွန်ုပ်တို့တူအနီးနှစ်ယောက်သည် အိမ်တံခါးကို အသာလှုပ်ကာ တစ်အိမ်
နှင့်တစ်အိမ် ၁၀ ပေမျှသာဝေးသောနေရာသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် အပြေးအလွှားကူး
လိုက်ကြ၏။

ဦးထွန်းလှ၏အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် ရေခွေးသောက်ကြရင်း၊ စကားတိုးတိုးပြောကြ၏။
အဝေးဆီမှ နေ့ခင်းကြောင်တောင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံတစ်ခါတစ်ရံ ကြားရ၏။ ထို့
နောက် အိမ်၏ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ခြေသံတဖုတ်ဖုတ်ဖြင့်ပြေးလွှာသံကြားရ၏။
ကျွန်ုပ်တို့က ထရံပေါက်မှ ချောင်းကြည့်သောအခါ ဂျပန်စစ်သားတစ်ဦးသည် ရိုင်ဖယ်ကို
အသင့်ကိုင်ရင်း စက္ကူပန်းခြံပေါ် လွှားကနဲ ခုန်ကျော်ကာ ဦးထွန်းသင်း၏ ခြံတွင်းသို့
ခုန်ကျော် ပြေးဝင်သွား၏။ ဦးထွန်းသင်း၏ ခြံနောက်ဖက်တွင် လယ်ကွက်နှင့်သင်္ချိုင်းသာ
ရှိ၏။ ဂျပန်စစ်သားများပြေးရပုံမှာ စနစ်တကျမရှိ။ ဦးတည်ရာခွေးပြေး၊ ဝက်ပြေး
ပြေးရခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

နောက်ရက်များတွင် ညီမလေးမစန်း နေမကောင်းသဖြင့် အမေက ကျွန်ုပ်ကိုအခေါ်
လွှတ်၏။ ကျွန်ုပ်က ပြန်လာပြီး အမေစက်ချုပ်ရာဘေး၌ ထိုင်၏။ ညီမလေးမစန်းသည်
အိပ်ရာထဲတွင် လဲလျောင်းနေ၏။ အမေက ကျွန်ုပ်ကို ပြစ်တင်သံနှင့်ဆို၏။

“လူလေးရယ် နေနိုင်လိုက်တာ မင်းညီမက အစ်ကိုလာရင် ညီမလေး နေကောင်း
လားလို့ မေးမှာပဲနော်လို့ ပြောလို့ မင်းကိုမှာရတာ။ အခုတော့မင်းကစကားလေးတစ်ခွန်း
တောင် မေးမြန်းဖော်မရပါလား။”

အမေသည် ပြောလက်စ စကားတိမ်ဝင်သွားပြီး။ မျက်ရည်တွေဝဲနေ၏။ ကျွန်ုပ် ကလည်း နေကောင်းလား၊ ကျန်းမာရဲ့လားဟူသောစကားတို့သည် လူကြီးတို့သာမေး လေ့မေးထရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ကလေးအရွယ်က မေးရန် မဟုတ်ဟု ထင်မိနေ၏။ သို့သော် အမေ၏ ဝမ်းနည်းသံကြောင့် ကျွန်ုပ်က ညီမလေးမစန်းထံသို့သွားကာ “ညီမ လေးနေကောင်းလား” ဟု မေးရ၏။ ညီမလေးမစန်းက ခေါင်းညိတ်ပြုရင်း “ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်အစ်ကို” ဟု ဖြေ၏။ ဟုတ်ကဲ့ကောင်းပါတယ်ဟူသော ညီမလေး၏ အသံ သည် ပျော့တော့အားနည်လှချေ၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်အသက်မှာ ၇နှစ်၊ ညီမလေး မစန်းအသက်က ၄ နှစ်ရှိကြပြီးဖြစ် ၏။ အမေက ကျွန်ုပ်တို့မောင်နှမနှစ်ဦးအတွက် ထမင်းသုပ်တစ်ယောက်တစ်ထုပ်စီ ဝယ်ကျွေး၏။ ကျွန်ုပ်က နေကောင်းသူဖြစ်၍ မြန်မြန်စားပြီးကုန်၏။ ညီမလေးမစန်း က နေမကောင်းသူလည်းဖြစ်နေသဖြင့် အစာကိုနှေးနှေးသာ စားနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်က ညီမလေးမစန်းထမင်းသုပ်ကိုပါ စားချင်၏။ ထို့ကြောင့် “နင်ငါ့ကိုမကျွေးရင် နင့်ကို မခေါ်ဘူး” ဟု အမေမကြားအောင် ပြောရသည်။

ညီမလေးမစန်းကလည်း အစ်ကိုဖြစ်သူ မခေါ်မှာ စိုးသဖြင့် “ရော့ရော့ အစ်ကိုစား” ဟု စားလက်စ ထမင်းသုပ်ကို ကျွန်ုပ်ဆီသို့ထိုးပေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း စာနာ စိတ်ကင်းစွာဖြင့် ယူ၍စားလိုက်ပါသည်။ ဤဖြစ်ရပ်ကို အမေသိမသွားပါ။ ဤ အကြောင်းကို ပြန်လှန်တွေးမိတိုင်း ကျွန်ုပ်စိတ်ထိခိုက်ရပါသည်။ ညီမလေးမစန်းအတွက် ယူကြုံးမရသလို၊ မိမိကိုယ်မိမိလည်း အပြစ်တင်၍ မဆုံးပါ။ အကယ်၍ တစ်ကွေ့တစ် ထောင့်သော သံသရာတွင် တစ်ဘုံတစ်ဘဝမှ ညီမလေးမစန်းသည် ကျွန်ုပ်အပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းရပါသည်။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ဆေးကောင်းဝါးကောင်းမရှိမူကြောင့် ညီမလေးမစန်းသည်သူခံစား နေရသော ဝေဒနာ၏ သားကောင်ဖြစ်သွားရရှာပါသည်။ အမေသည် သူ့အားထားရ သော သမီးတစ်ယောက်ဆုံးရှုံးသွားရပါပြီ။ ကျန်ရစ်သူ ကျွန်ုပ်သည် အမေ၏ အားကိုး

ရသော သားဖြစ်စေရမည်ဟု ခံယူလိုက်ပါသည်။

ဂျပန်များ မြန်မာမြေမှ ဆုတ်ခွာသွားကြပါပြီ။ အမေရိကန်နှင့်ဗြိတိသျှ ဗဟိုအင်အားတပ်များ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်၏။ ကတ်စဘီခေတ်ကာလဖြစ်၏။ ဂျပန်ကို မြန်မာ့မြေမှ မောင်းထုတ်ခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း မြန်မာတို့အဖို့ ဗဟိုအင်အားတပ်များထံမှ လွတ်လပ်ရေးကို ရယူဦးမှ ဖြစ်မည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဖဆပလအဖွဲ့နှင့် တပ်တို့တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်၊ ပြည်သူ့ရဲမေတွေ အားဖြည့်လာကြသည်။ အမေက ပြည်သူ့ရဲမေခေါင်းဆောင်အဖြစ် ပေါင်းတည်မြောက်ပိုင်းတွင်တာဝန်ယူရသည်။ အမေက ပြည်သူ့ရဲမေ ယူနီဖောင်းနှင့် ဖြစ်၏။ အမေ၏ ပြည်သူ့ရဲမေတပ်ဖွဲ့တွင် လမ်းထဲမှ အမျိုးသမီးတော်တော်များများ ဝင်ကြ၏။ ညစဉ်ညတိုင်း အမေတို့ရဲမေများ၏ ဘယ်လှည့်ညာလှည့်၊ သတိ၊ သက်သာစသည်ဖြင့် စစ်သင်တန်းပေး လေ့ကျင့်မှုများကို ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်တွင် ပြုလုပ်ကြ၏။

အမေက ရဲမေခေါင်းဆောင်ဖြစ်သောအခါ ကျွန်ုပ်က အသက် ၉နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ ရဲညွန့် အဖွဲ့တွင် ဝင်၏။ လွတ်လပ်ရေးစိတ်ဓာတ်၊ လွတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုတို့ဖြင့် ဘစ်ဘစ်နိုင်ငံလုံး လှုပ်ရှားတတ်ကြနေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ပြည်မြို့မှ တစ်ဆင့် ပေါင်းတည် အထက်တန်းကျောင်း ဘောလုံးကွင်းထဲတွင် တရားဟောရာ မြို့လုံးကျွတ်မျှ တက်ရောက်နားထောင်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရဲညွန့်လူငယ်များက ပရိသတ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့အကြား ကြားခံအဖြစ် တာဝန်ယူရလေသည်။

အမေသည် ရပ်ကွက်ဝတ်အသင်း ထောင်၏။ ဝတ်အသင်းတွင် ပါဝင်ကြသူအမျိုးသမီးများက ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ကာ ပရိတ်တရားရွတ်ရန် ဖိတ်ကြားသောအိမ်သို့ သွား၍ ရွတ်ပေးရ၏။ ပရိတ်ရွတ်သံနှင့် ကြေးစည်သံသာသာသည် လိုက်ဖက်လှချေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးကြီးလေးဦးအောင်စိန်၏ သမီးမချောတို့က ဝတ်ရွတ်ရာသို့ပုံမှန်လိုက်ကာ ချစ်ခင်ကျေးဇူးသည်တို့ကို စားကြ၏။

အမေသည် စက်ချုပ်အလုပ်တစ်ခုတည်းသာမက ဆန်ကုန်ကူးခြင်းကိုလည်း ပြုလုပ်
၏။ ပေါင်းတည်နှင့် ပြည်အကြားရထားဖြင့် ဆန်ကုန်ကူး၏။ အမေက ရထားတွဲပေါ်
တွင် ဆန်အိတ်များကို တင်ကာ ပြည်မြို့သို့ ရထားဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ပါ၏။ လက်ပံပွင့်ချိန်
ဖြစ်၍ ရထားလမ်းဘေးတွင် လက်ပံပင်ကြီးတွေ အစီရီရှိ၏။ လက်ပံပွင့်ချိန်ဖြစ်၍
ဆက်ရက်ငှက်တို့သည် လက်ပံပွင့်နှင့် လက်ပံပင်တို့အကြား မြူးထူးပျံသန်းကြကာ
သံစာစာဖြင့် မာဂစတေးသီနေကြ၏။ ပန်းနုရောင် လက်ပံပွင့်တို့ကလည်း အစွမ်းကုန်
ပွင့်သော တပို့တွဲနှင့် တပေါင်းအကူးကာလဖြစ်ပေသည်။

မဟာမိတ်များ မြန်မာနိုင်ငံကို ဂျပန်လက်မှ ပြန်လည်ရယူပြီးနောက် အမေရိကန်
တပ်များတွင် အာဖရိကမှ အသားမည်းသည့် နီဂရိုးစစ်သားတွေပါလာ၏။ ဗြိတိသျှ
တပ်များမှ ခေါ်ယူလာသည့် ပန်ချာပီတပ်သားတွေလည်းပါလာ၏။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ဆန်တင်လာသောတွဲတွင် နီဂရိုးစစ်သားကြီး တစ်ဦးက ရိုင်ဖယ်ကို
ကိုင်ရင်း လိုက်ပါလာ၏။ နီဂရိုးစစ်သားကြီး၏ ဆံပင်တို့က စပလိန်လို လိမ်ကောက်
နေ၏။ အသားတွေက မည်းနက်နေ၏။ အခြားသော မီးရထားနှင့်လိုက်ပါသည့် ခရီး
သည်တို့က နီဂရိုးစစ်သားအနား မထိုင်ရဲကြသဖြင့် ကလေးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သာ ထိုင်
ပေးရ၏။

နီဂရိုးစစ်သားကြီးသည် သူ၏ အိတ်ထဲမှ အမဲသားဘူးကို ထုတ်ကာ ဖွင့်၏။ ပြီးနောက်
သူ၏လက်ဖြင့် ကော်ကာ ကျွန်ုပ်အား စားမလားဟူသော သဘောဖြင့် လက်ဟန်ပြ၏။
ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါပြရ၏။ သူကအမဲသားဘူးကို ကော်ကာ မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်
နေတော့၏။

ပြည်မြို့သို့ ရထားဆိုက်သောအခါ အမေက ချယ်ဂါရီဖြင့်ပြည်မြို့ ဆန်ပွဲရုံသို့ ပို့၏။
ပွဲရုံဟုဆိုသော်လည်း ပြည်မြို့တွင် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် အပျက်အစီးတွေရှိနေသဖြင့်
မြစ်ရေကျချိန် ပေါ်ထွန်းလာသည့် သဲသောင်ပြင်တစ်လျှောက်တွင် ဝါးလုံးတိုင်စိုက်၊
ဆန်ကာ၊ သက်ကယ်မိုးပြီး ဆန်ပွဲရုံအဖြစ် အမှတ်ပြုထားကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ပြည်မြို့မြစ်ကမ်းဘေးမှ တိုက်တာတွေ၊ ဈေးကြီးတွေ အားလုံး ဝုံးဒဏ်သင့်၍ အုတ်ပုံအဖြစ်သာ ရှိနေ၏။ ပြည်မြို့မှ နာရီစင်ကြီးကတော့ရှိဆဲဖြစ်၏။ ပြည်မြို့သည် မမှတ်မိလောက်အောင်အပြိုအပျက်တွေ ပြည့်နှက်နေ၏။ ယခင်အတိုင်း မပြောင်းလဲ မပျက်စီးသည်မှာ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးသာ ဖြစ်ပါလေ၏။ လူ့ခေတ်တွေ မည်သို့ပင် ပြောင်းသော်လည်း ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကတော့ စီးဆင်းလျက်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ပွဲရုံတွင် အမေ့ညီမဝမ်းကွဲ မေမေလေး မတင်ရွှေရှိ၏။ ကျသင့်ငွေပေးချေပြီးနောက် မွန်းတိမ်းချိန်ရောက်၏။

“မတင်ရီ ညည်းတို့ သားအမိ ဒီည ပေါင်းတည်ကို ပြန်မယ်မဟုတ်လား။ ဘူတာနဲ့ ဈေးကြား လူပြတ်တယ်။ ပြန်မယ်ဆို စောစောပြန်ကြတော့”

မေမေလေးပြောသည်မှာ မှန်၏။ ပြည်လမ်းမတော်၏ ဝဲယာနှစ်ဘက်စလုံး တိုက်တာ အိမ်ခြေအားလုံး အုတ်ပုံ အပြိုအပျက်တွေသာရှိ၏။ ဤကဲ့သို့အုတ်ပုံအပြိုအပျက်တို့ သာရှိပြီး လူသူကင်းမဲ့နေသော လမ်းမတော်တွင်ဖြတ်သန်းသွားလာနေသူဆို၍ ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိသာရှိပါ၏။

အတန်ငယ်လျှောက်မိသောအခါ အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးပျက်နှာချင်းဆိုင် မှပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့နှစ်ဦးက အလေအနက်ဆွေးနွေးရင်းလျှောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဤအုတ်ပုံ အပြိုအပျက်တွေဖြစ်အောင် ဝုံးကြကြသူတို့မှာ သူတို့ဟူသော အသိကြောင့်စိတ်ထဲတွင် ထိတ်လန့်မိ၏။ အမေကလည်း ကျွန်ုပ်ပုခုံးကို ခပ်တင်းတင်း ကိုင်ရင်းစကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ လျှောက်သဖြင့် ဤအမေရိကန် စစ်ဗိုလ်ကြီး ၂ ဦးကို လန့်နေမှန်းသိသည်။ အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးက သူတို့အာရုံနှင့် သူတို့ တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် ဆွေးနွေးရင်း ဖြတ်သွားကြရာ ကျွန်ုပ်တို့သားအမိတို့ သတိပြုမိပုံပင်မရကြပါ။

ပြည်ဘူတာသို့ရောက်ပါပြီ။ ရထားထွက်ချိန်ကို စုံစမ်းလိုက်တော့ ည ၇ နာရီကျမှ ပေါင်းတည်ဘက်သို့ထွက်မည့်အကြောင်း သိရ၏။ ယခုမှ ညနေ ၄ နာရီခွဲသာသာနိ

ပေးသေးသည်။ အချိန်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သားအမိ ပြည်ရွှေဆံတော်စေတီဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ပြည်ရွှေဆံတော်အဝင်ဝမှ ခြင်္သေ့ရုပ်တုကြီးနှစ်ခု၊ တစ်ကောင်၏ပါးစပ်တွင် ကျားတစ်ကောင်ကို ကိုက်ထားပြီး ကျန်တစ်ကောင်ကဖွတ်တစ်ကောင်ကို ကိုက်ထားသည့်ဟန် ထုလုပ်ထားသည်။ ရွှေဆံတော်စေတီ၏ လှေကားထစ်များကိုသာတွေ့ရ၏။ တန်ဆောင်းတွေမှာ မီးသင့်လောင်ကျွမ်းပြီး မီးကျွမ်းတိုင်မည်းမည်းတွေသာ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

လှေကားထစ်များအတိုင်း တက်ခဲ့ကြ၏။ လှေကားထစ်များ၌လည်းစက်သေနတ်ကျည်ဆံရာတွေ အပြည့်ပါလား။ အနိဋ္ဌာမြင်ကွင်းတွေပါတကား။ ဤတွင်ဝါးပတ္တလားသံကြားရသဖြင့် အသံလာရာ ကိုကြည့်လိုက်ရာ အလှူခံသေတ္တာပုံး၏ဘေး၌ လူကြီးတစ်ဦးသည် ဝါးပတ္တလားကို တီးခတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရွှေဆံတော်စေတီ၏ရင်ပြင်ပေါ်၌လည်း စက်သေနတ် ကျည်ဆံရာတွေနှင့်မကင်း။ သို့သော်ရွှေဆံတော်စေတီသည် လက်ကျန် ရွှေရောင်ဖြင့် ဝင်းလက်ဆဲ ဖြစ်သည်။ အထုအထည်ကြီးမားသော ဆယ်ထပ်ကြီး ဆင်းတုတော်ကလည်း ဣန္ဒြေမပျက် စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံတို့ကိုခွင့်လွှတ်သည့်အလား ငြိမ်းချမ်းသော အဆင်းကို ဖူးမြော် ရ၏။

မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းတောင်တန်းအောက်သို့ နေလုံးကြီးခိုဝင်တော့မည်အပြုတွင် ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိ ရွှေဆံတော်စေတီပေါ်မှ ပြန်လည်ဆင်းသက်ခဲ့ကြပါသည်။ စောစောက ဝါးပတ္တလားဆရာကိုမတွေ့ရတော့။

ဘူတာရုံတွင် ရထားက ဆိုက်ထားပြီး။ အကာအရံမရှိ။ အမိုးမရှိ။ တွဲပက်လက်တွေသာဖြစ်ပြီး ခရီးသည်အချို့နေရာယူနေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သားအမိကလည်း ဤတွဲပက်လက်၌ပင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ရထားထွက်ခွာနီးပြီဖြစ်၍ ဥဩသံအချက်ပေး၏။ ရထားဘီးကစတင်၍ လှိမ့်၏။ ထိုစဉ် အရက်မူးနေကြဟန်တူသော နီဂရိုးစစ်သားတစ်စု အခြားတွဲမှ ခုန်ကူးလာကာ တွဲပေါ်၌ ထိုင်နေကြသူတို့ကို သူတို့၏ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးများနှင့် တန်ချ၏။ သူတို့၏ ဘွတ်ဖိနပ်စာ မမိခင် ကျွန်ုပ်တို့သားအမိမှာ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။

ရထားကစတင်၍ အရှိန်တင်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သားအမိမှာ ဤရထားနှင့်လိုက်ပါနိုင်မှဖြစ်မည်။ သောင်ပြင်၌ ဖွင့်ထားသော ပွဲရုံဆီသို့ ပြန်သွားရန် လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့။ ဤအခါတွင် လူရွယ်တစ်ဦးက ကျွန်ုပ်တို့သားအမိကို ရွှေ့လျားနေသော ရထားတွဲပေါ်သို့ တွန်းတင်ပေး၏။ အပေါ်၌ ပြန်တက်နေသူတို့ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့သားအမိကို လှမ်းယူဆွဲတင်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိကို ဆွဲတင်သော လူရွယ်က သူ့ခြေသလုံး၌ သားရေပြားနှင့်ပတ်ထားသော ဓားဦးချွန်းကိုထုတ်ကာ “ဒီတစ်ခါလာပြီး ကန်ရဲကန်ချ၊ သူသေသေ ကိုယ်သေသေ ကျွန်တော်လုပ်တော့မယ်” ဟုဆို၏။ အမေကထိုဒေါပွဲနေသော လူရွယ်ကိုဖျောင်းဖျ၏။

“မောင်လေးရယ် စိတ်ထိန်းပါ။ ဒီအချိန်မှာသူတို့က အဓိကဖြစ်နေတော့ နစ်နာစရာ ရှိရင် ကိုယ်သာနစ်နာမှာ”

နောက်ပိုင်းတွင် နီဂရိုးစစ်သားများ ပေါ်မလာတော့။ ရထားကလည်းပုံမှန် အမြန်နှုန်းဖြင့် ခုတ်မောင်းနေပြီဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်အိပ်ချင်လာသဖြင့် အမေ့ပေါင်ပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးလိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ ကောင်းကင်ကို ကြည့်မိလျက်သားဖြစ်သွား၏။ ဘော်ငွေရောင် လဝန်းကြီးက ထိန်ထိန်သာလို့ပါလား။ အတိုင်းအဆမရှိ ကျယ်ပြော

တက္ကသိုလ်လှကြွယ်

နက်မှောင်သော ကောင်းကင်ယံတွင် အာကာသကြီးသည် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းလှပေစွာ ကျွန်ုပ်တို့မှာသာပူလောင်သောလူမှုဒုက္ခထဲတွင် ရုန်းကန်နေကြရ၏။

လဝန်းကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ရထားနှင့်အတူ အမိလိုက်လျက်ရှိလေသည်။ တိမ်စင်သော လဝန်းကြီးက ကျက်သရေအပြည့်ဖြင့် အမှောင်လွမ်းသောလောကမြေပြင်ကို ဘော်ငွေ အဆင်းဖြင့် အလင်းပေးနေရှာ၏။

ကျွန်ုပ်မည်မျှ အိပ်မောကျသွားလေသည်မသိ။ အမေနှိုးတော့မှ နိုးတော့၏။

“လူလေးထတော့ ပေါင်းတည်ဘူတာဆိုက်ပြီ”

သန်းခေါင်ကျော်ပြီဖြစ်၍ ပေါင်းတည်ဘူတာ၌ ဆင်းသူမှအပ လူသူကင်းမဲ့ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သားအမိသည် မှတ်တိုင်လမ်းအတိုင်းလျှောက်ခဲ့ကြ၏။ နွေအခါဖြစ်၍ လေနုအေးတိုက်ခတ်နေသဖြင့် နေသာထိုင်သာရှိ၏။

လမ်းဘေးတွင် ခွေးတချို့အိပ်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သားအမိကို ဟောင်ခြင်းမပြု၊ လူရော၊ တိရစ္ဆာန်ရော အားလုံးဒုက္ခသည်တွေချင်း ကိုယ်ချင်းစာပုံရပါသည်။ သားအမိ

နှစ်ယောက် လျှောက်လာရာ ဘုရားလမ်းလေးခွသို့ရောက်လာ၏။ တစ်ချိန်က ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ရှိရာ ကို ကြည့်၏။ အိမ်ကလေးက ယခင်အတိုင်း၊ သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံးတို့အိပ်စက် အနား ယူနေကြပြီဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိက ဘုရားလေးလမ်းခွမှ အတွင်းလမ်းဘက်သို့ ခြေဦးလှည့် ၏။ အတန်ငယ်လျှောက်မိလျှင် သုသာန်သို့ သွားသော လမ်းခွဲရှိ၏။ ဤသုသာန်သို့ သွားသော လမ်းခွဲကို အမေရာ ကျွန်ုပ်ပါ မကြည့်ရဲ့။ သေသူတို့၏ ပြန်လမ်းမရှိ သွားရာ လမ်းဖြစ်၏။ တစ္ဆေသရဲတွေများ ခြောက်လှန့်လိမ့်မည်လားဟု တွေး၍ ကြောက်၏။ အမေက ကျွန်ုပ်ပုခုံးပေါ်တင်ထားသော သူ့လက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထား၏။ ပါးစပ်မှလည်း အန္တရာယ်ကင်း သမ္မုဒ္ဒေဂါထာကိုမပြတ်ရွတ်၏။

နောက်တော့ လမ်းဘေးရေတွင်းကြီးဆီရောက်ပြီး၊ တစ်ချိန်က ဂျပန်စစ်သား တွေ ကိုယ်လုံးတီးရေချိုးခဲ့သော ရေတွင်း။ ဤရေတွင်း၏ နောက်ဘက်တွင် ဘာကြီး ဦးစုံညွန့်အိမ်၊ ကျွန်ုပ်တို့သားအမိ စိုးရိမ်ပူပန်ကြောက်လန့်မှုတို့ ကင်းစင်သွားပါပြီ။ တိုမောင်ယုံတို့အိမ်၊ စက်ဆရာဦးတင်ကြီးတို့အိမ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခြံဝင်း၊ ခြံတံတားကိုဖွင့်လိုက်တော့အသံမြည်သွား၏

ခေါင်းရင်းအိမ်မှာဦးကြီးလေးဦးအောင်စိန်က “တင်ရီတို့လား” ဟု မေး၏။

“ဟုတ်တယ်အစ်ကိုလေး”

“နင်တို့ နောက်ကျလှချည်းလား”

“ဟုတ်တယ် ရထားခုမှဆိုက်တယ်”

ယခုမှ ကျွန်ုပ်တို့သားအမိ ဘဝလုံခြုံရာအိမ်ဆီသို့ ဆိုက်မြိုက်စွာ ရောက်ရှိပါတော့ သည်။ ခိုလှုံစရာရှိမှ စိတ်လုံခြုံမှုကို ရနိုင်ပေသည်။

xxxxx

ဤကာလများအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့သားအမိသည် ပေါင်းတည်မြို့ရှိ တိုင်းချစ်ဇွပ်ဇွပ် ရုံးတွင် ပြသနေသော ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခုကို ကြည့်ရန် ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ်က ဇွပ်ဇွပ်

မင်းသားတို့မှာချစ်ဆွေ၊ ကျော်ညွန့်၊ ကျော်အေး၊ တင်ဖေ၊ တင်ဌေ၊ တင်ဆွေတို့ဖြစ်ကြ၏။ ကျော်ဆွေ၊ ကျော်ဖေ၊ ရွှေဘတို့က ရုပ်ရှင်နယ်တွင် ဇာတ်လိုက်အသစ်တွေဖြစ်ကြ၏။

ဂျပန်တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံကို ဥနှစ်တာမျှ အုပ်စိုးသွားသည် တစ်လျှောက်ပေါင်းတည် မြို့ရှိ တိုင်းချစ်ရုပ်ရှင်ရုံကြီး ရုပ်ရှင်မပြသနိုင်ဘဲ ရပ်ဆိုင်းခဲ့ရာ ယခုမှ ရုပ်ရှင်တွေ ပြနိုင်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဤရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ရာ၌ အမေ့တွင် ရည်ရွယ်ချက်အဓိပ္ပာယ်ရှိ၏။ ထိုဇာတ်ကား မပြမီပေါင်းတည် စွယ်တော်လှည့်ပွဲ သတင်းကားပါ ပြသမည်ဟူသော သတင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ပေါင်းတည်စွယ်တော်လှည့်ပွဲတွင် ယိမ်းတွေပါ၏။ နိပါတ်သရုပ်ဖော်တွေပါ၏။ ဤယိမ်းအဖွဲ့တွင် အမျိုးသားယိမ်းတွင် ကျွန်ုပ်အဖေ ပါဝင်ခဲ့သည်ဟု အမေကပြောပြ၏။

ရုပ်ရှင်မပြမီ စွယ်တော်လှည့်ပွဲ သတင်းကားတိုက်လေးကို ပြသရာ ယိမ်းအဖွဲ့ အသီးသီးပါဝင်ဆင်နွှဲ၏။ ယိမ်းတစ်ဖွဲ့တွင် ကျွန်ုပ်အား “လူလေး ဟောဟိုရှေ့တန်းက အစွန်မှာ ကနေတာမင်းအဖေပဲ” ဟု ညွှန်ပြပါသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က ရုပ်ရှင်ဖလင် တို့ကမူန်၏။ သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ ဤမျှလောက် မြင်လိုက်ရသည်ကိုပင် အမေက ရုပ်ရှင် ကြည့်ရကျိုးနပ်သွားပြီ။ ရုပ်ရှင်ဖြုတ်တော့ ည ၁၀ နာရီထိုးခါနီးဖြစ်သည်။

အပြန်လမ်း သင်္ချိုင်းကုန်းလမ်းခွဲတွင် ဦးကြီးလေး ဦးအောင်စိန်က လာကြိုနေ၏။ “နင်တို့ခုတလော ညဉ့်နက်သန်းခေါင် မထွက်ကြနဲ့ဦး။ အခုရန်ကုန်မှာ ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ လုပ်ကြံခံရပြီ” ဟု မမျှော်လင့်သော စကားကိုဆို၏။

“အို မဖြစ်နိုင်တာ”

အမေနှုတ်မှ ရုတ်ချည်းထွက်လာသည့်စကားလုံးဖြစ်၏။ ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို တစ်နိုင်ငံလုံးက ချစ်ခင်လေးစားအားထားကြသည်။ ဤလိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကြံသူဟူ၍ ရှိနိုင်မည်မဟုတ်။ အမေက ဤသို့ပင်တွေ့ပေမည်။ သို့သော် တစ်နိုင်ငံလုံးက ချစ်သည် မှန်သော်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်က မုန်းနိုင်သည်။

နောက်နေ့ညနေ ရထားဆိုက်၍ ရထားနှင့်အတူပါလာသော သတင်းစာများတွင် ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအမှူးပြုသည့် အာဇာနည်တို့၏ ရုပ်အလောင်းတို့ကို ဓာတ်ပုံနှင့် တကွ ပါလာသောအခါ အမေသည် မယုံချင်ဘဲ ယုံလိုက်ရတော့၏။

အမေသည် ပြည်သူ့ရဲမေအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ပေါင်းတည်မှ ရဲဘော်ရဲမေ များကား ၄စီးဖြင့် ကားစီးလုံးငှား၍ ကျဆုံးလေသော အာဇာနည်တို့ကို လွမ်းသူ့ ပန်းခွေ ချရန်သွားသောအခါ အမေက ကျွန်ုပ်ကိုပါ ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ရန်ကုန်ရွှေ မြို့တော်ကြီးအကြောင်း ကြားရုံသာ ကြားဖူး၏။ ယခုတစ်ကြိမ် ပထမဆုံး ရောက်ဖူး ခြင်းဖြစ်၏။

ဂျူဗလီဟောတွင် မှန်ခေါင်းများတွင် ထည့်သွင်းထားသော အာဇာနည်တို့၏ ရုပ် ကလပ်တို့ကို လွမ်းသူ့ပန်းခွေချပြီးနောက် ကားများဖြင့် ရန်ကုန်သို့ လိုက်လံပြသရာ လမ်းတိုင်းတွင် တိုက်တာအိမ်ခြေတွေ အတန်းလိုက် အတန်းလိုက်မြင်တွေ့ရသောအခါ အထူးအံ့သြမိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပေါင်းတည်မြို့တွင် လေးထပ်တိုက်ဆို၍ ဘုရားကြီးလမ်း တွင် ၂ လုံး၊ ၃ လုံးခန့်သာရှိ၏။ “ဒါကြောင့်လည်း ရန်ကုန်ဟာ နာမည်ကျော်ပေတာပဲ” ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိ၏။

အမေသည် ဆန်အရောင်းအဝယ်ပြုစဉ်က ပြည်မြို့၏ အနေအထားကို သဘော ကျသွား၏။ ထို့ကြောင့် ပြည်မြို့တွင်ရှိသည့် မေမေလေး မတင်ရွှေလူခံကြောင့် ပြည် ချေးကြီးထဲတွင် စက်ချုပ်ဆိုင်ဖွင့်ရန် ထွက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်ကို ဦးကြီးလေး ဦးအောင်စိန် ဘို့ မိသားစုနှင့်ထားခဲ့၏။ အခြေအနေ အတည်တကျဖြစ်လျှင် ပြည်မြို့ အထက်တန်း ကျောင်းသို့ ထားပေးရန် ရည်ရွယ်ရင်းရှိပေသည်။

ပြည်မြို့တွင် အခြေကျသောအခါ အမေက ကျွန်ုပ်အား လူကြုံနှင့် လှမ်းမှာ၏။ ဒွန်ပုံကို ပြည်မြို့ရှိ အထက်တန်းကျောင်းတွင် အပ်နှံရန် စီစဉ်၏။ ထိုအခါ ဦးကြီး လေး ဦးအောင်စိန်က လိုက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်ကို ပြန်ခေါ်၏။ ကျွန်ုပ်က မလိုက်သောအခါ ဦးကြီးလေး မျက်ရည်လည်၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို ကျွန်ုပ်က မကြည့်ရက်၊ ထို့ကြောင့်

ဦးကြီးလေးခေါ်ရာ ပေါင်းတည်သို့ ပြန်လိုက်ခဲ့၏။ အမေသည် စက်ချုပ်ရင်း မျက်ရည် စမ်းစမ်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အမေသည်ပြည်တွင်နေသည့် တစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် ဦးကျင်ဟုတ်နှင့် နောက် အိမ်ထောင်ပြု၏။ အမေက မုဆိုးမ။ ဦးကျင်ဟုတ်က တစ်ခုလပ်လော။ မုဆိုးဖိုလော မသိ။

ဦးကျင်ဟုတ်နှင့် သားကလေးမွေးဖွား၏။ သောကြာသားကလေးဖြစ်သည်။ ဤတွင် အမေက ဦးကျင်ဟုတ်ကို အကြံပြုသည်။

“နောက်ထပ် ဘယ်နှယောက်မွေးဦးမည် မသိနိုင်သေးဘူး။ တို့က အသက်ကြီးပြီ။ နောက်မွေးမည့် ကလေးတွေဟာ လူလေးနဲ့ တစ်ပိဝမ်းတွင်းအတူ ဆင်းကြပေမယ့် ဖအေချင်း မတူဘူး။ သူတို့စိတ်ဝမ်းမကွဲစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် နာမည်မှည့်ရင် လူလေး နာမည်ထည့်ပြီး မှည့်မယ်”

အမေအကြံကို ဦးကျင်ဟုတ်က လက်ခံ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ညီလေးတွင် ကျွန်ုပ်အမည်ပါအောင် “မောင်သန်းကြွယ်”ဟု မှည့်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်၏ညီလေး၏အမည်ကိုမောင်သန်းကြွယ်ဟုမှည့်ခေါ်သော်လည်းညီလေး သည် ဖြူဖြူဝဝကြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်အိမ်နီးချင်းများက ချစ်စနိုးဖြင့် တရုတ်ခေါင်း ဆောင်ကြီး မော်စီတုန်းနှင့် တူသည်ဟု ဆိုကာ ‘မော်စီတုန်းကြီး’ဟု ခေါ်ကြလေသည်။

ညီလေးသည် တစ်နှစ်မပြည့်မီမှာပင် ဆုံးပါးသွား၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ အချစ်ဆုံး ဟု ထင်သောညီလေး ကွယ်လွန်သွားတော့ ထိန်းထားသည့်ကြားက မျက်ရည်မဆည်နိုင်။

အမေက နောက်တစ်ကြိမ်မွေးတော့ မိန်းကလေးဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဟူးသမီးဖြစ် ၍ ခင်လေးကြွယ်ဟုမှည့်၏။ နောက်ထပ် ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် ထပ်မံပြီး တနင်္ဂနွေသားနှင့် သောကြာသားမွေးသဖြင့် အကြီးက မောင်အံ့ကြွယ်၊ အငယ်က မောင်သောင်းကြွယ်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲကျခြင်း။ အထက်တန်းကျောင်းများ ပန်းချီ

ပြိုင်ပွဲတွင် ပထမရခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်ဆရာအတတ်သင် သိပ္ပံ ကံဘွဲ့ ရန်ကုန်သို့ တစ်နှစ်ကြာတက်ရောက်ခဲ့၏။

ကံဘွဲ့ဆရာအတတ်သင်သိပ္ပံ၏ ကျောင်းအုပ်ကြီးက စည်းကမ်းကြီးသော ဦးဘဖေဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပန်းချီအထူးသင်တန်းသားတို့ကို ဆရာဦးသက်ဝင်း၊ ဆရာ ဦးကိုကိုကြီးတို့က ပို့ချ၏။ ဂီတသင်ခန်းစာကို ဆရာမကြီး အလင်္ကာကျော်စွာ ဒေါ်စောမြ အေးကြည်က ပို့ချလေသည်။ ဤကဲ့သို့ ကံဘွဲ့ဆရာအတတ်သင် တစ်နှစ် တက်လိုက်ခြင်း ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့တော်၌ နေရခြင်းကို ခုံမင်နှစ်ခြိုက်သွား၏။ ရန်ကုန် တွင် ကျွန်ုပ်အနာဂတ်အတွက် အခြေချရာ ဖြစ်ရမည်ဟု ခံယူမိသွား၏။

ကျွန်ုပ်အလုပ်ဝင်မည့်နေရာကို အမေကရွေးပါသည်။ ပြည်မြို့ကန်ပေါ်ရိပ်သာ အလယ်တန်းကျောင်းနှင့် သာယာဝတီခရိုင်၊ နတ္ထလင်းမြို့နယ်၊ တာပွန်း အထက်တန်း ကျောင်းတွင် ပုံဆွဲနည်းပြအဖြစ် အမှုထမ်းနိုင်၏။

အမေက ပြည်မြို့ကိုသဘောမကျ၊ သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် လူပေါင်းမှား ပြီး ဖျက်စီးစေနိုင်သည်။ တာပွန်းတွင် ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ အမျိုးတွေရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အမေ၏ ဆန္ဒအရ တာပွန်းအထက်တန်းကျောင်းတွင်ပုံဆွဲနည်းပြဆရာဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန် ဘွဲ့ တစ်နှစ်ကြာသင်တန်းတက်ခဲ့ရသဖြင့် ရန်ကုန်ကိုစွဲလန်းသွား၏။ ကျွန်ုပ်ဘဝ၏ ဘုမိနက်သန်သည် ရန်ကုန်ဖြစ်ရေးကို ဦးတည်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဖို့ အချစ် မေး၊ အိမ်ထောင်ရေးက ကျွန်ုပ်ဖြစ်လိုသော ဆန္ဒကို လွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်းမရှိ။ ရန်ကုန်တွင် သည်သည်နည်းနှင့် အခြေချမည်နည်း။

လုပ်ငန်းခွင်တွင် ကျွန်ုပ်အဖို့ သင်ခန်းစာရပါသည်။ တာပွန်းလိုတော့မြို့ကလေး ဘွဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည်အထူးလေးစား ဂုဏ်ပြုထိုက်သူဟု သတ်မှတ်၏။ အထက်တန်းပြဆရာကိုလည်း အထူးလေးစားကြ၏။ အလယ်တန်းပြဆရာဆိုလျှင်ပင် လေးစားထိုက်သူစာရင်းတွင်ပါ၏။ မူလတန်းဆရာကို ကြည်ညိုလေးစားစရာအဖြစ် မြင်သူမရှိသလောက်ရှား၏။ ဂု တန်းအောင်လက်မှတ်ပြနိုင်လျှင် ထိုစဉ်က ဆွဲခန့်ဆရာ

အဖြစ် ခန့်ထားနိုင်၏။ ယခု ကျွန်ုပ်မှာ မူလတန်းဆရာ၊ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သင်ပြရသော ပုံဆွဲနည်းပြက စာမေးပွဲဖြေဆိုရသည့် ဘာသာမဟုတ်။ ကာယဆရာနှင့် ပုံဆွဲနည်းပြ တို့အဖို့ လေးစားခံရမှုအနည်းဆုံးဖြစ်၏။

လုပ်သက် ၃ နှစ်ရလောသောအခါ ညီမနှင့်ညီလေးတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းနေ ကြပြီ။

သူတို့ကလေးတွေ၏ အနာဂတ်ကို စဉ်းစားလာမိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု စီးပွားရေးက တောင့်တင်းကြသည်မဟုတ်။ ထို့ပြင်ပေါင်းတည်တွင် ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင် သော အပိုင်းက ပညာရေးကို အလေးမထား။ ဂုဏ်ဒြပ်ဟူလည်း ဆန္ဒမရှိ။ ဖြစ်သလို နေထိုင်ကြရင်း လုပ်ကိုင်စားကြသူတွေများ၏။ ညီမနှင့်ညီလေးတို့ကို ဤအသိုင်းအဝိုင်း တွင် မကြီးပြင်းစေလိုပါ။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အမေအချေအတင်ပြောကြရ၏။

“အမေ ကလေးတွေရဲ့ပညာရေးကိုအားပေးပါ။ ကျွန်တော့်လို မဖြစ်ပါစေနဲ့”

“နေပါဦး လူလေးရဲ့ မင်းလိုမဖြစ်ပါစေနဲ့ဆိုတော့ မင်းအခု ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ မူလတန်းဆရာဖြစ်နေရတယ်လေ။ ဒါကိုအမေကဂုဏ်ယူစရာထင် နေလို့လား။ အခုကျွန်တော်ဖြစ်ရတဲ့ဘဝကို ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းနေတယ်။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်တက်ချင်တယ်။ ပညာတတ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ကြီးပွားမှ ညီမနဲ့ ညီလေးတွေကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မယ်”

ကျွန်ုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၊ အမေ၊ ဦးကျင်ဟုတ်တို့ အကြေအလည် ဆွေးနွေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်က မူလတန်းဆရာအလုပ်က ထွက်မည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ပြန်တက်မည်။ တက္ကသိုလ်သို့ တက်မည်။ ညီမနှင့်ညီများအတွက် လူလောကတွင် အရေးပါအရာရောက်သူဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်မည် စသည်ဖြင့် ဆွေးနွေး၏။ ကျွန်ုပ် ၏ တင်ပြချက်တို့မှာ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေပုံရ၏။

ဦးကျင်ဟုတ်က “ငါမော်တော်ကားမှောက်လို့ ဆန်အိတ်တွေ အောက်မှာပိပြီး သေမလို့ ဖြစ်ခဲ့ရလို့ မော်တော်ကားနောက် မလိုက်ရဲတော့ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် အိမ်ဆိုင်

ကလေးဖွင့်ပြီး ပုံမှန်စားသောက်နိုင်အောင် လုပ်နေရတယ်” ဟုရှင်းပြ၏။ အမေရော ဦးကျင်ဟုတ်တို့မှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ကြပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့တွင်အခြားအားကိုး စရာလည်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဆန္ဒကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်မှာ “မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာ”ဟူသော စကားကို နှလုံးမူရမည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ဘဝပြောင်းရေးအတွက် ဦးစွာစိတ်ကို ပြောင်းရသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလိုနေသည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်ရန်ကျောင်းက ကလေး တွေကို စာသင်ရင်းမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဖြေရန်စာကျက်ရသည်။ ရူပဗေဒ၊ သင်္ချာတို့ကို တွက်ချက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် တပည့်ကျောင်းသားကလေးတို့ကို ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲရာ တွင် အားနည်းသည်။ ညံ့သည် စသည်ဖြင့် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဦးတင်လှိုင်၏ မှတ်တမ်းတွင် အတင်ခံရ၏။ ကျွန်ုပ်တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကိုကျွန်ုပ်၏ဇာတိပေါင်းတည် စာစစ်ဌာနတွင် လျှောက်ထား၏။

ဘီအေ ဘီအီးဒီဘွဲ့ရကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးတင်လှိုင်နှင့် ၁၀ တန်းပင် မအောင် သေးသော မူလတန်းဆရာ ကျွန်ုပ်၏အကြားတွင် လုပ်ငန်းအပေါ် စိတ်တိုင်းမကျသဖြင့် ခပ်တင်းတင်းအနေအထားဖြင့်ဆက်ဆံ၏။

တစ်ခုသော ညနေတွင်ဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲအောင်စာရင်းတွေထွက်ပြီ။ တာပွန် ကျောင်းသို့ ညနေစောင်းမှ အောင်စာရင်းပါသော သတင်းစာ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်ုပ်က ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိနေခိုက် ဦးတင်လှိုင်ရောက်လာ၏။ ဦးတင်လှိုင်က ခါတိုင်းကဲ့သို့ မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းမဟုတ်။ ပြုရွှင်စွာဖြင့် “ဦးလှကြွယ် ခင်ဗျား ခုံနံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ”ဟု အင်္ဂလိပ်လို မေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏ စာမေး ပွဲခုံနံပါတ်ကို ပြောပြလိုက်သောအခါ ဦးတင်လှိုင်နှုတ်က “ကွန်ဂရက်ကျွေးလေးခွင်း”ဟု ပြောကာ လက်တမ်းပေးပြီး နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်က သေချာအောင် “ဆရာ ကျွန်တော်စာမေးပွဲအောင်သလား”ဟု မေးရ၏။

“ဟုတ်တယ် ဘီလစ်နဲ့အောင်တယ်။ အခုညနေမှ သတင်းစာရောက်လို့ သေချာ

အောင် ဆရာကိုလာမေးတာ”ဟု ပြောပါသည်။ ဆရာဦးတင်လှိုင်က ကျွန်ုပ်အား အလယ်တန်းပြဆရာဖြစ်သင်တန်းတက်ခိုင်း၏။ ဆယ်တန်းကို (ခ)စာရင်းဖြင့် အောင် ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်ရည်မှန်းချက်မဟုတ်။

ကျွန်ုပ်က အလယ်တန်းဆရာဖြစ် သင်တန်းမတက်။ ဆက်လက်ဖြေရာ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို အောင်မြင်ပါတော့၏။ ကျွန်ုပ်တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်သော အခါ အမေ၏ မျက်နှာပေးက အထူးတည်ငြိမ်နေ၏။ လှိုက်လှဲမှုကို မပြ။ အမေသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေပုံရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်မထား သော မေးခွန်း သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်တကြီး စောင့်လင့်နေသော မေးခွန်းကို မေးလိုက်၏။

“လူလေး မင်းတက္ကသိုလ်တက်ချင်သလား”

“တက်ချင်တယ် အမေ”

“မင်းတက္ကသိုလ်တက်ချင်ရင် အမေထားပေးမယ်။ အလုပ်က ထွက်လိုက် တော့”

အမေ၏အသံက အာဏာရှင်တစ်ဦး၏ အမိန့်သံလား ထင်ရ၏။ အမှန်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဘဝအတွက် အမေသည် စီစဉ်ဆုံးဖြတ်ပေးသူဖြစ်သည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် အတောင့်တဆုံးဖြစ်သည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သား ကြီးအဖြစ် တက်ရတော့မှာပါလား။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ဘဝ၏အနာဂတ်အတွက် ရန်ကုန် တွင် အခြေချနိုင်ခွင့်ရလေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်၏ တောက်ပသည့်အနာဂတ်အတွက် တွေး၍ ကြည်နူးမဆုံးဖြစ်ရပါပြီ။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် လူလေး။ မင်းရဲ့ညီမလေးနဲ့ ညီလေးတွေကိုတော့ မင်း တာဝန်ယူ ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်တက်တာ သူတို့လေးတွေရဲ့ နောင်ရေးအဓိကပါ”
ဤနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အလုပ်မှ လုပ်သက် ၇ နှစ် ရှိပြီးချိန်တွင် ထွက်စာတင်၍

ထွက်လိုက်ပါတော့သည်။

၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်၊ ကျွန်ုပ်အသက် ၂၇ နှစ် အရွယ်တွင် ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်တွင် သတ္တဗေဒအဓိကဖြင့် တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့ပါသည်။ တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ကျောင်းသားအဖြစ် ရွှေဘိုဆောင် အခန်းနံပါတ် ၈ မြေညီထပ်တွင် နေရာရ၏။ နံနက် ၇နာရီမှစ၍ ထမင်းစားဆောင်တွင် ထမင်းကျွေးပါသည်။ ထို့နောက် ရွှေဘိုဆောင်၏ ဆင်ဝင်အောက်မှ ရှေ့သို့ကြည့်လိုက်လျှင် ဂျပံဆင်အဆောက်အဦကို တွေ့ရ၏။ စင်္ကြံနံလမ်းအတိုင်း ဂျပံဆင်ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ အပန်းဖြေအဆောက်အဦထဲသို့ ဖြတ်ရ၏။ ဤအပန်းဖြေရိပ်သာထဲတွင် ဘောလီဘော၊ ဘတ်စ်စကတ်ဘောစသည်တို့ကို ကျင်းပလေ့ရှိပေသည်။ အပန်းဖြေအဆောက်အဦကို အာရီစီ (Recreation Centre) ဟူ၍ အခေါ်များ၏။ ဤအာရီစီရှေ့မှ ဖြတ်ကာ သိပ္ပံစာသင်ဆောင်ရှေ့သို့ သွားရောက်ရ၏။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုဖြစ်သော သစ်ပုပ်ပင်ကြီးကို နိစ္စဓူဝမြင်တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ “ညီမလေးရယ် စိုးရိမ်မိတယ်” ဝတ္ထုကို စွဲလန်းရာမှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက် ပညာသင်ကြားလိုစိတ်တွေ ပေါ်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်ဘဝ၏တစ်သက်တာတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကိုမှ မတက်လိုက်ရလျှင် လူဖြစ်ရကျိုး မနပ်ဟု ထင်ယူကာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ခြေချနိုင်ရေး၊ ရန်ကုန်အမိတက္ကသိုလ်တွင် ခိုလှုံရေးတို့ကို စိတ်အားထက်သန်ခဲ့၏။ အိပ်မက်ထဲမှာပင် မက်ခဲ့၏။ ယခု အိပ်မက်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝသို့ အမှန်တကယ်ပင် ရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်ုပ်ရောက်စနစ်တွင် သတ္တဗေဒဒဌာနပါမောက္ခမှာ ဒေါက်တာသာမြင့်ဖြစ်၏။ နောက်နှစ်တွင် ဒေါက်တာသာမြင့်အငြိမ်းစားယူသောအခါ ဒေါက်တာကိုကိုကြီးပါမောက္ခဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်တွင် စာအုပ်မျိုးစုံ၊ ဘာသာရပ်မျိုးစုံ ရှိလှ၏။ တက္ကသိုလ်များ စာကြည့်တိုက်၏ ပထမဦးဆုံးသော စာကြည့်တိုက်မှုးမှာ ဦးခင်လော်(K) ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ယူခိုက်တွင် စာကြည့်တိုက်မှုး

တက္ကသိုလ်လှကြွယ်

မှာ ဆရာဦးသိန်းဟန် (ဇော်ဂျီ)ဖြစ်၏။ တတိယမြောက်စာကြည့်တိုက်မှူးမှာ ဦးသော်ကောင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် စာသင်ဆောင်များသို့သွားတိုင်း အဓိပတိလမ်းမကြီးကို ဖြတ်ရ၏။ ဤသို့ဖြတ်ရလေတိုင်း ဘွဲ့နှင်းသဘင်အဆောက်အဦကြီးကို မြင်တွေ့ရမြဲဖြစ်သည်။ နောင်အချိန်ဘွဲ့ယူလျှင် ဤဘွဲ့နှင်းသဘင်ဆောင်ကြီးထဲတွင် ပါမောက္ခချုပ် ဒေါက်တာမောင်မောင်ခ ပေးသောဘွဲ့လက်မှတ်ကိုရယူမည်။ ဤအခြေအနေသို့ရောက်သည်အထိ အမေသည် ကျွန်ုပ်ကိုငွေကြေးထောက်ပံ့နိုင်ပါမည်လောဟု တွေးမိပြန်သောအခါ ရင်ထဲတွင် လေးလံ သလိုခံစားရပြီး သက်ပြင်းကို ရှိုက်မိသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်လေသည်။ နှစ်ဝက်စာသင်ပြီး၍ တက္ကသိုလ်ပြန်ဖွင့်သောအခါ စတိုင်ပင်ရသူများစာရင်းထွက်လာပါပြီ။ ကျွန်ုပ်၏အမည်ပါလာသည်။ ဝမ်းသာမှုအပေါင်း ခညောင်းသည်ဟုဆိုရပါမည်။ ကျွန်ုပ်တက္ကသိုလ်တက်သည်မှာငွေကြေးတတ်နိုင်၍ ချမ်းသာ၍တက္ကသိုလ်တက်သည်မဟုတ်။ ဘွဲ့ရရန် ၄ နှစ်တာအတွင်း မည်သည့်နှစ်တွင် တောင်တက်လှည်းစည်းကုံးဖြတ်သည့်နှယ် တစ်ချိန်ချိန်တွင် ရပ်ဆိုင်းသွားနိုင်၏။ ယခုတော့ ဘွဲ့ရသည်အထိ စိတ်ကြောင့်ကျမှုကင်းစွာဖြင့် သင်ကြားနိုင်ပြီ။ ဤတက္ကသိုလ်ပထမနှစ်မှာပင် ကျွန်ုပ်မှာ ဘွဲ့ရတော့လောက် သေချာရေရာမှုကို ရရှိခဲ့ပါပြီ။

စတိုင်ပင်ရသူများစာရင်း ထွက်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အမေ့ကို ပြောပြရန် ရန်ကုန်-ပြည်ပြေးဆွဲသောကားနှင့်ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ဝမ်းသာဖွယ်သတင်းကို အမေ့အား ပြောပြရမည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေပါ၏။ ကျွန်ုပ်အိမ်ရှေ့မှ ကုန်စုံဆိုင်ကတော့ဖွင့်ထား၏။ ဆိုင်ပေါ်တွင် အမေ့ကိုမတွေ့။ ညီမနှင့် ညီများက ကျောင်းတက်သွားနေကြပြီ ဖြစ်၍မရှိ။

“အမေ” ကျွန်ုပ်က အသံမြှင့်၍ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟေ အမေဒီမှာ” အသံလာရာကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်ရှေ့ခရမ်းပင် စိုက်ခင်းတွင် ထိုင်လျက် ပေါင်းမြက်သုတ်သင်နေသော အမေ့ကိုတွေ့လိုက်တော့ ရင်ထဲအေးချမ်းသွားပါသည်။

“လူလေး မင်းအိမ်ပြန်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ် အမေ အမေ့ကို ဝမ်းသာစရာပြောစရာရှိလို့။ ကျွန်တော် စတိုင်ပင်ရတယ်”

အမေသည် လက်ထဲမှာ တူရွင်းကို လွတ်ချလိုက်ကာ “ဝမ်းသာလိုက်တာ လူလေးရယ်” ဟု တုန်တုန်ရီရီဖြင့် ပြောပါသည်။ အမေသည် ဝမ်းသာစရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ တွေတိုင်း အသံတွေတုန်လေ့ရှိ၏။ စတိုင်ပင်ရပြီ၊ ဘွဲ့ရဖို့သေချာသွားပြီဆိုတော့ အိမ်တွင် ညီမတို့နှင့် ဆုံပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အမိတက္ကသိုလ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ အမေသည် မွေးမိခင်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သည် ပညာမိခင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တတိယနှစ်အရောက်တွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော ခရီးသွားဆောင်းပါးများကို စတင်၍ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဖော်ပြခံလာရ၏။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်တွင် ငါးနှင့် ငါးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာတို့ကို အထူးလေ့လာရ၏။ နောက်ဆုံးနှစ်တွင် သတ္တဗေဒပါမောက္ခဒေါက်တာကိုကိုကြီး ဟောကြားချက်တို့မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းလှ၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ်သန်းပေါင်းများစွာက အာရှတိုက်ကြီးနှင့် အိန္ဒိယတိုက်ငယ်တို့သည် တစ်ဆက်တည်း မရှိခဲ့ပုံ။ ကမ္ဘာတိုက်ကြီးများ၏ ရွှေ့လျားမှုနိယာမအရ

တောင်အာဖရိကတိုက်နှင့်တောင်အမေရိကတိုက်တို့သည်တစ်ဆက်တည်းရှိရာမှတဖြည်းဖြည်း ကွာသွားပြီး ကြားတွင် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကြီးပေါ်ထွန်းလာခဲ့ပုံ။ အိန္ဒိယတိုက်ငယ်က အာရှတိုက်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်လာပုံ။ အိန္ဒိယတိုက်ငယ်သည် အာရှ တိုက်နှင့် ထိတွေ့တွန်းတိုက်သောအခါ ဤတွန်းတိုက်မှုအရှိန်ကြောင့် မြေသားတို့ တွန့် ခေါက်မို့မောက် တတ်ကြွလာကာ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးဖြစ်ပေါ်လာပုံ။ မူလက မျိုးစိတ်တစ်ခုတည်းသော သတ္တဝါတို့သည် ကြားထဲတွင် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီး ခြားသွားသောအခါ မိမိတို့၏ ပထဝီအနေအထားအလိုက် လိုက်လျောညီထွေ နေကြရာမှ နောင်တွင် မျိုးစိတ်သီးခြားစီ ဖြစ်သွားရပုံတို့ကိုရှင်းလင်းပြောပြရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်အတိဖြစ်ပါသည်။

ငါးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မန္တလေးမြို့ ရေနီမြောင်ရှိ ငါးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းသို့လည်းကောင်း၊ ငါးဆေးထိုးသားဖောက် လုပ်ငန်းတို့သည် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်တို့ လက်တွေ့သင်ကြားခဲ့ရပါသည်။ ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်အောင်စာရင်းထွက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ဘွဲ့ယူတော့ အမေနှင့် ကျွေးဖခင်ဖြစ်သည့် ဦးကျင်ဟုတ်တို့မတက်နိုင်ပါ။ ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့်ဘွဲ့နှင်းသဘင်တွင် ပါမောက္ခချုပ်ဒေါက်တာမောင်မောင်ခပေးသည့် ဘွဲ့လက်မှတ်ကိုယူ ဆရာ၏လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ပညာရေးခရီးအောင်မြင်စွာ ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ဘဝ၏ ဘူမိနက်သန် နေရာမှန်သည် ရန်ကုန်မြို့တော်ဖြစ်ရန် ကံဘွဲ့ဆရာအတတ်သင် တက်ပြီးကတည်းက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက ဇာတိပေါင်းတည်သို့ မပြန်၊ ရန်ကုန်တွင် အလုပ်ရှာသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ကျောင်းနေဘက်အများစုက သမဝါယမဝန်ကြီးဌာနသို့ အလုပ်ရနိုင်ခြေရှိသဖြင့် လျှောက်ထားကြ၏။ ကျွန်ုပ်က သမဝါယမဝန်ကြီးဌာနကို စိတ်မဝင်စား။ ကျွန်ုပ်သည်ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ စာများကို ဖတ်ပြီးကတည်းက ပညာတတ်ဖြစ်လိုစိတ်၊ စာရေးလိုစိတ်၊ စာရေးဆရာဖြစ်လိုစိတ်တွေ ရှိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ခရီးသွား အတွေ့အကြုံတွေ

ကိုရေးသားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ပြုဝတီစာတိုက်သို့ စာမူပို့ရင်း အယ်ဒီတာ ဦးအုန်းကျော် (မောင်ကျော်သာ)နှင့် ရင်းနှီးခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏အနာဂတ်ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် အလုပ်အကိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ မေးကြည့်ရာ ဦးအုန်းကျော်က “ငါ့ညီက စာပေအရေး အသားလည်းရတယ်ဆိုတော့ ဒီမှာအယ်ဒီတာတစ်နေရာ ဝင်လျှောက်လည်း ရနိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ညီက တက္ကသိုလ်က သင်ယူခဲ့တဲ့ပညာ သတ္တဗေဒဆိုတော့ အစ်ကို့မှာငါးလုပ်ငန်းက အရာရှိတစ်ယောက်ရှိတယ် ပြောကြည့်တာပေါ့” ဟုဆိုကာ ငါးလုပ်ငန်းအရာရှိ ဦးတင်မောင်စိုးထံ ခေါ်သွားပါသည်။

“တက္ကသိုလ်မှာ ဘာဘာသာကို အဓိကယူခဲ့ပါသလဲ”

“သတ္တဗေဒအဓိကပါ”

“နောက်ဆုံးနှစ်မှာအထူးလေ့လာတဲ့ဘာသာရပ်ကကော”

“အီသီယိုလိုဂျီ (Ioththyology)(ငါးများကို အထူးလေ့လာသောဘာသာရပ်)”

“ဟာ ဒါဆိုရင် တိုက်ရိုက်အကျုံးဝင်နေပြီပဲ။ လျှောက်လွှာတင်လိုက်ပါ”

ဦးတင်မောင်စိုးက စိတ်ပါလက်ပါ တိုက်တွန်းသည်။

ဦးအုန်းကျော်နှင့် ကျွန်ုပ် ရှားမီးမုန့်တိုက်သို့ ဝင်ကြကာ အအေးနှင့်မုန့်မှာ၍ စားရင်း ကျွန်ုပ်၏အနာဂတ်အတွက် ဆွေးနွေးကြသည်။

“ငါ့ညီတော့ လမ်းဆုံလမ်းခွကွကို ရောက်နေပြီ။ အယ်ဒီတာလုပ်မလား။ ငါးလုပ်ငန်းသွားမလား”

ကျွန်ုပ်ချက်ခြင်းအဖြေပေးနိုင်ပါ။ ရန်ကုန်နှင့်ပေါင်းတည်မှာ သိပ်ဝေးလှသည်မဟုတ်သဖြင့် အမေ့ထံ ပြန်လာခဲ့သည်။ အမေက လမ်းညွှန်ချက်ပေးပေးလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်ကအခြေအနေနှင့်အလားအလာတို့ကို ပြောပြကာ ကျွန်ုပ်၏ဘဝရွှေ့နေအတွက် အမေ့၏လမ်းညွှန်ချက်ကို ခံယူသည်။

“လူလေးအမေက မူလတန်းပညာလောက်ပဲ တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ဖတ်ဝါသနာပါတယ်။ နိုင်ငံရေးကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်

တွေကို ဖတ်ရာမှာလည်း အမေက အယ်ဒီတာဘာဘော်ကို မလွတ်တမ်းဖတ်တယ်။ အယ်ဒီတာက စာဖတ်သူ ပြည်သူတွေကို အသိဉာဏ်ပေးတယ်။ အကြံကောင်းပေးတယ်။ ဘဝအတွက် ဆောင်ရန်နှင့် ရှောင်ရန်ကိုလည်း လမ်းညွှန်ပေးတယ်။ တရားသူကြီးလို ပေါ့။ တရားသူကြီးက ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ပြဿနာကို အမှားအမှန်ထောက်ပြပြီး အဆုံးအဖြတ် ပေးသလို အယ်ဒီတာကလည်း ကောင်းဆိုးကြောင်းကျိုးဝေခွဲပြီး၊ ပြည်သူကို အသိဉာဏ် ပေးတယ်။ တစ်နေ့မှာငါ့သားလေး စားပွဲမှာထိုင်၊ ကလောင်ကိုင်ပြီးပြည်သူကို အသိ ပညာပေးနိုင်သူဖြစ်ရင်သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ အမေ အမြဲမျှော်လင့်ထားခဲ့တယ်။ အခု မင်းကအဲဒီလမ်းကြောင်းမှန်ပေါ်ရောက်နေပြီပဲ။ ဆက်လျှောက်လှမ်းဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ ငါးလုပ်ငန်းက မင်းအတွက် ဝင်ငွေပိုပြီးရကောင်းရမယ်။ လူ့ဘဝ လူ့လောကကို ရောက် လာသူတစ်ဦးဟာ ငွေကြေးအကျိုးစီးပွားတစ်ခုတည်း ကြည့်လို့မရဘူး။ ကြည့်ဖို့လည်း မသင့်ဘူး။ လူသားကောင်းကျိုးကို အသိဉာဏ်ပွင့်ပေးတဲ့ အယ်ဒီတာအလုပ်ကိုပဲ အမေ သဘောကျတယ်။

ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အမေ၏ယတိပြတ် လမ်းညွှန် ချက်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့ရေးလမ်းကြောင်း ထင်းထင်းကြီးကို ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရ ပါပြီ။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မြဝတီစာပေတိုက်တွင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာ အဖြစ် စတင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တာဝန်ယူရသော ဂျာနယ်မှာရှေ့ဆောင် လူငယ်ဂျာနယ်ဖြစ်၏။ ၁၉၇၀ ကျော်ဝန်းကျင်က ရှေ့ဆောင်လူငယ်ဂျာနယ်တွင် ပါဝင် ရေးသားကြသူတို့မှာ ရဲဘော်ဟန်ညွန့် (ဥပဒေ)၊ မောင်သိန်းညွန့် (ကော့ကရိတ်)၊ စိုးမိုး နိုင်(လူငယ်)၊ ဂယက်နီ၊ တက္ကသိုလ်မောင်အောင်ဆွေတို့ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်ကာလမှစ၍ အမေ၏ မျက်စိအခြေအနေ ဆိုးရွားလာခဲ့၏။ ရန်ကုန် သို့ခေါ်ပြီး မျက်စိဆရာဝန်နှင့်ပြတော့ အမေမျက်စိသည်ခွဲစိတ်ရန်မရနိုင်တော့ကြောင်း ပြောပြ၏။ ဤသတင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအတွက်ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာကို ကြားလိုက် ရသလို ဘုန်လှုပ်သွားရပါသည်။ ရုတ်တရက်တော့ အမေပါ ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်

လည်သွားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်ကို လက်ထောက်အယ်ဒီတာဘဝမှ အယ်ဒီတာ အဖြစ်သို့ ရာထူးတိုးပေးပြီး မြဝတီတိုက်ထုတ်ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၏ဖောင်ကိုင်အယ်ဒီတာ ဖြစ်လာပါသည်။ စာရေးဆရာများဖြစ်ကြသည့် ဆရာသော်တာဆွေ၊ ဆရာဦးတင့်တယ်၊ ဆရာငွေဥဒေါင်းစသည်တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ပန်းချီသောင်းဟန်၊ ဦးအုန်းလွင်၊ ကိုစံတိုး မောင်ဇော်ဝင်းတို့နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး အယ်ဒီတာ၏တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။

ဤအချိန်တွင် မျက်စိမမြင်တော့သောအမေနှင့် ကျွန်ုပ်၏ကျွေးဖေဖေဖြစ် သည့် ဦးကျင်ဟုတ်တို့က ဆင်မြီးဆွဲမြို့သို့ပြောင်းသွားကြပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိသားစု နှင့်တွေ့ဆုံရန်ရုံးအားရက်တွင် ဆင်မြီးဆွဲသို့ ရထားဖြင့်လာခဲ့ပါသည်။ ဆင်မြီးဆွဲမြို့ သည် ထိုစဉ်ကားလမ်းဟူ၍ မရှိသေးသဖြင့် ရထားဖြင့်လိုက်ခဲ့ရ၏။ ဆင်မြီးဆွဲသို့ ရထား ဆိုက်တော့ ဦးကျင်ဟုတ်၊ ညီလေးကြီးအံ့ကြီး၊ ညီလေးငယ်သောင်းကြွယ်တို့ကိုသာ တွေ့ ရ၏။ အမေနှင့်ညီမလေး မခင်လေးကြွယ်တို့ကို မတွေ့ရ။ ဆင်မြီးဆွဲမြို့၏ အနောက်

ဘက် မိုင်ဝက်ခန့်ရှိရွာသို့ မြန်မာဝိဇ္ဇာဆရာထံသို့ ပို့ထားကြောင်းသိရ၏။ မျက်စိကုဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်က မျက်စိအလင်းပြန်မရနိုင်ကြောင်းပြောပြထားပါလျက် ကျေးလက်တောရွာက ဝိဇ္ဇာဆရာသို့ ဘာကြောင့်ပို့ရပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်ဘဝင်မကျ။ ညီငယ်မောင်သောင်းကြွယ်ကိုခေါ်ကာ ဤရွာသို့ထွက်ခဲ့၏။ ရွာစွန်က သက်ငယ်မိုးအိမ်ကြီးဖြစ်၏။ အတွင်းခန်းသည်လျှပ်စစ်မရှိ၍ မှောင်နေ၏။ မျက်မမြင်မိခင်အိုနှင့်အပျိုလေးအရွယ် ညီမလေး။ အမေကတော့ ကျွန်ုပ်ကို မမြင်နိုင်။ ကျွန်ုပ်အသံကိုသာ ကြားနိုင်၏။ ညီမလေး မခင်လေးကြွယ်ကတော့ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်လည်နေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဤရွာမှ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်ပြန်ခဲ့ရ၏။ တစ်နေ့တာလုံးမျက်မမြင်မိခင်ကြီးနှင့် ဝမ်းနည်းနေသော ညီမလေး ပုံရိပ်ကို ဖျောက်၍မရ။ ဤလိုအနေအထားဖြင့် ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်သို့ ပြန်နိုင်ပါမည်လော။ အမေနှင့်ညီမမရှိ၍ကျွန်ုပ် ဘဝင်မကျသည်ကို ညီနစ်ယောက်ရော၊ ဦးကျင်ဟုတ်ပါ သတိမူပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောချင် ဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဆက်လက်၍ သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ညီလေးကြီးအံ့ကြီးကို လှည်းငှားခိုင်းရတော့၏။ လှည်းရောက်လာသောအခါ ထိုကျေးရွာသို့သွားကာ အမေနှင့်ညီမလေးကို ပြန်ခေါ်ခဲ့၏။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ်မှာ နေသာ ထိုင်သာရှိသွားတော့၏။ ဆင်မြီးဆွဲမြို့ကိုယ်တိုင်က မြို့မကျ၊ တောမကဖြစ်ရသည့်အထဲ အမေကိုယ်တိုင် မသွားချင်သော ရွာငယ်ငနပုဒ်သို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ ညီမလေးက အမေနှင့်မခွဲသာသဖြင့် လိုက်နေရ၏။ ဤအဖြစ်မှ ကျွန်ုပ်က ခေါ်ထုတ်ယူခဲ့၏။ သို့မှသာ ကျွန်ုပ်လည်း ရန်ကုန်သို့ စိတ်ချလက်ချ ပြန်နိုင်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြဝတီစာပေတိုက်တွင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာ၊ အယ်ဒီတာ၊ အမှုဆောင်အယ်ဒီတာ၊ ဒုတိယအယ်ဒီတာချုပ်အထိ ရာထူးအဆင့်ဆင့် တိုးခဲ့ပါသည်။ ဘာသာပြန်စာပေများ ရံဖန်ရံခါရေးပြီး၊ အမေအလေးထားသည့် အယ်ဒီတာ့အာဘော်ကိုကို မပြတ်တမ်း ဒိုင်ခံရေးသားခဲ့ပါသည်။

လက်ဦးဆရာ၊ မည်ထိုက်စွာ၊ ပုဗ္ဗစရိယ၊ မိနှင့်ဖဟု ဆိုထုံးရှိရာတွင်

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မှာ ကျွန်ုပ် ၆ နှစ်သားအရွယ်ကပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့သဖြင့် အမေသည် အမေအရာ၌သာကမ အဖေအရာ၌ပါ တာဝန်ထမ်းခဲ့သူ၊ သွန်သင်ခဲ့သူ၊ လမ်းညွှန်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးဒေါ်တင်ရီသည် ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ညီမနှင့် ညီများကလည်း သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သော အောင်မြင်မှုတွေ ရရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် ကောင်းရာသုဂတိမှနေ၍ အမေ့စကားကို မြေဝယ်မကျလိုက်နာသောသားသမီးတွေရှိပါကလား ဟူသောအသိဖြင့် နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေသတည်း။

လူဦးရေနှင့်ပြဿနာ

လူဦးရေနှင့်ပတ်သက်၍ လူဦးရေနှင့်စားနပ် ရိက္ခာအကြောင်းစတင်တွေးတောသော ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးတစ်ဦးရှိ၏။ ထိုသူကား သောမတ်မားလ်သပ်စ် (Thomas Malthus) ဆိုသူဖြစ်ပေသည်။ မာလ်သူ၏အတွေး (Malthusian Doctrine) အဖြစ်ထင်ရှား၏။ မားလ်သတ်၏တွေးဆပုံမှာ တိုးတက်ကြီးထွားမှုမရှိဘဲ ပကတိအတိုင်းတည်ရှိသော ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် လူသားတို့သည် ဖြည်းဖြည်းချင်းတိုးပွားလာနေ၏။ လူသားတို့ စားသောက်ရန် စိုက်ပျိုးထားသော စိုက်ပျိုးမြေ၏ တိုးတက်မှုနှုန်းသည် တစ်ကွက်မှ နှစ်ကွက်၊ နှစ်ကွက်မှ သုံးကွက် စသည်ဖြင့် စိုက်ပျိုးမြေတိုးချဲ့နှုန်းသည် အပေါင်းလက္ခဏာ ဖြင့် တိုးပွားခြင်း (Arithmetic Progression) ဖြစ်၏။ လူဦးရေတိုးပွားနှုန်းကို သုံးသပ်သောအခါ တစ်ယောက်မှ နှစ်ယောက်နှစ်ယောက်မှလေးယောက်၊ လေးယောက် မှစယောက်စသည်ဖြင့် ဆပွားကိန်း (Geometirc Progression) ဖြင့် ဆပွားနေ၏။ တစ်နေ့တစ်ချိန်တွင် စိုက်ပျိုးမြေ၏ တိုးပွားနှုန်းထက် လူဦးရေဆပွားနှုန်းက ပိုမို ကျော်လွန်သွားခဲ့သည်ရှိသော် လူဦးရေပေါက်ကွဲမှု (Population Explosion) ဖြစ် နိုင်သည်။ ဤသည်က သောမတ်မာလ်သပ်စ်၏ လူဦးရေနှင့်စားရိက္ခာ အပေါ် လွန်ခဲ့ သော နှစ် ၂၀၀ကျော်က တွေးဆချက် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၏ လူဦးရေဆပွားနှုန်း ကို ပြန်လှန်သုံးသပ်ကြပါစို့။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစတွင် ကျွန်ုပ်သည် တတိယတန်း ကျောင်းသားဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ပထဝီဝင် ဘာသာသင်ကြားရာတွင် "မြန်မာနိုင်ငံ၏ လူဦး ရေသည် ၁၇သန်းရှိပါသည်" ဟူ၍ ကျက်မှတ်ခဲ့ရ ၏။ ၁၉၅၆- ၅၇ ခုနှစ်က မြန်မာနိုင်ငံ၏လူဦးရေ ကိုလည်းကျွန်ုပ်သိခွင့်ရခဲ့ပြန်၏။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ခေတ်တွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော လုပ်သား ညီညွတ်နေ့စဉ် (Working People's Daily) သတင်းစာကြီးထွက်ရှိ၏။ ဤအင်္ဂလိပ်

ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးတွင် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အချုပ်ပို (Sunday Supplement) ပါ၏။ ဤအချုပ်ပိုတွင် မြန်မာ့အသံညွှန်ကြားရေးဝန် ဦးခင်ဇော် (K)က ဆောင်းပါးရေးလေ့ရှိ၏။ အဆိုပါ ဦးခင်ဇော် (K) ရေးသားခဲ့သည်ဆောင်းပါးတို့ကို ယခုအခါတွင် တူဒေးစာအုပ်တိုက်မှ ပြန်လည်စုစည်းထုတ်ဝေသောအခါ ကျွန်ုပ်ကို ပရဖတ်ရန် အပ်နှံပါသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ၁၉၅၆-၅၇ခုနှစ် ကာလက မြန်မာနိုင်ငံ၏ လူဦးရေကို သိခွင့်ရခဲ့၏။

ဦးခင်ဇော် (K)၏ဆောင်းပါးတွင် ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုထံသို့ တရုတ်ဝန်ကြီးချုပ်ချူအင် လိုင်းထံမှ အကြောင်းကြားစာတွင်မြန်မာနိုင်ငံအရှေ့မြောက်ဖျားရှိ မြန်မာနိုင်ငံပိုင် ဖိမော်နှင့်ကန်ဖန်ဒေသ ကို တရုတ်ပြည်ပိုင်နယ်မြေအဖြစ် တောင်းဆိုရာတွင် “ဦးနုတို့ရဲ့ မြန်မာနိုင်ငံလူဦးရေဟာ ၂၅ သန်းပဲရှိပါတယ်။ ကျုပ်တို့ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ လူဦး ရေက သန်း၆၀၀ကျော်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် အဲဒီနယ်မြေနှစ်ခုကို ကျုပ်တို့ကိုလွှဲပေးပါ”ဟု တောင်း ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဤတွင် ဦးနုနှင့် ချူအင်ကိုင်းတို့အကြောင်း ဖယ်ထုတ်လိုက်လျှင် ၁၉၅၆-၅၇ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ လူဦးရေသည် ၂၅သန်းရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းသိနိုင်၏။ ယနေ့မြန်မာနိုင်ငံ၏ လူဦးရေသည် သန်း ၆၀ဝန်းကျင်ရှိနေပြီ။ မြန်မာ နိုင်ငံ၏ လူဦးရေသန်း ၆၀ရှိချိန်တွင်တရုတ်နိုင်ငံ၏ လူဦးရေသည် သန်း ၁၀၀၀ ကျော်သွားပါပြီ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ လူဦးရေက ယခုအခါသန်းပေါင်း ၇၀၀၀ ကျော်ပြီဖြစ်သည်။ ဤအခြေ အနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေချိန်တွင် ၁၉ ရာစုက လူဦးရေ ဆိုင်ရာ တွေးခေါ် ပညာရှင်ကြီးသောမတ်မာလ် သပ်စ်၏ လူဦးရေသည် စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်နိုင်ခြေ ထက်ကျော်လွန်သွားလေပြီလော။

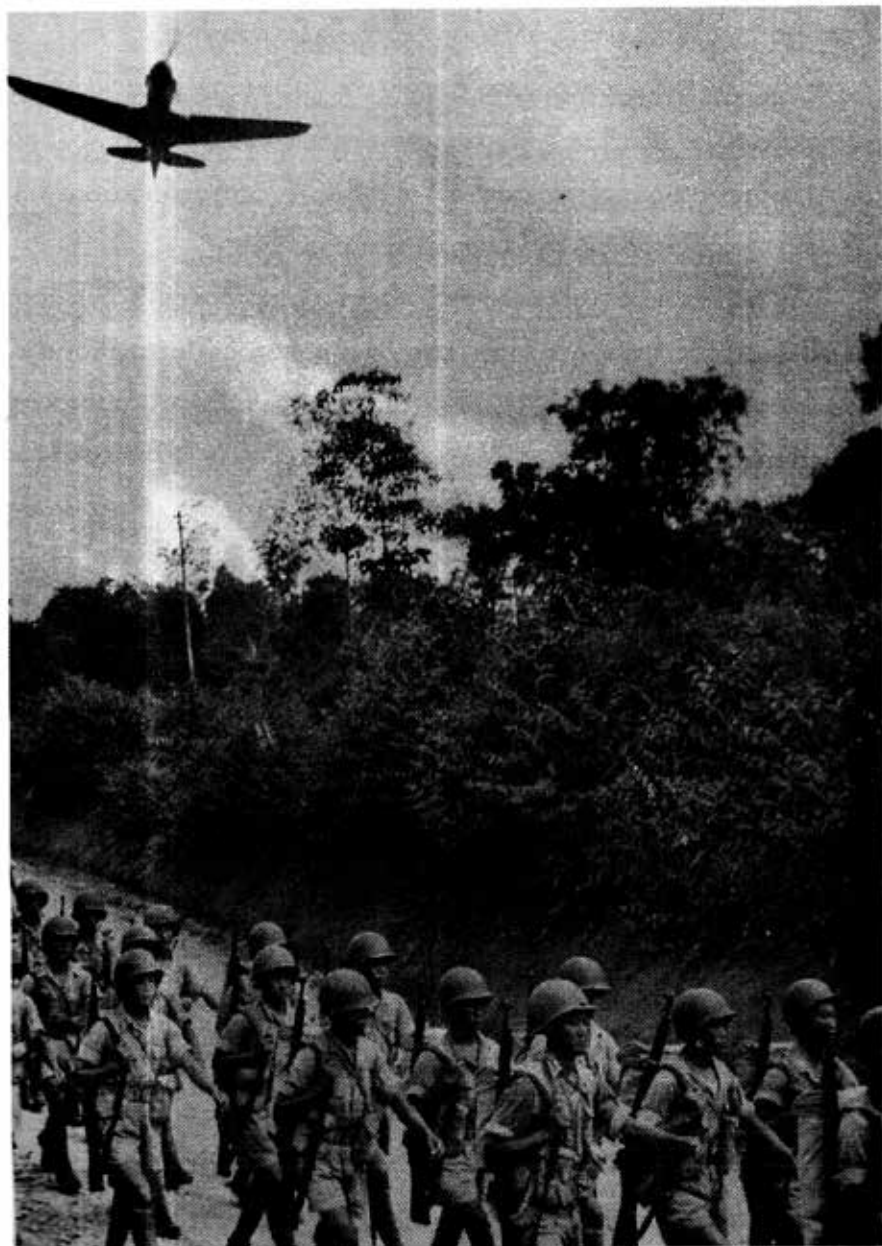
ယနေ့ကမ္ဘာ့မိုးလေဝသပညာရှင်တို့သုံးသပ်ချက်အရ ရာသီဥတုပြောင်းလဲပြီဟု ဆိုကြ၏။ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲသော ရာသီဥတုကြောင့် မိုးခေါင်သည့်ဒေသတွင် မိုးခေါင် ချုံ ရေကြီးသည့် ဒေသတွင်း ရေတွေ့ကြီးနေ၏။ ရေလွှမ်းနေ၏။ စိုက်ခင်းတွေပျက်စီး၏။

စိုက်ခင်းတွေပျက်စီးသောအခါ စားနပ်ရိက္ခာအထွက်နှုန်း ကျဆင်း၏။

ဤသို့သော အခြေအနေတွင် အတိုင်းအဆ တိုးချဲ့မပေးသော ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် လူသားတို့သည် အတိုင်းအဆမရှိတိုးပွားမွေးဖွားနေကြ၏။ စားနပ်ရိက္ခာထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်း ထက် လူဦးရေ ဆပွားနှုန်းက ကျော်လွန်သည်ရှိသော် သောမတ်မာလ်သပ်စ်၏။ ခန့်မှန်းချက်အတိုင်းလူဦးရေ ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ပေတော့သည်။

ယနေ့အချိန်အခါတွင် လူဦးရေပေါက်ကွဲမှု၏ အစပျိုးအသွင်အပြင်တို့ကို မြင်တွေ့ နေရပြီ ဖြစ်သည်။ စားနပ်ရိက္ခာပြတ်၊ စစ်ဘေး၊ စစ်ဒဏ်သင့်၍ အခြားနိုင်ငံတို့သို့ အုပ်စုလိုက်ခိုလှုံရန် ဥရောပနိုင်ငံများဆီသို့ သွားရောက်နေကြပြီ။ မြေထဲပင်လယ်ကို တစ်ငွတ်ထိုး၊ တလောက်ကန်း အသေခံဖြတ်ကာ ပြင်သစ်၊ အီတလီ၊ ဗြိတိန်၊ ဂျာမနီနိုင်ငံ တို့ဆီသို့ စစ်ရေး၊ စီးပွားရေးဘေးဒုက္ခသင့်နေသည့် နိုင်ငံများဖြစ်ကြသည့် အာဖဂန်နစ္စ တန်၊ ဆီးရီးယား၊ အနောက်အာဖရိကတိုက် နိုင်ငံများမှလူများအစုအပြုံလိုက်ဖြတ် ကူးကာဝင်ရောက် ခိုလှုံရန် ကြိုးပမ်းနေကြသည်။ ဤကဲ့သို့ ခိုလှုံရန် လူစုလူဝေးဖြင့် ရောက်လာကြမှုတို့၏ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်မှုကို ဥရောပနိုင်ငံတို့ကလည်း နယ်နိမိတ် စည်းရုံးခတ်ကာ ကာကွယ်နေကြရ၏။ ယနေ့ လက်ရှိကမ္ဘာလူဦးရေသန်း ၇၀၀၀ကျော်တွင် ဤမျှ အဖြစ်ဆိုးခဲ့သော် အကယ်၍ ကမ္ဘာလူဦးရေ သန်း ၈၀၀၀ အထိဖြစ်လာလျှင် သောမတ်မာလ်သပ်စ်၏ လူဦးရေပေါက်ကွဲမှုသည် မလွဲမသွေ ဖြစ်ဖွယ်ရှိချေသည်။

ဗမာလမ်းမကြီး

တက္ကသိုလ်လှကြွယ်

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက မြန်မာနိုင်ငံကိုဖြတ်ကာ မဟာမိတ်ကပ်တို့က အိန္ဒိယနှင့် တရုတ်နိုင်ငံတို့သို့ ဆက်သွယ်သည့်လမ်းကို ဖောက်လုပ်ခဲ့ကြ၏။ ငှက်ဖျား ပိုးထူးပြောသော တောအထပ်ထပ်ကိုဖြတ်၊ တောင်တန်းအသွယ်သွယ်ကိုကျော်ကာ လူ့အသက်ပေါင်းများစွာနှင့်ရင်းပြီး ဖောက်လုပ်ခဲ့ရသော လမ်းမကြီးဖြစ်ပေသည်။ ယခု အခါတွင် ဤဗမာလမ်းမကြီး (Burma Road) ကို ရွှေ၊ ကျွန်းသစ်နှင့် မူးယစ်ဆေးဝါး များ တရားမဝင်မှောင်ခိုထုတ်လုပ်ရာ လမ်းအဖြစ် နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားနေ၏။

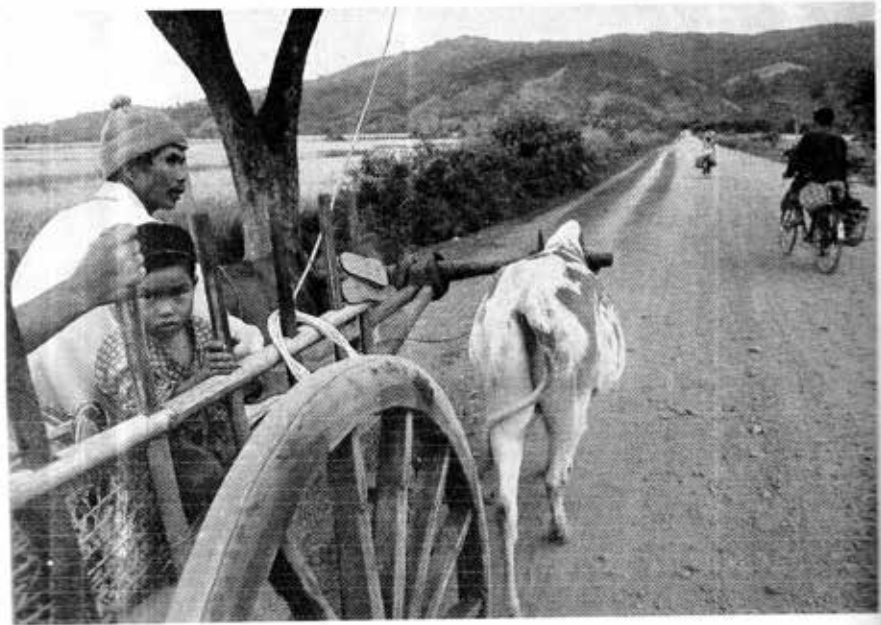
အလုပ်ကြမ်းသမားတို့တွင် နယ်မြေခံ မြန်မာတိုင်းရင်းသားများနှင့် တရုတ်နှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံတို့မှ လမ်းဖောက်လုပ်ရေး လုပ်ကိုင်ကြသူများပါဝင်ခဲ့ကြရ၏။ ထိုလမ်းမကြီး ကို ၁၉၄၂ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ လီဒိုမြို့မှ တရုတ်နိုင်ငံကူမင်းသို့ ဆက်စပ်ရန် ဖောက် လုပ်ရာတွင် အမေရိကန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့သည် ထိုစဉ်က ဂျပန်များ၏ အုပ်စိုးလျက် ရှိသော မြန်မာနိုင်ငံကို ဖြတ်သန်းဖောက်လုပ်ခဲ့ကြရလေသည်။

တောင်ပြိုမှု၊ မြေပြိုကျမှုများကို ကြုံတွေ့ရလေ့ရှိသဖြင့် နေ့အခါတွင်သာမက ည အချိန်ပါ အလုပ်သမားတို့ ဖယ်ရှားလုပ်ကိုင်နိုင်ရန် ဒီဇယ်လောင်စာတို့ကို မီးရှို့ပြီး အလင်းပေးကာ မနားတမ်းဖောက်လုပ်ခဲ့ကြရလေသည်။ အမေရိကန် အင်ဂျင်နီယာ တပ်ဖွဲ့များက အထူးကြီးကြပ်လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ကြရလေသည်။

ဤဗမာလမ်းမကြီးဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အမေရိကန် ၂၈၀၀၀နှင့် အာရှနိုင်ငံ တို့မှ လုပ်သား ၃၅၀၀၀တို့ လုပ်ကိုင်ကြရာ ရာပေါင်းများစွာသော လူတို့သည် ရောဂါ ကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ မတော်တဆဖြစ်မှုများကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဂျပန်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုများကြောင့်လည်းကောင်း အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရလေသည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်တပ်တို့၏ ဦးဆောင်မှုအောက်မှ တရုတ်တပ်သား တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံမြစ်ကြီးနားမြို့အထိ ခြေကုပ်ယူထားသော ဂျပန်တပ်များနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ထိုနှစ်အောက်တိုဘာလတွင် အသစ်လုပ်ဆောင်ထားသော လမ်းမကြီးအတိုင်း ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။ အဆိုပါတရုတ်စစ်ကြောင်းကို အမေရိကန် ပီ-၄၀ စစ်လေယာဉ်က ကောင်းကင်ယံမှ အကာအကွယ်ယူပေးခဲ့၏။

အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျိုးဇက်စတီးဝဲလ် (Joseph Stilwell) က အဆိုပါဗမာ လမ်းမကြီးကို မြန်မာ့မြေမှ ဂျပန်အုပ်စိုးသူများကို အပြီးတိုင် မောင်းထုတ်နိုင်ရန် ကြိုးကြပ်ဖောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် အခိုင်အမာ ခြေကုပ် ယူထားသော ဂျပန်တို့ကလည်း အပြင်းအထန် ခုခံကြ၏။ ဤမြစ်ကြီးနားစစ်ပွဲသည် ရက်သတ္တပတ် ၁၀ပတ်မျှ ကြာမြင့်ပြီး နှစ်ဘက်စလုံးမှ စစ်သည် ၂၀၀၀ ကျော် အသက် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ကြလေသည်။

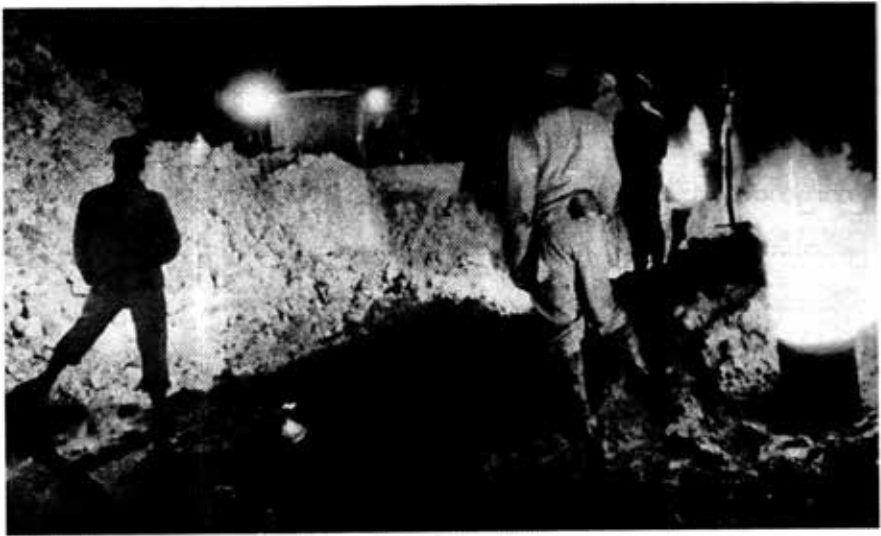
၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်တို့သည် တရုတ်တို့၏ ကမ္ဘာနှင့်ဆက်သွယ်သည့် ကုန်သွယ်မှု လမ်းကြောင်းကို ပိတ်ဆို့ဖြတ်တောက်လိုက်၏။ ထိုအချိန်က တရုတ်အမျိုးသား ခေါင်းဆောင် ချန်ကေရှိုတ်(Chiang Kai-Shek)က တရုတ်ပြည်တွင်းမှ စ၍ တရုတ်-မြန်မာ လမ်းမကြီးကို ဖောက်လုပ်ခဲ့၏။ ဤတရုတ်-မြန်မာ လမ်းမကြီးဖောက်လုပ် လိုက်ခြင်းဖြင့် ရန်ကုန်မြို့မှ ရထားလမ်းကြောင်း ပွင့်စေခဲ့ပေသည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်ကေရာင်၏ တပ်များက မြန်မာနိုင်ငံကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် အဆိုပါတရုတ် မြန်မာလမ်းမကြီးကို ပိတ်ဆို့လိုက်တော့၏။ ဤကဲ့သို့ ဂျပန်တပ်များ၏ ပိတ်ဆို့မှုကြောင့် အမေရိကန်တပ်တို့က အိန္ဒိယနိုင်ငံ လီဒိုမြို့မှ မိုင် ၅၀၀ ရှည်လျား သော ဗမာလမ်းမကြီးကို ဂျပန်တို့၏ စိုးမိုးမှုအောက်မှ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်လိုက်ရန် ဖောက်လုပ်လေသည်။ ဤဖြစ်ရပ်တို့မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက အရေးပေါ် ဖောက် လုပ်ခဲ့သော ဗမာလမ်းမကြီး၏ နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့ခံ လူများက ထိုလမ်းမကြီးကို လီဒိုလမ်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ စတီးဝဲလ်လမ်းဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

အဆိုပါလမ်းမကြီးဖောက်လုပ်စဉ်က ပါဝင်ခဲ့ပြီး ယခုအခါတွင် အိုမင်းနေကြပြီးဖြစ် သော အမေရိကန်စစ်သားကြီးများက ကျွန်ုပ်ဤလမ်းမကြီးအကြောင်း ဆောင်းပါးရေး သားရန် သွားရောက်မည့်အကြောင်း သိသောအခါ သူတို့က မသွားရန် တားမြစ်ကြပါ သည်။ ဤလမ်းမကြီးကို အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ ပတ်ကျိုင်တောင်တန်းမှ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းရှိ ဆာတောင်ရှိမြောင်တို့ကိုဖြတ်ကာ တရုတ် ပြည်နှင့် ဆက်စပ်ပေးသည့် ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်အတွင်းက အရေးပေါ်ဖောက်လုပ်ခဲ့သည့် လမ်းမကြီးမှာ ယခုအခါ ရှိတော့မည် မဟုတ်။ ဤလမ်းမကြီး၏ သက်တမ်းသည်ပင်နှစ် ၇၀ ကျော်ပြီဖြစ်၍ အချိန်ကာလ ကြာရှည်မှု၊ မြေပြိုမှု၊ မုတ်သုန်မိုးကြီးသည့်တောနှင့် ရွံ့နွံတွေကြောင့်အဆိုပါ ဗမာ လမ်းမကြီးသည် ယခုအခါတွင် ပျက်သုဉ်း ပျောက်ကွယ်လောက်ပြီဖြစ်၍ သွားရောက် ဆရာလာပါလျှင်လည်း အချိန်ကုန် လူပန်းဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်ဟုဆိုကာ အားမပေးကြချေ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် နေရှင်နယ်ဂျီအိုဂရပ်ဖစ် (National Geographic) မဂ္ဂဇင်း မှ တာဝန်ပေးချက်အရ ဤဗမာလမ်းမကြီးကို လေ့လာမှတ်တမ်းပြုရန် ဦးစွာဤလမ်းမကြီးအစပြု ဖောက်လုပ်ရာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ အရှေ့မြောက်ဘက် ဂျေယန်ပူရရွာသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၄၃ ခုနှစ်က အမေရိကန်တပ်ဖွဲ့ ခါတန်နာလာချောင်း ပေါ်တွင် ပထမဦးဆုံးသော တံတားကိုဆောက်လုပ်ခဲ့ကြကြောင်း။ ဤတံတားမှ လွန်၍ တရုတ်နိုင်ငံ ကူမင်းမြို့အထိ ရောက်သည့်ပိုင်ပေါင်း ၁၁၀၀ ရှည်လျားသည့် ဗမာလမ်းမကြီးကို စတင်ဖောက်လုပ်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤတံတား၏သည်မှာဘက်ထိပ်မှ စတင်ထွက်ခွာလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝဲလက်ယာဘက်တို့တွင် ပေ ၁၀၀ အမြင့်ဆောင်သော သစ်ပင်သစ်တောတို့ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဤလမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းရင်း အမေရိကန်စစ်သည်ဟောင်းကြီး မီချဲလ်အိုပါကို သတိရမိ၏။ မီချဲလ်အိုပါသည် ယခုအခါ အသက် ၈၆နှစ် ရှိပေပြီ။ အဆိုပါလမ်းမကြီးကို ဖောက်လုပ်စဉ်က မီချဲလ်အိုပါသည် အမေရိကန်ဆေးတပ်မှ သူနာပြုတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွေ့အကြံနှင့်ပတ်သက်၍ မက်ဆာချူးဆက်မှ တက္ကဆပ်သို့အသွား ကျွန်ုပ်က သိလိုရာရာ မေးမြန်းဖူး၏။ မီချဲလ်အိုပါက “အကယ်၍များ မင်းအဲဒီကိုသွားပြီး စစ်အတွင်းက ဖောက်လုပ်ခဲ့တဲ့ လမ်းမကြီး ယနေ့တိုင်ရှိသေးတယ်ဆိုရင် အဲဒီလမ်းမကြီးရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ကျေးဇူးပြုပြီး လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးပါ”ဟု မှာကြာလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့လမ်းခရီးတွင် ကတ္တရာခင်းလမ်းရှိ၏။ လမ်းပေါ်တွင် ခွေးတွေက အိပ်နေပြီး ကလေးများက အပေါက်အပြုချိုင့်ခွက်ထူပြောသော ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြလေသည်။ ကိုက် ၂၀၀ခန့်လျှောက်လှမ်းမီသောအခါ သစ်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့၏အဆောက်အဦကိုတွေ့ရပြီး ခြံဝင်းပတ်လည်ကို သံဆူးကြိုး ကာရန်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်က ဤရဲတပ်ဖွဲ့အဆောက်အဦကို ကျော်လွန်ပြီး သွားမည်ပြုရာ ယူနီဖောင်းအစိမ်းရောင်ဝတ်ထား

သော အိန္ဒိယအစောင့်ရဲတပ်သားက စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အသင့်အနေအထားသို့ ပြောင်းပြီး ကိုင်၏။ သူ၏သေနတ်ပြောင်းဝဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အဆောက်အဦကိုအပေါက်ဝသို့ ညွှန်ပြကာ “ကျေးဇူးပြုပြီး ရဲစခန်းထဲဝင်ပါ” ဟု ဆိုလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ရဲအရာရှိ၏ အခန်းဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်သွားပါသည်။ ရဲအရာရှိနှင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်စေပါသည်။ ရဲအရာရှိသည် အသက် ၄၀ဝန်းကျင်ရှိမည့် အသွင်ဖြစ်ပြီး သူ့နာမည်မှာ ဂျီကေဂရန်းဟုသိရပါသည်။ သူ၏ယူနီဖောင်းတွင်လည်း ရွှေရောင်ကြယ်ပွင့်တွေ တပ်ဆင်ထား၏။ သူက ကုလားထိုင်ကို နောက်ဖီလိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နှင့် အထောက်အထားစာရွက်စာတမ်းတို့ကို သေချာစွာကြည့်ရှု၏။ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ပတ်စ်ပို့တွင် ကန့်သတ်နယ်မြေအတွင်း ဝင်ရောက်ခွင့်ဖြစ်၏။ ယခုကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေ သည့် နေရာမှာလည်း အိန္ဒိယနိုင်ငံ အရှုနာချာပရာဒေရှ် (Arunachal

Pradesh) ပြည်နယ်အတွင်း ၁၈မိုင် အတွင်းဝင်ရောက် ခွင့်ပြုသည့်လက်မှတ်ဖြစ်၏။ ထို့ထက်လွန်လျှင် သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာမှ ကျော်လွန်သွားခွင့်မရှိ။ အရူနာချာ သစ်တောကြီး၏ ရှေ့ဆီ၌ ပေ ၃၇၂၇ မြင့်သည့် တောင်ဖြတ်လမ်းရှိ၏။ ဤတောင်ကြားဖြတ်ကျော်လမ်းကို ပန်ဆောတောင်ကြောဖြတ် လမ်းဟုခေါ်၏။ ဤတောင်ကြောဖြတ်လမ်းသည် အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ နယ်ခြားဒေသဖြစ်၍ နှစ်နိုင်ငံစလုံးက နယ်စပ်လုံခြုံရေးကို အထူးသတိထားကြပ်မတ်ထားသောဒေသဖြစ်ပေသည်။

ရဲမှူး ဂရန်းက ကျွန်ုပ်ကိုမော့ကြည့်ကာ “ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျား။ ပန်ဆောတောင်ကြောဖြတ်လမ်းကို ဖြတ်ခွင့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမိန့်သစ်ကျွန်တော်တို့ဆီကို ပို့ထားပါတယ်။ ဘယ်ခရီးသည်ကိုမှ အဲဒီပန်ဆောတောင်ကြောဖြတ်လမ်းကို သွားခွင့်ပြုမထားပါဘူး။ အဲဒီအမိန့်သစ်က ခင်ဗျားနဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေပါပြီ” ဟု ပြောကာ စကားပွဲကို သူ့လက်ညှိုးဖြင့် တောက်၍နေပါသည်။ “ပြီးတော့ သူပုန်တွေကလည်း အဲဒီနယ်စွန့်နယ်ဖြားဒေသမှာ ဆူပူသောင်းကျန်းနေပါတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီသစ်တောကြီးတွေကို ဖြတ်ဖို့ လမ်းလည်းမရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ လုံခြုံရေးကို ကျွန်တော်တို့တာဝန်မယူနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာကနေပြီး ရှေ့ဆက်သွားခွင့်မပေးနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်” ဟု ရှင်းပြလေသည်။

ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ပြုံးပြရုံသာ တတ်နိုင်ပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဗမာလမ်းမကြီး စတင်စဉ်တွင် အစဦးတွေ့ကြုံတွေ့ရသော အခက်အခဲတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ စက်သေနတ်ကိုင် ရဲတပ်သားကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်ဤခရီးကို မစတင်မီ စစ်မှုထမ်း ဟောင်းကြီးများ၏ တားမြစ်ချက်ကို ပြန်လည်သတိရလာပါသည်။

ဗမာလမ်းမကြီးကို နာမည်အမျိုးမျိုးမှည့်ခေါ်ကြ၏။ လမ်းမကြီးနှစ်ခုဆက်စပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဖောက်လုပ်ချိန် ၇နှစ်ခြားနားလေသည်။ အချို့က လီဒိုလမ်းဟုခေါ်ကြပြီး ဤသို့ခေါ်ရသည်မှာလည်း အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ အရှေ့မြောက်ဘက်၌ အာသံပြည်နယ်မှ ကျောက်မီးသွေးထွက်သော လီဒိုမြို့မှ စတင်ဖောက်လုပ်ခဲ့သော

ကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ လီဒိုမြို့နှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်သည်။
 ကိုလ်ကတ္တားမြို့နှင့် ရထားလမ်းဆက်သွယ်မှုရှိပြီး မိုင် ၅၀၀ ကျော်ကွာခြားလေသည်။
 ခုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလအတွင်း လီဒိုမြို့မှ ပန်ဆောတောင်ကြောလမ်းကိုဖြတ်ကျော်ပြီး
 ဂျပန်တပ်များကြီးစိုးနေသော မြန်မာနိုင်ငံနှင့် တရုတ်နိုင်ငံတို့သို့ ဂျပန်ကိုတော်လှန်တိုက်
 ထုတ်နိုင်ရန် လက်နက်ခဲယမ်းနှင့် ပစ္စည်းများကို ပို့ဆောင်ပေးလေသည်။ (အရေးတကြီး
 ပထမဦးဆုံးသော လမ်းပိုင်းအဖြစ် ဖောက်လုပ်သည်ကို မူလဗမာ လမ်းမကြီးဟုခေါ်
 တွင်ပြီး တရုတ်အလုပ်သမားတို့က ၁၉၃၇ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၃၈ ခုနှစ်တို့တွင် တရုတ်နိုင်ငံ၏
 ပင်လယ်ကုန်သွယ် ထွက်ပေါက်ကို ဂျပန်တို့က ပိတ်ဆို့လိုက်သဖြင့် ဤကဲ့သို့ တရုတ်နိုင်ငံ
 ဘဏ်မှဖောက်လုပ်သည့်ကုန်းလမ်းကို အသုံးပြုကြရခြင်း ဖြစ်သည်။) အချို့ကလည်း
 စတီးလ်ဝဲလမ်းဟုခေါ်ဆိုကြ၏။ အာရှတစ်ခွင်ကို ဂျပန်ဧကရာဇ်တပ်များက အပြင်း
 အထန် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နေစဉ်အတွင်း အမေရိကန် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျိုးဇက်
 စတီးလ်ဝဲလ်က ကြီးကြပ်ဖောက်လုပ်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှ
 ၁၉၄၅ ခုနှစ်အတွင်း တာဝန်ယူခဲ့သူမှာ အမေရိကန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လူးဝစ်ပစ်ဖြစ်ပြီး

“တစ်မိုင် တစ်ယောက်နှုန်း” လမ်းမကြီးဟု အမည်ပေးကြ၏။ ဤသို့အမည်ပေးရသည်မှာ လမ်းဖောက်လုပ်ကြသူများတို့သည် ငှက်ဖျားရောဂါကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဂျပန်လက်ဖြောင့်တပ်သားတို့၏ ပစ်ခတ်ခံရ၍ သေကြေကြသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ မော်တာကျည်ဆံပေါက်ကွဲမှု မတော်တဆကြောင့် သေဆုံးကြရသူများလည်းရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော်ကမ္ဘာ့စစ်သမိုင်းတွင်စာတင်ထားသည်မှာဗမာလမ်းမကြီးဟူ၍သာ အသိများကြပေသည်။

ယနေ့အဖို့ရာတွင် ၁၉၃၇ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၃၈ ခုနှစ် ထောက်ပံ့ရေးလမ်းကြောင်း ၁၉၄၂ ခုနှစ် ၁၉၄၅ ခုနှစ်အကြား ဖောက်လုပ်ခဲ့သော လမ်းနှစ်ခုဆက်သွယ်မှုရပြီး အိန္ဒိယ၊ မြန်မာနှင့် တရုတ်နိုင်ငံတို့အထိ ပေါက်နေပြီဖြစ်၏။ ဤလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက်တွင် သင်သည် “အနီ”၊ “အစိမ်း”၊ “အဖြူ”နှင့် “အနက်” ပစ္စည်းတို့ကို စီးဆင်းနေသည်ကိုတွေ့ရမည်။ ၎င်းအရောင်တို့ကား ပတ္တမြား၊ ကျောက်စိမ်း၊ ဘိန်းဖြူနှင့် ဘိန်းမည်းတို့ကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထိုမျှသာမက ရွှေ၊ နီလာ၊ ကျွန်းသစ်၊ စိန်၊ ရေနံနှင့် ရော်ဘာစေးတို့လည်း မှောင်ခိုကုန်သွယ်ရာ လမ်းကြောင်းဖြစ်၍နေချေပြီ။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ဗမာလမ်းမကြီးကတော့ ယခုတိုင် တည်ရှိဆဲဖြစ်ပြီး စစ်သမိုင်းတွင်လည်း ဤဗမာလမ်းမကြီးအမည်သည် မော်ကွန်းတင်ဆဲဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဤဗမာလမ်းမကြီးတွင် နောက်ထပ်နှစ်လကြာမျှ နေပြီးနောက် ဤလမ်းမကြီးအကြောင်းကို ကမ္ဘာက သိအောင် ပြန်လည်တင်ပြရမည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ခရီးစဉ်၏ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ဖြစ်ပေသည်။ ဤလမ်းမကြီး၏ ထက်ဝက်ခန့် လောက်သာ နိုင်ငံခြားသားများ သွားလာခွင့်ပြုထားပေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အဖို့ ကံကောင်းဖို့ဖန်လာသည်မှာ အိန္ဒိယ၊ မြန်မာနှင့် တရုတ်အစိုးရတို့၏ ခွင့်ပြုမှုတည်းဟူသော ကျေးဇူးကြောင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နောက်ပိုင်း အနည်းငယ်မျှသာ အနောက်တိုင်းသားတို့သာ ခြေချနိုင်ခဲ့သော ဤဗမာလမ်းမကြီးကို ကျွန်ုပ်ခြေချနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ဤဒေသတစ်ဝန်းတွင် သဘာဝရင်းမြစ်များဖြစ်ကြသည့် လက်ဖက်၊ ကျွန်းသစ်နှင့်

ကျောက်မီးသွေးအလှံအပယ် ပေါများသည်ကို ၁၈၂၃ ခုနှစ်ကပင် ဤဒေသကို နယ်ချဲ့ သိမ်းပိုက်လိုသော ဗြိတိသျှတို့ကစစ်ထောက်လှမ်းရေးသမား ရောဘတ်ဘရစ် (Robert Bruce) ကို တိတ်တဆိတ် စေလွှတ်၍ အစီရင်ခံစေခဲ့၏။ ဤတွင် ရောဘတ်ဘရစ်သည် ဒေသထွက် လက်ဖက်ခြောက်အနံ့အရသာကို သိရှိသွားခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ဤ ဒေသတစ်ဝန်းလုံး လက်ဖက်စိုက်ခင်းများ စည်ပင်လာခဲ့ရာ အာသံလက်ဖက်ခြောက် သည် အနံ့အရသာတွင် စံတင်ထားရလေသည်။ လက်ဖက်စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်မှု အောင်မြင်သဖြင့် ကျွန်းသစ်ဘက်သို့ စီးပွားရေးသမားများ အာရုံစိုက်လာကြ၏။ ကျွန်းသစ်များကို ခုတ်ယူရောင်းချ၍ ဖြစ်ထွန်းလာသော မြေကွက်လပ်တို့တွင် လက်ဖက် ပင်များ အစားထိုးစိုက်ပျိုးလာခဲ့ကြလေသည်။

၁၈၇၀ပြည့်နှစ်တွင် ဗြိတိသျှသမားတော်တစ်ဦးသည် ထိုဒေသတစ်ဝန်းတွင် အပျော် တမ်းအမဲလိုက်ရာမှ တောတွင်းနေ တိုင်းရင်းသားတို့က အမည်းရောင်ကျောက်တုံးကို မီးအဖြစ် အသုံးပြုသည်ကိုတွေ့မြင်သွား၏။ ထိုဗြိတိသျှသမားတော်၏ အမည်ကား ဂျွန်ဘယ်ရီဝိုက် (John Berry White) ဖြစ်၏။ ဂျွန်ဘယ်ရီဝိုက်တွေ့သော အမည် ရောင်းကျောက်တုံးဆိုသည်မှာ ကျောက်မီးသွေးကို တွေ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဤ ကျောက်မီးသွေးကြောမှ ကျောက်မီးသွေးမက်ထရစ်တန်ချိန် သန်းပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော် ထုတ်လုပ်ရရှိနိုင်ဖွယ်ရှိကြောင်း ခန့်မှန်းကြလေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ လီဒိုကျောက် မီးသွေးတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက်လာခဲ့ရာ ယခုအခါတွင် ဤလီဒို ကျောက်မီးသွေးတွင်းမှ နှစ်စဉ်ကျောက်မီးသွေးတန်ချိန် ၈သိန်းခန့် ထုတ်လုပ်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ လက်ဖက်ခြောက်နှင့် ကျောက်မီးသွေးထုတ်လုပ်မှုတို့ ထွန်းကားလာသော အခါ အာသံလွတ်မြောက်ရေး တပ်ဦးသူပုန်အဖွဲ့က ဤကျောက်မီးသွေးထုတ်လုပ်မှု လုပ်ငန်းတို့ကို သူတို့ကိုယ်ကျိုးအဖြစ် အသုံးပြုလိုလာကြသည်။ လက်ဖက်ခြောက်ထုတ် လုပ်သော စက်ရုံတို့ကိုလည်း သူပုန်တို့က ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးမှုများတွေ့လာရသည်။

ကျွန်ုပ် ဤဒေသသို့ ဗမာလမ်းမကြီးအကြောင်း လေ့လာရန် ရောက်ရှိဆဲကာလမှာပင် အာသံအစိုးရတပ်နှင့် အာသံလွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦးသူပုန် အဖွဲ့တို့၏ အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

လက်ရှိအနေအထားကို အသာထား၍ ၁၉၄၂ ခုနှစ်က အခြေအနေကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်သောအခါ ယခုကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော ရပ်ဝန်း၏ အခြား တစ်ဘက် ကျဉ်းမြောင်းမတ်စောက်သော နေရာတွင် အိန္ဒိယ-မြန်မာနယ်ရှိ၏။ အာရှ တွင် မကြေငြာသော စစ်ပွဲများဖြစ်ပွားခဲ့ကြ၏။ ၁၉၃၁ ခုနှစ်ကမှစ၍ ဂျပန်သည် သဘာဝရင်းမြစ်ရှားပါးသော နိုင်ငံဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တရုတ်နိုင်ငံကို ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့၏။ တရုတ်၏ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း ကုန်သွယ်သည့် ဆိပ်ကမ်းတို့ကိုလည်းပိတ်ဆို့ခဲ့၏။ တရုတ်ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းတို့ကို ဂျပန်က လက်ဝါး ကြီးအုပ်ခဲ့ကြ၏။ ဂျပန်တို့၏ လုပ်ရပ်ကို တော်လှန်တွန်းလှန်သည့် တရုတ်အမျိုးသား ခေါင်းဆောင် ချန်ကေရှိတ်က တရုတ်ကမ်းရိုးတန်း အနောက်တောင်ဘက်ရှိ မြန်မာ နိုင်ငံ လားရှိုးမြို့အထိ ကားလမ်းဖောက်လုပ်ခဲ့၏။ လားရှိုးမြို့နှင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဆိပ်ကမ်းမြို့ တော်ဖြစ်သည့် ရန်ကုန်နှင့် ရထားလမ်းအဆက်အသွယ်ရှိသောကြောင့် ဤတရုတ်မြန်မာလမ်းကိုဖောက်လုပ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်က မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီးနောက် ဤကျားသန်းရောင်းဝယ်ရေး လမ်း ကြောင်းကိုပါ ပိတ်လိုက်ရာ တရုတ်အဖို့ ပြည်ပကမ္ဘာနှင့်အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်၍ သွားတော့၏။

ထို့ကြောင့် အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စတီးဝဲလ်အနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ မြောက်ပိုင်းကို ဂျပန်တို့လက်မှ ပြန်လည် သိမ်းယူရန် စီစဉ်ရတော့၏။ ထို့ကြောင့် မိုင် ၅၀၀ အရှည်ရှိသော လီဒိုလမ်းကိုပါ ဖောက်လုပ်ခဲ့ရာ အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ဆက်သွယ်မှုပွင့်သွား၏။ (လီဒိုလမ်းနှင့် ဗမာလမ်းမကြီးကို ဆက်သွယ်လိုက်ပြီးနောက် ချန်ကေရှိတ်က ဤလမ်းမကြီး တစ်လျှောက်ကို စတီးဝဲလ်လမ်းမကြီးဟု အမည်တပ်

လိုက်လေသည်။) ဤစတီးဝဲလ်လမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်နေဆဲတွင် ဂျပန်တို့ကို တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်နေသော တရုတ်စစ်သည်တို့အတွက် လက်နက်ခဲယမ်းနှင့် ရိက္ခာတို့ကို အိန္ဒိယ မှတစ်ဆင့် တရုတ်ရှေ့တန်းတပ်သို့ လေကြောင်းမှ ပို့ဆောင်ပေးရ၏။ အဆိုပါ လေ ကြောင်းလမ်းသည် ပေ ၁၄၀၀၀ မြင့်သော ဟမ်လမ်းကြောင်း (Hump Route) ကို အသုံးပြုရာ ဤတောင်ကြောပေါ်တွင် လေရှိုန်ပြင်းထန်သောကြောင့် ပို့ဆောင်ရေး လေယာဉ် ၆၀၇ စင်းပျက်ဆီးဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။

ဗမာလမ်းမကြီးဖောက်လုပ်ခဲ့ရာတွင် မြေသားကုစကိုက်သန်းပေါင်း ၁၃. ဒသမ ၅သန်းခန့်ဖဲ့ထုတ်ရွှေ့ပြောင်းတူး ဆွခဲ့ရ၏။ ဤအင်ဂျင်နီယာအဖွဲ့တွင် မြေတူးစက် အင်ဂျင်နီယာဂျော့အားဘန်က “နံနက်စောစောပိုင်းကစပြီး ညနေနေဝင်ချိန်အထိ မနားတမ်းဖောက်လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ တောင်နံရံတွေဖြိုချပြီး လမ်းပေါ်ကို ကွန်ကရစ်ခင်း ရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မိုးကရွာချတော့ ကွန်ကရစ်တွေ ရေနဲ့ပျောပါသွား တာလည်းရှိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့မှာ တခြားရွေးစရာလမ်းမရှိဘူးဆိုတော့ ကြံသမျှကို ရင်ဆိုင် ကျော်လွှားခဲ့ကြရတယ်။”

ယနေ့ ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာ့နိုင်ငံတွင်း တောနက်ထဲသို့ဝင်သောအခါ ဤလမ်းမကြီး ဖြစ်ဖော်ဖို့ရန်အတွက် အံ့မခန်းလုပ်ဆောင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်မိပါ သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လီဒိုမြို့ကို ရောက်ရှိပြီးနောက် ရက်သတ္တပတ်သုံးပတ်အကြာတွင် ပန်ဆောတောင်ကြောဖြတ်လမ်းအရောက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ နယ်နမိတ်အစပ် နှင့်နီးလာပြီဖြစ်ပါသည်။

ပန်ဆောတောင်ကြောဖြတ်လမ်းသည် ရွံ့နွံထူထပ်၏။ ထိုပြင်လည်း နိုင်ငံခြားသား တို့၏ မော်တော်ကားတို့ကိုလည်း ဖြတ်သန်းခွင့်မပြုသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယအရှေ့ မြောက်ပိုင်းဒေသမှ ကာလကတ္တားသို့ လေယာဉ်ဖြင့်ကူးရ၏။ ကာလကတ္တားမှ တစ်ဆင့် ရန်ကုန်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ကူးခဲ့ရပြန်၏။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ရောက် ပြန်သောအခါ ပန်ဆောတောင်ကြောပြတ်လမ်းရှိရာသို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်း ပြည်တွင်းလေကြောင်းခန့်

တက္ကသိုလ်၊ ထရပ်ကား ၁၉၄၃ ခုနှစ်ထုတ် ဝီလီဂျစ်ကားတို့ဖြင့် ယာဉ်မျိုးစုံကို အသုံးချ၍ အရောက်သွားခဲ့ရ၏။ အဆိုပါဝီလီဂျစ်ကားတို့မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပွဲ၏ လက်ကျန်ကားများဖြစ်ကြလေသည်။ နောက်ဆုံး ခရီးထောက်အဖြစ် ဆင်နှစ်ကောင်ကို ငှားရမ်းကာ မြန်မာနိုင်ငံနယ်နိမိတ်ဘက်ရှိ ပန်ဆောတောင်ကြောဖြတ်လမ်း ဆီသို့ အရောက်သွားခဲ့ရ၏။

မိုင် ၁၀၀ ခရီးအတွက် ကျွန်ုပ်သည် ကတ္တရာခင်းလမ်း၊ ကျောက်စရစ်လမ်း၊ မြေသားလမ်းမှ ရွံ့နွံ့လမ်း။ ထို့နောက် သစ်တောတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ ဗမာလမ်းမကြီးသည် လူတစ်ကိုယ်စာ ခြေသွားလမ်းကလေးဖြစ်၍ သွားပါတော့သည်။ ပန်ဆောတောင်ကြောဖြတ်လမ်းသို့ မရောက်မီ နောက်ဆုံးတောင်ကိုဖြတ်ရ၏။ ဤနေရာသို့အရောက်တွင် လွန်စွာဝေးလံသီခေါင်သော အရပ်၌ တည်ရှိသည့် နမ္မလစ်ရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိပါသည်။ အခြားသော ရွာများကဲ့သို့ပင် ဤရွာကလေးတွင် နာဂတိုင်းရင်းသားများနေထိုင်ကြသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ အဆိုပါနာဂတိုင်းရင်းသားတို့

သည် ၁၉၉၁ခုနှစ် အစီရင်ခံစာအရ ခေါင်းဖြတ်မုဆိုးများ ဟူ၍ ဖော်ပြဆဲဖြစ်ပေသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဒေလီမြို့တွင် အခြေစိုက်သည့် ကျွန်ုပ်၏ လမ်းပြရွှန်အတ်ဒွတ်က အနောက်တောင်ဘက်က ကျေးရွာတစ်ရွာသို့သွားရောက်စဉ်က ကော့ရွာ အချင်းချင်း မသင့်မြတ်ဖြစ်ကာ ရွာတစ်ရွာမှ ရွာသားများက အခြားရွာမှ လူ ၂၀ဦးတို့၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ယူလာပုံ၊ ဤခေါင်းဖြတ်များကို တိုက်ပွဲအောင်နိုင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ယူဆောင်ခဲ့ပုံတို့ကို ပြောပြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နမူလစ်ကော့ရွာသို့ ရောက်သောအခါ စိတ်ထဲတွင် ထိတ်လန့်မိသလို ခံစားရ၏။ သူတို့၏ အိမ်နိမ့်နိမ့်ကလေးများက လမ်း၏တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင်ရှိကာ အုန်းလက်များဖြင့် မိုးထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်ကတော့ထဲမှ ထွက်ပြီးရွာထဲသို့ ဝင်သောအခါ ရွာ၏မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဘောင်းဘီတို့နှင့် ဖိနပ်မပါသော ကလေးများက ကျွန်ုပ်ကို ဦးစွာတွေ့မြင်သွား၏။ ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ လက်ဝဲဘက်တဲအုပ်စုမှ ပိန်ရှည်ရှည်လူတစ်ဦးထွက်လာ၏။

ထိုသူမှာအသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူဖြစ်ပြီး အကျီရှည်ဖားဖားဝတ်ကာ ပုဆိုးကိုလည်း ဝတ်ထား၏။ သူက ပြုံးပြီး ကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ ခေါင်းဖြတ်မုဆိုးဟု မထင်ရလောက်အောင် ရည်မွန်မှုရှိလေသည်။ နားပေါက်ပါပြီး နားရွက်တွေက တွဲကျနေ၏။

သူက နာဂဘာသာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏စကားပြန်က သူပြောသမျှကို ဘာသာပြန်ပြပါသည်။ “ကျုပ်နာမည်က အာနောင်းပါ၊ အသက် ၈၀ ရှိပါပြီ၊ နမူလစ်ရွာက ကြိုဆိုပါတယ်”ဟူ၍ နာဂဘာသာစကားဖြင့် မိတ်ဆက်၏။ အာနောင်းက ဆက်လက်၍ “လှိုက်လှဲစွာ ခရီးဦးမကြိုဆိုမိတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီအရပ်က လူတွေက အနောက်တိုင်းသားလူဖြူတွေကိုမမြင်ဘူးကြပါဘူး။ ကျုပ်တောင် ၁၉၄၅ ခုနှစ်ကပဲ မြင်ဖူးခဲ့တာ”ဟု ပြောကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အာနောင်းလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါသည်။ သူကအိမ်ထဲသို့ လှမ်းအော်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ယူလာရန်ပြော၏။ နောက်မိနစ် ၉၀ခန့်ကြာသော

အခါ အခြားသော ရွာသားတွေပါ စုဝေးရောက်ရှိလာ၏။ သူတို့အားလုံးက ကျွန်ုပ်အား 'အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးကြည့်နေကြပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် အာနောင်းပြောသည်တို့ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြ၏။ အာနောင်းက နမ္မလစ်တွင် နေထိုင်ရသောဘဝသည် ၁၉၄၂ ခုနှစ်က အတိုင်းပင် ပြောင်းလဲမှုမရှိကြောင်းပြောပြသည်။ “ကျုပ်တို့က စားသောက်ဖို့အတွက် တောင်ယာလုပ်တယ်၊ အမဲလိုက်တယ်၊ ကျုပ်တို့ဘဝတွေသာ မပြောင်းတာ ဖောက်လုပ်ခဲ့တဲ့ လမ်းမကြီးတော့ ပြောင်းလဲသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလမ်းမကြီး ရှိလို့ ကျုပ်တို့အတွက် အကျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့စားဖို့အတွက် ဆန်ကို ဒီလမ်းမကြီးကပဲ သယ်ယူရပါတယ်။ ဒီအရပ်မှာ စပါးစိုက်လို့မရဘူး”

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းဖြတ်သမားများအကြောင်း မေးသောအခါ အာနောင်းက ရယ်မောပါသည်။

“ခေါင်းဖြတ်တဲ့ အလေ့အထနမ္မလစ်မှာတော့ မရှိပါဘူး။ အခြားရွာတွေမှာတော့ မပြောတတ်ဘူး”

အာနောင်းက နမ္မလစ်ရွာသားရော၊ အခြားရွာသားတွေပါ အများအားဖြင့် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်များဖြစ်ကြကြောင်း၊ သူက ၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင်နှစ်ခြင်းခံခဲ့ပြီး ယခုအခါ ရွာ၏အကြီးအကဲဖြစ်နေကြောင်း ပြောပြပါသည်။

“အခြားကမ္ဘာ့အရပ်က လူတွေက ကျုပ်တို့အပေါ် ဘယ်လိုမြင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့က သီးခြားနေထိုင်ကြတာဆိုတော့ မသိနိုင်ဘူး”

အာနောင်းပြောသကဲ့သို့ပင် မြန်မာပြည်၏ မြောက်ဖျားဒေသ၌ နေထိုင်ကြသူတို့တွင် ကျန်မြန်မာပြည်သူများအတိုင်း ပင် ၁၉၄၇ ခုနှစ် စတီးဝဲလ်တို့ တပ်ဖွဲ့ အိန္ဒိယမှ မြန်မာပြည်သို့ ဝင်ရောက်စဉ်ကာလကအတိုင်းပင်ရှိနေ ရှိနေကြဆဲဖြစ်ပေသည်။ စစ်တပ်၏ အုပ်ချုပ်မှုကို မလိုလားကြဆဲဖြစ်လေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် စစ်အစိုးရ လက်ထက်တစ်လျှောက်လုံးနီးပါး၊ အခြားကမ္ဘာ့နိုင်ငံများနှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ကာ အထီးကျန်နေထိုင်ခဲ့သည့် ကာလတာရှည်ခဲ့လေသည်။ ယခင်က ဤဗမာ လမ်းမကြီးကို အိန္ဒိယမှ ဖောက်လုပ်ပြီး နှစ်နိုင်ငံ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းဖွင့်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ ‘ဤဗမာလမ်းမကြီး သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့မပေါက်ရောက်နိုင်တော့ချေ။

ယခုကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသောနေရာ တောင်ဘက်သို့ ဗမာလမ်းမကြီးအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှင်ဘွေယန်ဟူသော မြို့သို့ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဤဒေသသည် မြန်မာပြည်တွင်း၌ရှိသော်လည်း လီဒိုမြို့မှ ၁၀၉ မိုင်အကွာတွင် ရှိကြောင်း လမ်းဘေးမိုင်တိုင်က ပြနေ၏။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်က ဤရှင်ဘွေယန်မြို့တွင် ဝိုလ်ချပ်ကြီး စတီးလ်ဝဲလ် မြန်မာပြည်သိမ်းတပ်၏ ရှေ့တန်းစစ်စခန်းဖြစ်ယဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က ရှင်ဘွေယန်သည် ရွာငယ်လေးအသွင်ရှိပြီး အိမ်ခြေအနည်းငယ်သာရှိလေသည်။ ယနေ့အဖို့ရာတွင် ရှင်ဘွေယန်တွင် လူဦးရေသုံးသောင်းကျော်ရှိပြီး အနီးဝန်းကျင်တွင် ရွှေတူး၍ ရကြောင်းပြောပြသည်။

ရှင်ဘွေယန်မှ တောင်ဘက်သို့ ခရီးဆက်လိုက်သောအခါ ဟူးကောင်းတောင်ကြား လွင်ပြင်နှင့် မိုးကောင်းလွင်ပြင် ကျယ်တို့ကို တွေ့ရပြီး ဤတစ်လျှောက်တွင် ဗမာလမ်းမ

ကြီးသည် မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းကဲ့သို့ ဖြောင့်တန်းလျက်ရှိပေသည်။ လမ်းမကြီးဝဲယာတွင် စပါးစိုက်ခင်းတွေရှိနေပြီး စပါးစိုက်ခင်းများအဆုံးတွင် တောင်တန်းတို့သည် တစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ယှဉ်ပြိုင်လျက်တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုဒေသသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိချိန်သည် နိုဝင်ဘာလဖြစ်သဖြင့် ဝဲယာမှ စပါးခင်းတို့သည် ရွှေ့ရောင်ဖြင့် ဝင်းလျက်ရှိပြီး ရိတ်သိမ်းဖို့ရန် အသင့်အနေအထားသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ပေသည်။ ဆင်တို့သည် သစ်လုံးတို့ကို ဆွဲနေကြ၏။ လမ်းဘေးရေမြောင်းထဲတွင် ကျွဲများ ရွံ့နွံ့လူးလျက်ရှိနေကြ၏။

ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် တောင်ဘက်သို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလတုန်းက ဧရာဝတီမြစ်ကမ်း မြို့ဖြစ်သည့် မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ အမေရိကန်တပ်များ ချီတက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ရှင်ဘွေယန်မှ မြစ်ကြီးနားအထိ ပိုင် ၁၈၀ ကွာလှမ်းလေသည်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်က မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် မေလမှ ဩဂုတ်လအထိ တရုတ်နှင့် အမေရိကန်တပ်တို့သည် ဝိုင်းချုပ်ကြီးစတီးလဲလ်၏ ကွပ်ကဲမှုဖြင့် ဂျပန်စစ်သည်ပေါင်း ၃၅၀၀ နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ကြလေသည်။ မြစ်ကြီးနားကို မသိမ်းပိုက်နိုင်မီ ဂျပန်စစ်သည်ပေါင်း ၇၉၀ ကျဆုံးပြီး ၁၁၈၀ ဦးဒဏ်ရာရခဲ့ကြလေသည်။ အမေရိကန်နှင့် မဟာမိတ်တပ်

ဘက်မှ စစ်သည် ၁၂၄၄၄ ဦး ကျဆုံးပြီး ၄၁၃၉ဦး ဒဏ်ရာရှိခဲ့ကြလေသည်။

ယနေ့မြစ်ကြီးနားသည် စည်ကားသော ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်ပြီး မှန်သားကဲ့သို့ ကြည်လင်သော ဧရာဝတီမြစ်ရှုခင်းကို မြင်တွေ့နိုင်ပေသည်။ မြစ်ကြီးနားဈေးတွင် အမဲသား၊ ငါးတို့အပြင် ကျား၏ လက်ကိုဖမ်းချုပ်နိုင်သော ကျားတောင်ခြောက်ပါ ရောင်းချနေကြသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ သစ်သီးမျိုးစုံနှင့်အတူ ငါးဖမ်းပိုက်ကွန်တွေ လည်းတွေ့ရ၏။ ဝန်းကျင်ရှိ တောင်ထိပ် နှင့် တောင်ခါးပန်းတို့တွင် ဘုရားစေတီတို့ကို လည်း ဖူးမျှော်တွေ့ရှိနိုင်ပေသည်။ ဘုရားစေတီတို့တွင် အဖြူရောင်ထုံးသင်္ကန်း ကပ်၍ လည်းကောင်း၊ ရွှေချထားသော စေတီပုထိုးတို့ကလည်း နေရောင်အောက်တွင် ဝင်းဝင်း တောက်နေကြ၏။ ကချင်ပြည်နယ်၏ မြို့တော်ဖြစ်သည့် မြစ်ကြီးနားတွင် ကချင်တိုင်း ရင်းသားတို့ကိုသာ အများဆုံးတွေ့ရလေသည်။ ကချင်ပြည်နယ်တွင် အကောင်းစား ကျောက်စိမ်းများ ထွက်သလို ဘိန်းလည်းထွက်သည်ဟု နာမည်ကျော်နေ၏။ အမှန်မှာ "ဝ"ဒေသနှင့် ရှမ်းပြည်နယ်တို့က တရားမဝင် ဘိန်းစိုက်ပျိုးမှုများပြားပေသည်။

ယခုအခါတွင် မြန်မာနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံဆက်သွယ်ပေးခဲ့သည့် လီဒိုလမ်းကို ပြန်လည် ဖွင့်လှစ်နိုင်ရန် စီမံကိန်းရှိကြောင်း သိရသဖြင့် နှစ်နိုင်ငံကုန်သွယ်ရေးပိုမို စည်ပင်လာ တော့မည်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြစ်ကြီးနားမှ တောင်ဘက်သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာသော ဧရာဝတီ မြစ်ဖြတ်တံတားကို ဖြတ်လိုက်၏။ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းမြို့ဖြစ်သည့် ပန်းမော်မြို့သို့ ရောက် ရှိခဲ့ပါသည်။ ပန်းမော်မြို့၏တောင်ဘက်တွင် ဗမာလမ်းမကြီးသည် တောတောင်ဆီသို့ ရောက်သွား၏။ မြန်မာနှင့်တရုတ်နယ်စပ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်ပြီဖြစ်လေသည်။ လမ်းကကြမ်း လာ၏။ ချိုင့်ခွက် တွေပေါလာ၏။ နယ်စပ်စစ်ဆေးရေးစခန်းများ မကြာခဏ တွေ့လာ ရ၏။ ၂ရက်တာမျှ ခရီးဆက်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မြစ်ကြီးနားမြို့မှ အရှေ့ မြောက်ဘက်သို့ မိုင် ၂၀၀ အကွာတွင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပေသည်။ အဝေးဆီတွင် တရုတ်နိုင်ငံ မှ တောင်တန်းတို့ လှမ်းမြင်နေရပါပြီ။

ရွှေလီမြစ်ကို ကျော်ဖြတ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံမှ ကျော်လွန်၍ တရုတ်နိုင်ငံအတွင်းသို့ ရောက်သွားပါပြီ။ မော်တော်ကားဟွန်သံတွေ၊ လက်ကိုင် တယ်လီဖုန်းသံတွေ တွေ့လာရ၏။ ကျွန်ုပ်က တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံတွင်း ရွှေလီမြို့တွင် ပထမအကြိမ်ရပ်နားလိုက်တော့ နီယွန်မီးချောင်းရောင်တွေ အထပ်ပေါင်းများစွာပါသည့် ဟိုတယ်ကြီးတို့ကို မြင်တွေ့လာရ၏။ ရွှေလီသည် လွန်စွာစည်ကားသော မြို့ဖြစ်သဖြင့် အကောင်းတွေရော၊ အဆိုးတွေပါ စုံလင်၏။

ရွှေလီမြို့တွင်နှစ်ရက်ကြာ အနားယူပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်ပြည် အနောက်တောင်ပိုင်းရှိ ဗမာလမ်းမကြီးဆီသို့ သွားရောက်၏။ ၁၉၄၂ ခုနှစ် မြန်မာ တစ်ပြည်လုံး ဂျပန်လက်အောက်ကျရောက်ပြီးသည့်နောက် ဂျပန်တပ်တို့သည် ဗမာလမ်းမကြီးကို သူတို့ကိုယ်ပိုင်လမ်းမကြီးအဖြစ် အသုံးပြုလာခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်နိုင်ငံတွင်းရှိ ဝမ်တိန်မြို့သို့ရောက်၏။ ဝမ်တိန်မှ တောင်ကြောဖြတ်လမ်းမှ

ကျော်လိုက်လျှင် လီဒီလမ်းမကြီးနှင့် ဗမာလမ်းမကြီးဆုံရာသို့ ရောက်ရှိ လေသည်။ ဤရပ်ဝန်းရှိ တောင်နံရံတို့တွင် လှေခါးထစ်စိုက်ခင်းတွေ အပြည့်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရေစီးသန်လှသော သံလွင်မြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သော အခါ ဆောင်ရွန်းတောင်တန်းကို တွေ့ရ၏။ ဆောင်ရွန်းဆိုသည်မှာ တရုတ်ဘာသာ စကားဖြစ်ပြီး ထင်းရှူးတောင်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းက ဂျပန် တပ်များစွာတို့သည် ကတုတ်ကျင်းများတူးကာ ခံတပ်အဖြစ် အခိုင်အခန့်ပြုလုပ်ထား၏။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်- စက်တင်ဘာလတွင် တရုတ်တပ်တို့က ဤတောင်ပေါ်သို့ အသေခံတက် ကာ တစ်လတာမျှ ကြာအောင် တိုက်ပွဲများဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ဤတိုက်ပွဲတွင် တရုတ်တပ်သား ပေါင်း ၇၆၇၅ ဦးကျဆုံးပြီး ဂျပန်တပ်သား ၁၃၀၀ ကျဆုံးခဲ့လေသည်။

ဒီဝင်ဘာလ နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထင်းရှူးပင်များပေါက်ရှင်နေသော တောင် ပေါ်သို့တက်ကာ ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်အတွင်းက ဂျပန်တပ်များ တူးခဲ့သည့် ကတုတ်ကျင်း တို့ကို ကြည့်၏။ ထိုအချိန်တွင် ရာပေါင်းများစွာသော ကျောင်းသားကလေးများ ရောက်နေကြ၏။ ထိုကျောင်းသားကလေးတို့သည် ဤတောင်၏အနီးတွင်ရှိသည့် ဒါယာကူကျောင်းမှ ကလေးများဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် တရုတ်အလံနီကလေးများကို ကိုင်ထားကြ၏။

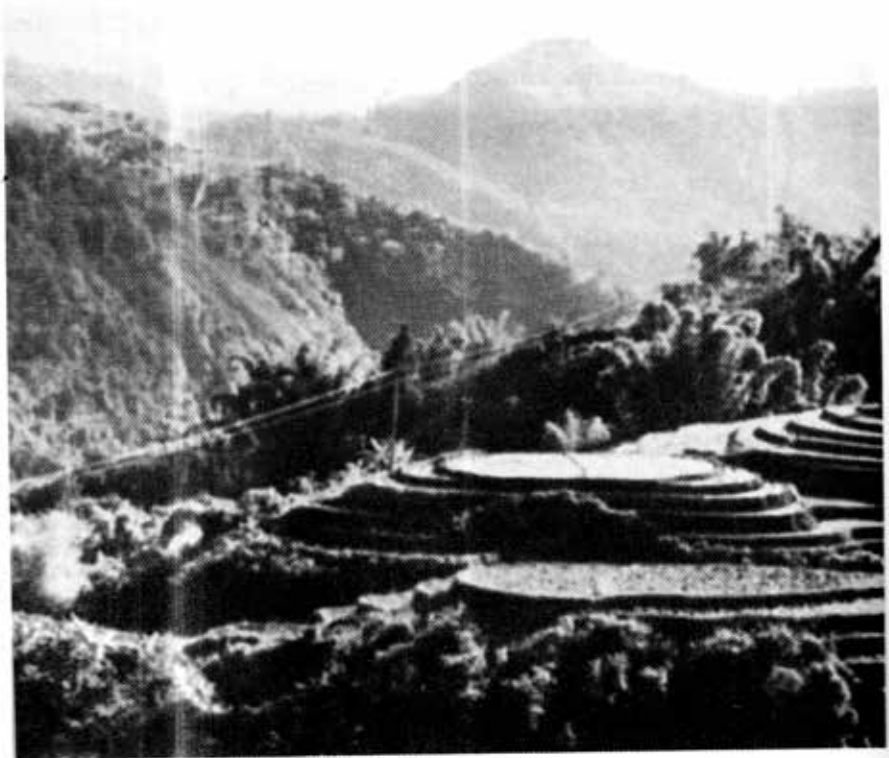
နှစ်နာရီခန့် ကားမောင်းလိုက်လျှင် ဗမာလမ်းမကြီးအဟောင်းနှင့် ရွှေလီမြို့နှင့် ကူမင်းမြို့ကိုဆက်သည့် ဇလမ်း သွားလမ်းမကြီးနှင့် ဆက်သွယ်မိရှိလေသည်။ ဤလမ်း သစ်ကြီးပေါ်မှ ကားဖြင့် ၅နာရီခန့် မောင်းလိုက်လျှင် ကူမင်းမြို့သို့ ရောက်ရှိ မည်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခရီးအစသည် အိန္ဒိယမှ စတင်ခဲ့သည်။ ယခု ကူမင်းအထိ သွားရောက်ရန် အစီအစဉ် ရှိသည်။

ဤဗမာလမ်းမကြီးဖောက်လုပ်စဉ်က ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့ပြီး ယခုအခါ အိုမင်း နေပြီဖြစ်သည့် စစ်သည်ကြီးတို့က သတိပေးသည့်ကြားမှ ကျွန်ုပ်သည် သမိုင်း ဝင်ဗမာလမ်းမကြီးကို အစမှ အဆုံးတိုင် သွားရောက်လေ့လာမှတ်တမ်းတင် နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်

ပါသည်။

ဗမာလမ်းမကြီးဖောက်လုပ်စဉ်က အမေရိကန်ဆေးတပ်မှ အမှုထမ်းမီရှုလ်အိုပါက အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သွားရောက်လေ့ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဤလမ်းမကြီး၏ ဓာတ်ပုံများကို ပြပါဟု မှာကြားရှိခဲ့၏။ ယခု ကျွန်ုပ်တွင် မီရှုလ်အိုပါကို ပြစရာ ဓာတ်ပုံတွေ ပါလာခဲ့ပါပြီ။

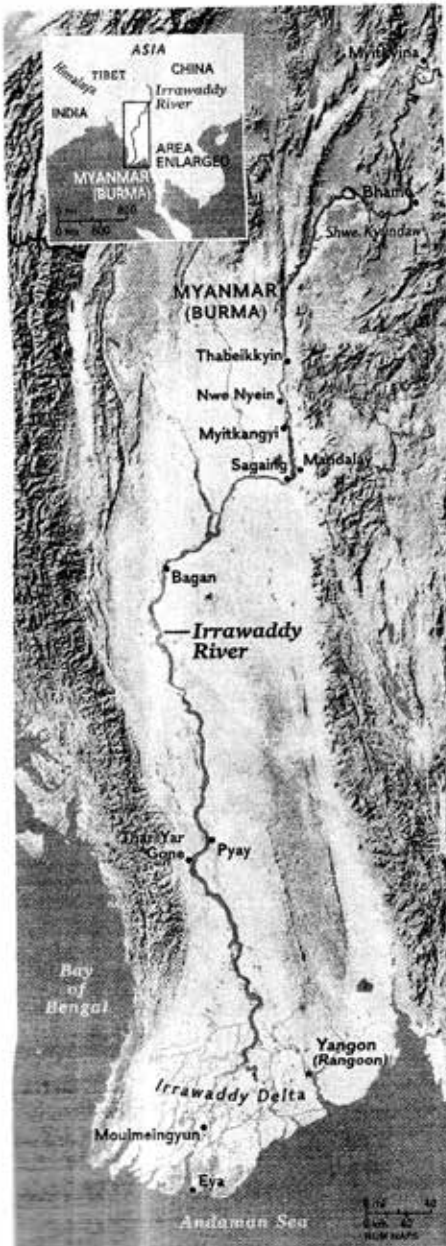
Donovan Webster ၏ "Blood, Sweat and Toil along the Burma Road" ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

မြစ်ကြီးရေဝတီ

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးသည် မြန်မာတို့၏
အသက်သွေးကြောလည်း မှန်၏။ မြန်မာတို့၏ မျှော်လင့်ချက်လည်းဟုတ်၏။
မြန်မာတို့သည် ဧရာဝတီမြစ်ရေကို သောက်သုံးပြီး ဧရာဝတီမြစ်ရေကို
သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရေးအတွက် အသုံးပြုရုံသာမက
မြန်မာမင်းဆက်အများစုသည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းတွင် တည်ထောင်ခဲ့ကြ၏။
ဧရာဝတီကို အနောက်တိုင်းသူကီရာဆာလတ် (Kira Salak) အမြင်ဖြင့်
ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

× × × × ×

ကျွန်မအနေဖြင့် မြစ်တစ်စင်း၏ အကြောင်းကို သိရန်မှာ ထိုမြစ်တွင်း ကိုယ်တိုင်လှေလှော်ကာမြစ်ကြောအတိုင်း စုန်ဆင်းပြီး မြစ်ကမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက် ၏ သဘာဝကို ကြည့်ရှုခံစားနိုင်မှ ပြီး ပြည့်စုံသည်ဟု ခံယူထားပါသည်။ ထို့ ကြောင့် . . . ကျွန်မသည်မြန်မာနိုင်ငံ၏ အသက် သွေးကြောကြီးဖြစ်သည့် မြစ် ကြီးရောဝတီကို သေချာဂဏသိရှိနိုင်ရန် ရောဝတီကို လက်လှမ်းမီသမျှ လှေလာ လိုပါသည်။ ရောဝတီမြစ်ကြီး၏ အကြောင်းကို ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာ ကြီးများဖြစ်ကြသည့် ရုဒ်ယာဒ်ကစ်ပလင်း (Rydyard Kipling) နှင့် ဧော်ဝဲလ် (Orwell) တို့က ရေးသားဖော်ထုတ်ပြီး ခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ ရောဝတီမြစ်ကြီးသည် မြန်မာပြည်သားတို့အား အထူးကောင်း ကျိုးပြုလျက်ရှိ၏။ မိုးကာလတွင် ကမ်းနှစ် ဘက်သို့ ရေပြည့်လျှံ၍ မြေဩဇာကောင်း သော နွဲ့မြေတို့ကိုပို့ချပေးခဲ့၏။ မိုးကုန်၍ ဆောင်းသီးနှံတို့အတွက် အထွက်တိုးစေ ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ရောဝတီမြစ်

ကြီး၏ အတွေ့အကြုံကို ရစေရန် ပထမပိုင်း မိုင်၃၄၀ ကို လေသွင်းထားသော ရာဘာ လှေဖြင့် ကိုယ်တိုင်လှော်ခတ်ခရီးနှင့်ခဲ့၏။ ကျွန်မ သည် မြစ်ကြီးနားမြို့မှ စတင်လှေဖြင့် လှော်ခတ်စုန်ဆင်းလိုက်သောအခါ မြစ်ရေသည် ရေခဲတမျှ အေးမြလျက်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏လှေသည် အရှိန်မြန်သော ရေစီးကြောင်းအတိုင်း ပုံမှန်လှော်ခတ် ခဲ့လေသည်။ ကျွန်မလှေ၏ ဦးတည်ရာသည် ရွှေ့အဝေးဆီရှိ တောင်များဆီသို့ ဦးတည်ရွေ့လျားလာသည်။ ဟင်္သာနှင့်ရေပျော်ငှက်တို့သည် ရေပြင်မှ လေထဲသို့ ပျံတက်သွားကြလေသည်။ သူတို့၏ ငှက်မွေးငှက်တောင်တို့သည် နေခြည်အောက်တွင် ထင်ရှားပြတ်သားစွာ မြင်တွေ့ရလေသည်။ မြစ်ကြီးနားမှ လွန်သည် နှင့် ကျွန်မသည် မြစ်ပြင်ကျယ်နှင့် ကောင်းကင်ကြားထဲတွင် တစ်ဦးတည်း လှော်ခတ်စုန်ဆင်းလျက်ရှိ သည်ကို သတိမူမိပါသည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဝေးသဲသောင်ပြင်စပ် ၌ ရွှေ့ကျင်နေကြသူတို့ကိုတွေ့ရပါသည်။

မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ပင်လယ်ဝအထိ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် ခရီးစဉ်တွင် ကျွန်မနောက်သို့ ကြားခံဆက်သွယ်ရေးအရာရှိအဖြစ် လိုက်ပါလာသည့် ဂျီရီဆိုသူကို ကျွန်မ လှော်ခတ်သည့် လှေ၏နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မော်တော်ဘုတ်ဖြင့် လိုက်စေပါ သည်။ ကျွန်မ၏ ဧရာဝတီခရီးစဉ်တွင် မန္တလေးကိုလည်းဖြတ်ရမည်။ ပုဂံကို လည်း ရန်ကုန်သို့မရောက်မီဖြတ်ရဦးမည်။ ဖြတ်သန်းရသည့်မြစ်ကြောင်း တစ်လျှောက် တွေ့ဆုံသည့်လူများနှင့် နိုင်ငံရေးအကြောင်းနှင့် ဘာသာရေးအကြောင်း ဆွေးနွေးခြင်း၊ ပြောဆိုရန် မလိုအပ် ကြောင်း ဂျီရီဆိုသူက ကျွန်မကို သတိပေးထားပါသည်။

ဂျီရီဆိုသူသည် အသက် ၃၃နှစ်ရှိပြီဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ ဟိုတယ်နှင့် ခရီးသွား ဝန်ကြီးဌာနမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးလည်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ခရီးစဉ်သည် ရက်သတ္တ ၅ပတ်ကြာမြင့်မည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဤခရီးစဉ် အတွက် မရောက်မီ ရက်အနည်းငယ်ကပင် သူ့လန်းလောင်းနှင့်လက်ထပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဂျီရီအနေဖြင့် ကျွန်မအတွက် အထူးလုပ်ကိုင်ပေးရန်မလိုပါ။ ဂျီရီနှင့် ကျွန်မတ

နားလည်မှုအပေးအယူ တစ်ခုပြုလုပ်ထား၏။ ထိုအပေးအယူသဘောတူညီမှုမှာ ဂျီရိုက မော်တော်ဖြင့် ကျွန်မ လှော်ခတ်သည့်လှေ၏နောက်အတော်အလှမ်းဝေးဝေးမှ လိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လှေဖြင့် ဧရာဝတီကို စုန်ဆင်းသည်ဟူ သော စိတ်အာရုံကို ကျွန်မရနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

မိုင် ၁၃၀၀ အရှည်ရှိသော ဧရာဝတီမြစ်သည် တိဗက်ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရ ဒေသနှင့် မြန်မာနယ်စပ်အနီးမှ စတင်စီးဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် နေထိုင် ကြသူတို့တွင် ၈၉ ရာခိုင်နှုန်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်ကြ၏။ ဧရာဝတီ မြစ်၏ အဦးအစ သည် တိဗက်ဒေသ၏ အောက် ဟိမဝန္တာတောင်ခြေမှ စီးဆင်းသော ရေခဲပျော်ရည်ဖြစ်၍ အေးစိမ့်မှုရှိလေသည်။ ဤကဲ့သို့ ထာဝရနှင်းဖုံးပြီး ရေခဲပျော်ရည်မှ ဆင်းသည့် ဧရာဝတီ မြစ်ရေသည် မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းတွင် အပူပိုင်းဒေသကိုဖြတ် ကာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွင် မြစ်ခွဲပေါင်းများစွာဖြင့် ကပ္ပလီပင်လယ် (Andaman Sea) အတွင်းသို့ စီးဝင်လေသည်။

ရွာတစ်ရွာ၏ ကမ်းခြေတွင် ဝါးဖောင်ပေါ်၌ ပြာသဒ်သဏ္ဍာန်ပြု လုပ်ထား သည့် အဆောက်အဦကလေးတစ်ခုတွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်း ခရီးစဉ် ဤကဲ့သို့သောပြာသဒ်ဆောင်ကလေးအများအပြားတွေ့ရာ ယခုပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ဤပြာသဒ်ဆောင်ထဲတွင် ကြေးဆင်းတုကလေးတစ်ဆူတွေ့ ရ၏။ ထိုဆင်းတု မှာ ရှင်ဥပ္ပဂုတ္တဆင်းတုဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ဒေသခံရွာသား တို့သည် ရှင်ဥပ္ပဂုတ္တ ကိုယ်တော်အား ပန်းများ၊ ကောက်ညှင်းနှင့်ပြုလုပ်သော မုန့်များနှင့် မိမိတို့၏ ဆံစုများကို ပူဇော်ထားသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ရိုးရာကိုးကွယ်မှုနှင့် ပြောပြ ချက်တို့အရ ဘေးဒုက္ခပေးတတ်သော လူငယ်ကလေးမှာ ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နှင့်တွေ့ ပြီး အကျွတ်တရားရကာ ဉာဏ်အလင်းရသွားပုံ၊ ထိုသူတော်သူမြတ်ရှင်ဥပ္ပဂုတ္တသည် ဤဧရာဝတီမြစ်တွင်းမှာပင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားပွားများပုံများကို ပြောပြ၍ သိရှိခဲ့ရပါ သည်။

ထို့ကြောင့် ရှင်ဥပ္ပဂုတ္တသည် တံငါသည်တို့၏ ပူဇော်ပသရာ၊ ရေနှင့်သွားလာရသူတို့၏ အားကိုးအားထားရာ ရဟန္တာတစ်ပါးဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကလည်း ကျွန်မ၏ရာဘာလှေဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်ကို စုန်ဆင်းရာတွင် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစေရန် ဦးညွှတ်ပြီး အရိုအသေပေးခဲ့ပါသည်။ နောက်နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာသောအခါ ရွာသားတို့က ရှင်ဥပ္ပဂုတ္တဖောင်ကလေးကို ကြီးပြည်ပြီး မြစ်ကြောင်းအတိုင်း မျှောချလိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ရှင်ဥပ္ပဂုတ္တဖောင်ကလေးသည် ရေစီးအတိုင်း မျောပါရာမှ အခြားရွာသားတို့က သူတို့ရွာရှိရာ ကမ်းခြေသို့ ဆွဲယူပြီး ပူဇော်ပသမှု ပြုကြပြန်လေသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ဤရှင်ဥပ္ပဂုတ္တဖောင်နှင့် ခရီးဆုံးအထိ ဆုံတွေ့လေမည်လားဟု တွေးမိပါသည်။

ကျွန်မသည် လှေကို ပုံမှန်လှော်ခတ်ရင်း စုန်ဆင်းလာခဲ့ရာ ဝန်းမော်မြို့သို့ ရောက်ရှိပါပြီ။ ဤအခါတွင် ကျွန်မသည် ဘုရားဖူးဧည့်သည်အသွင်ဖြစ်လာပါတော့၏။ မြစ်အကွေ့ တိုင်းတွင် တောင်ကုန်းတောင်စွယ်တို့၌ ထုံးသင်္ကန်းကြောင့် ဖွေးဖွေးဖြူသော စေတီကလေးများကို ဖူးမြော်ရပါသည်။ မြစ်ကမ်းဘေးရှိ ဘုရားကျောင်းများတွင် အမွှေးတိုင်နဲ့နှင့် စံပယ်ပန်းနဲ့တို့ သင်းယုံလျက်ရှိသည်ကို သတိမူမိပါသည်။ ပုံမှန်တိုက်ခတ်နေသော လေပြေ လေညှင်းက ဘုရားမှ ဆည်းလည်းသံ တချွင်ချွင် ကြားရပါသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကို ဖြတ်တိုက်ထားသော လေပြေသည် ပေ ၈၀၀ အမြင့်ရှိ သော တောင်ကုန်းနှင့် ကျောက်တောင်ကမ်းပါးကိုတွေ့ရ၏။ ဤတောင်ကုန်းပေါ်တက်လိုက်လျှင် ထောင်ပေါင်းများစွာသော စေတီငယ်များကိုတွေ့ရ၏။ ဤမိုင်ဝက်ခန့် အကျယ်ရှိသော ကုန်းမြေကို ရွှေကျွန်းတော်ဟူ၍ မှည့်ခေါ်၏။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ရာဘာလှေကို မြစ်ကမ်းစပ်၊ တောင်ကုန်းအတက် လှေထားထစ်အနီးတွင် ထိုးဆိုက်ရပ်နားလိုက်ပါသည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အံ့ဓရာကောင်းလောက်အောင် ဆိပ်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ လူတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှလည်းမတွေ့။

မြန်မာများ၏ပြောပြချက်အရ ဤရွှေကျွန်းတော်တွင် စကစားမပြောရသောနေရာမြတ် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂေါတမြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်က နောင်တစ်ချိန်တွင် ဤနေရာ၌ ကျွန်းတစ်ကျွန်း ပေါ်လိမ့်မည်ဟု ဗျာဒိတ်ပေးသွားကြောင်း ပြောပြကြ၏။ ကျွန်းနှင့်တူ သည့် အသွင်အပြင် မတွေ့ရသော်လည်း ဤကျွန်းပေါ်တွင် စေတီပေါင်း ၇၇၇၇ ဆူရှိပြီး စေတီတစ်ဆူတိုင်းတွင် ဗုဒ္ဓ၏ဓာတ်တော်များ ဌာပနာထားသည်ဟုဆိုကြပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်က ဗျာဒိတ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ဤရွှေကျွန်း တော်ရှိသည့် စေတီများသည် ယခုအခါ တွင် လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်၊ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် တစ်ချို့မှာ ယိုယွင်းပျက်စီးနေကြပြီဖြစ် သည်။

ဤအခါတွင် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး သင်္ကန်းရုံလျက် ပြေးရင်း ကျွန်မဆီသို့လာပါသည်။ သူသည် ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပြီး သက်တော် ၈၂နှစ် ရှိပြီဖြစ်သည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး၏ ဘွဲ့အမည်မှာ

Shwepyithar's River of Spirits
In a country filled with spirits, the Irrawaddy is a source of hope for the Burmese people. It is where they wash, bathe, and they drink, how they travel, when they pray.

ဘန္တုသောဘိတုဖြစ်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရွှေကျွန်းတော်မှ စေတီပုထိုးများကဲ့သို့ပင် အိုမင်းပြီးဖြစ်၏။ ဘုန်းတော် ကြီးသည် သူ့အသက်တမျှ ဤရွှေကျွန်းတော်ပေါ်တွင် နေထိုင်ကာ ဂျပန်စစ်သားတို့သည် ဤရွှေကျွန်းတော်ပေါ်ရှိ စေတီပုထိုးများကြားထဲတွင် ပုန်းအောင်းခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်နှင့် ဗြိတိသျှမဟာမိတ်တို့၏ စစ်လေယာဉ် တို့က ရွှေကျွန်းတော်တစ်ခုလုံး ပုံးကျ ချခဲ့လေသည်။ ဤအထဲမှ အဆောက်အဦနှစ်ခုမှာ ပုံးဒဏ်မှ လွတ်ကင်းခဲ့၏။ အဓိကစေတီ ကြီး၏ မြေအောက်ခန်းတွင် နေထိုင်၍ တန်ခိုးကြီးသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကိုနန်းဝပ်စံပယ်လျက်ရှိ၏။ ဤဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ထောင့် သည် ဘုရားရှင်၏ ရှေးဘဝက ရုပ်ပွားတော်များဖြစ်ကြပြီး ဤရုပ်ပွားတော်တို့တွင် တကယ့်အသွေးအသားတွေရှိသည်ဟုပင် ရွာသားတွေက ယုံကြည်လျက်ရှိကြလေသည်။

ဆရာတော်ဘန္တုသောဘိတုထံ တရားနာရန် လာရောက်ကြသူများကြောင့် ဆရာတော်၏ လက်ထောက် အသက် ၆၇ နှစ် အရှင်ကုသလက ကျွန်မအား ဘုရား ကျောင်းအတွင်းသို့ လိုက်လံပြသပါသည်။ မြေအောက်ခန်းထဲတွင် ထိုင်၍ ရွာ ထိန်းသိမ်းထား သော ဆင်းတုငယ်ကလေးတို့ကို တွေ့မြင်ဖူးမြော်ရပါသည်။ ကျွန်မအဖို့ ဤကဲ့သို့ တန်ခိုးကြီးသော ဆင်းတုတော်ကလေးများကို အနီးကပ်ဖူးမြော်ရသည်မှာ ကျွန်မအဖို့ အလွန် ကံကောင်းပါသည်။ ကျွန်မက ကြီးမားသော သော့ခလော့တို့ကြီး ခတ်ထားသည့် သံတံခါးကို ကြည့်ပြီး အရှင်ကုသလအား ဤတံခါးကြီးကိုခွင့်မပါ သလားဟု မေးကြည့်ပါသည်။

အရှင်ကုသလက “အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်များကိုတော့ဖွင့်ပြရပါတယ်။ ဝန်ကြီးချုပ် တို့ နိုင်ငံ့အကြီးအကဲတွေလာရင်ပေါ့”ဟု ပြောပြပါသည်။

ကျွန်မကလည်း ကျွန်မလည်းကြည့်လိုကြောင်း ပြောပြရာ အရှင်ကုသလက ကျွန်မအား တံခါးခလော့ပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းပြီး သော့တွဲကို သွား၍ယူပါသည်။ တံခါးခွင့် ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ကာ ဆင်းတုတစ်ဆူယူလာခဲ့ပါသည်။ သူက ဆင်းတုတော်တို့ ကိုင်ထားရင်း ကျွန်မအား ဆုတောင်းသမှုပြုခိုင်းပါသည်။ ထို့နောက် ဆင်းတုတော်တို့

ကျွန်မ၏ခေါင်းပေါ်တွင် တင်ပြီး ဂါထာရွတ်ဆိုပေးပါသည်။ ကျွန်မမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များပင် လည်မိပါတော့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း မိုးခေါင်ရေရှားရပ်ဝန်းတွင် တစ်နှစ်တွင်း မိုးရေချိန် လက်မ ၃၀ မျှသာ ရာသွန်းသော်ငြားလည်း လူဦးရေထူထပ်သော ဒေသများထဲမှတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ မြေသားသည် နီညိုရောင်အဆင်းရှိပြီး ခြောက်သွေ့ပူပြင်းကာ အစိမ်းရောင် ဆို၍ ဆူးပေါသော ရှားစောင်းပင်တို့သာ ရှိပေသည်။ နေအပူချိန်သည် ၁၁၅ ဒီဂရီဖာရင် ဟိုက်ရှိပြီး လေတိုက်တိုင်း ဖုန်မှုန်တွေ ထကြွလေ့ရှိ၏။ ကျွန်မအဖို့ အရိပ်ရစရာဆို၍ ၄လက်မသာရှိသော ဦးထုပ်ဘေးနခမ်းသားသာရှိပေသည်။ ကျွန်မက ကျွန်မ၏ ရာဘာလှေငယ်ကို ကျွန်းသားများတင်ဆောင်ထားသော သမ္ဗန်ကြီးများတွင် လှော်ခတ်သွားရလေသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးသည် ဆိပ်ကမ်းမြို့အများအပြားကို ဖြတ်ကျော်သွားတိုင်း မြို့များမှ မြစ်တွင်းသို့ စွန့်ထုတ်သော အညစ်အကြေးများ မျောပါလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

ကျွန်မသည် မြို့ခံလူတို့စွန့်ပစ်၍ ရေထဲမျောနေသော အမှိုက်သရိုက်များကြား ထဲ လှော်ခတ်ရင်း မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် မသန်းဟုအမည်ရှိသော ကျောက်ထုအလုပ်သမား တို့ကို ပြန်လှန်သတိရမိ၏။ မသန်းသည် အသက်အားဖြင့် ၃၅ နှစ်ရှိပြီး နေပူထဲတွင် လမ်းခင်းရန်အတွက် ကျောက်ခဲတို့ကို ထုရသဖြင့် သူ့မခန္ဓာသည် ကျုံ့လှိပြီး အသား အရောင်သည် နေလောင်၍ ညိုမောင်းနေ၏။ မသန်းက ကျောက်တုံးကြီးက ထက်ခြမ်း ကွဲအောင်ထု၏။ ထက်ခြမ်းကွဲကို နောက်ထပ်ထက်ခြမ်းကွဲအောင် ထုရ၏။ နောက်ဆုံး လမ်းခင်းနိုင်သော ကျောက်ခဲအရွယ်အထိ ထုရလေသည်။ ကျွန်မက မသန်းအား ယခုကဲ့သို့ ကျောက်ခဲထု သည့် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်မှာ မည်မျှကြာပြီနည်းဟု မေးကြည့်ရာ ၁၀နှစ်ရှိပါပြီဟု ဖြေ၏။ သားငယ်တစ်ယောက်၊ သမီးငယ်နှစ်ယောက်၏ စားဝတ်နေရေး အတွက် လုံးပန်းနေရ ရှာသည်။

ကျွန်မသည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းရှိ မြစ်ကမ်းကြီးကျေးရွာသို့ လှေကိုထိုးဆိုက်

ရပ်နားလိုက်ပါသည်။ ကလေးငယ်တို့သည် ပါးစပ်ကလေးများ အဟောင်းသားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဝိုင်း၍ငေးကြည့်နေကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က ကလေးများဆီသို့ ခြေတစ်လှမ်း ချင်းလှမ်းသွား သောအခါ ကလေးတို့က အော်ဟစ်၍ ပြေးလွှားသွားကြပါတော့သည်။ ကလေးငယ်တွေ ထွက်ပြေးရလောက်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ဘာပုံပေါက်နေပါသနည်းဟု ဆန်းစစ်ကြည့်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က နေပူခံအဖြူရောင် မိတ်ကပ်လိမ်းထားပါသည်။ ဦးထုပ်ငယ်ငယ်နှင့် နေကာ မျက်မှန်အနက်ရောင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ မိတ်ကပ်ကိုဖျက်၊ မျက်မှန်နှင့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်၏။ အနောက်တိုင်းသူ လူဖြူအမျိုး သမီးက သူတို့ဆီ ရောက်လာသည်ကိုမမြင်ဖူးကြသဖြင့် အချို့ကလေးတို့က လှေကြီးများ ၏နောက်၌ ပုန်းကွယ်ကြ၏။ အသက် ၃နှစ် အရွယ် ကလေးငယ်သာ မပြေးနိုင်၍ ကျန်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောခိုင်းလိုက်သောအခါ ပုန်းကွယ်နေသော ကလေးတစ်ဦးက ထိုကလေးငယ်ကို ဘေးလွတ်ရာသို့ အပြေးအလွှားလာပြီး ချီယူသွားလေသည်။

ကလေးတို့က ဝဖြိုးမှုမရှိကြချေ။ ယူနီဆက်၏ အစီအရင်ခံစာအရ ၃၂ ရာခိုင်နှုန်းသောမြန်မာကလေးငယ်တို့သည် အဟာရပြည့်ဝမှုမရှိကြောင်းဖော်ပြထား သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောပိုးအိတ်တွင်းမှ ချိုချဉ်များထုတ်ပြီး သူတို့ထံကမ်းပေးပါသည်။ အနည်းငယ်အရွယ် ကြီးသော ကလေးတစ်ဦး ကျွန်ုပ်တို့ လက်တွင်းမှ ချိုချဉ်ကို လာ၍ယူ ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောပိုးအိတ်အတွင်းမှ ချိုချဉ်တွေအားလုံးကုန်သွားပါသည်။

မြစ်ကမ်းကြီးကျေးရွာသည် ရှေးအခါကတည်းက တည်ရှိခဲ့သော ရွာဟောင်း တစ်ခု ဖြစ်ပြီး လျှပ်စစ်မီးမရှိ၊ မော်တော်ယာဉ်မရှိ၊ တယ်လီဖုန်းနှင့် ကတ္တရာလမ်း လည်းမရှိချေ။ သက်ကယ်မိုးတဲသာသာ အိမ်များသာရှိပြီး တစ်ရွာနှင့်တစ် ရွာ နွားလှည်း ဖြင့်သာ ကူးသန်း သွားလာရလေသည်။ ဤမြစ်ကမ်းဘေးရှိ အခြားသောရွာများကဲ့သို့ပင် ရွာတိုင်းတွင် ပန်းပဲ ဆရာ၊ လက်သမားဆရာ၊ လှည်းမီးချသူတို့ရှိကြလေသည်။

ဤရွာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ချွတ်ဖျတ်ထဲ ထိုးရင်း အနားယူပါသည်။ ရွာသားလူကြီးများ ရောက်လာကြကာ ကျွန်ုပ်တို့ နာရီ ပေါင်းများစွာ

လေ့လာအခဲခတ်ကြပါသည်။

ဤဒေသခံ တံငါသည်တွေကတော့ ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ တိုင်းတစ်ပါးသူတို့ကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးရှိပြီးဖြစ်နေကြ၏။ မကြာသေးမီက သိပ္ပံပညာရှင်အချို့ ရောက်ရှိလာကြကာ ဤဒေသရှိ တံငါသည်တို့၏ ငါးဖမ်းစလေ့ကို လေ့လာခဲ့ကြ၏။ တံငါသည်တို့က လင်းပိုင်တို့ကို အသုံးချ၍ ငါးဖမ်းသည့်စလေ့ဖြစ်ပေသည်။ အသက် ၄၂နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည့် တံငါသည် ဦးစံလွင်သည် နောက်နေ့နံနက်တွင်း လင်းပိုင်နှင့် ငါးဖမ်းပုံကို ကျွန်မအား လက်တွေ့ပြသပါသည်။ ဦးစံလွင် ၁၆ နှစ်သားအရွယ်ကပင် သူ၏ ဖခင်ဖြစ်သူက လင်းပိုင်ကို သုံး၍ ငါးဖမ်းပုံကို သင်ပြပေးခဲ့သည်ဟု ပြောပြ၏။

သိပ္ပံပညာရှင်တို့က ဤဧရာဝတီလင်းပိုင်သည် မျိုးတုံးလှသတ္တဝါများစာရင်း တွင် ထည့်သွင်းထားကြ၏။ ဤဒေသတွင် ဧရာဝတီလင်းပိုင်ကောင်ရေ ၇၀ သာရှိတော့ကြောင်း မှတ်တမ်းပြုထားကြ၏။ ဦးစံလွင်တို့က သူတို့တက်ဖြင့် ရေကိုပုတ်ကာ ငါး

ဖမ်းလိုကြောင်း အချက်ပြ၏။ ဤအခါတွင် လင်းပိုင်အုပ်စုထဲမှ တစ်ကောင်က ထွက်လာပြီး ငါးရိုသော နေရာဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်၍ ကူးခတ်ပြ၏။ ထိုလင်းပိုင်ပြသော နေရာကို ပိုက်ကွန်ပစ်ချ ပြီး ငါးဖမ်းလေ့ရှိပေသည်။ ပိုက်မှလွတ်ထွက်သော ငါးတို့ကို လင်းပိုင်တို့က စားကြ၏။

တံငါသည်များက ကျွန်မတို့အား ရောမငါးကြီးကိုကြည့်ချင်သလားဟုမေး၏။ သူတို့က အလျား ၆ ပေမျှရှိသည့် ငါးမောင်းမဟုတ်သော ငါးကြီးကိုပြ၏။ ထိုငါးကြီး၏ ဦးခေါင်းသည်ပင်လျှင် တစ်ပေခွဲခန့်ကြီးမား၏။ အဖြူနှင့် လိမ္မော်ရောင်ရောသော ခန္ဓာကိုယ်ပေးတွင် အနက်ရောင် အစက်အပြောက်တွေပါ၏။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် သူတို့က ဤငါးကြီးကို မန္တလေးမြို့သို့သွား၍ ရောင်းမည်ဖြစ်လေသည်။ ဤအရွယ် ငါးကြီး၏ ပေါက်ဈေးမှာ ငွေကျပ် ၄၅၀၀၀ (၅၅ ဒေါ်လာ)ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မက ထိုလင်းပိုင်များနောက်သို့ လှေလှော်ရင်း လိုက်ကြပြန်၏။ ကျွန်မက ဦးစန်းလွင်ကို ခေတ္တရပ်ခိုင်းပြီး မေးကြည့်ရ၏။

“ခုနက ငါးကြီးကို ကျွန်မဝယ်ချင်တယ်”

ကျွန်မ၏ စကားကို ငါးဖမ်းပိုက်ချနေသော တံငါသည်များက ရယ်မောကြ၏။ ကျွန်မ ငွေကျပ် ၄၅၀၀၀ ထုတ်ပေးလိုက်သောအခါ သူတို့က ထိုငါးကြီးကို ကျွန်မအား ပေး၏။ ကျွန်မ၏အကြံအစီမှာ တစ်ဘက်ကမ်းရေနက်ပိုင်းတွင် ဤငါးကြီးကို ပြန်လွှတ်ပေးရန်ဖြစ်လေသည်။ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဤမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်၌ နေထိုင်သီတင်း သုံးကြသော ရဟန်းတို့က ဤကဲ့သို့ ဘုန်းတော်ကြီးများက မြစ်ရေတက်ချိန်တွင် အဆိုပါငါးကြီးတို့ကို လက်ဖြင့်ပင် အစာကျွေးလေ့ရှိကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ဦးစံလွင်က လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သဖြင့် ဤငါးကြီးကို လွှတ်ရန် ကျွန်မ၏ အကြံတို့ သဘောကျသွားပါသည်။ ကျွန်မကတော့ ဤကဲ့သို့ ကြီးမားသော ငါးကြီးမျိုးအသက်မသေ မျိုးမတုန်းစေ လိုသော ဆန္ဒဖြင့်ဝယ်ကာ ဇီဝိတဒါနအဖြစ် လွှတ်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် နတ်ကိုးကွယ်မှုအများအပြားကိုတွေ့ရှိရပါ သည်။ နောက်ပိုင်း ကျန်သော ခရီးကို ကျွန်မလှေမလှော်တော့ပါ။ မော်တော်ဖြင့် လိုက်ပါလာသည်။ မော်တော်နှင့် လိုက်ရသည်မှာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ လမ်းခရီးတွင် သာယာကုန်းဟူသော ရွာတွင် နတ်ပွဲကနေသည်ကိုတွေ့သဖြင့် ကျွန်မတို့ ကမ်းကပ်ပြီး ကြည့်ရှုကြပါသည်။ ကြီးမားလှသော သက်ကယ်မိုးတဲကြီးထဲတွင် သိုင်းသမားတို့က မြိုင်ဆိုင် ကျယ်လောင်စွာ တီးမှုတ်နေကြပြီး နတ်ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ အပြည့်တွေ့ရ၏။ ဤတဲကြီး၏ ရှေ့ပိုင်းတွင် သစ်သားစင်တစ်ခုထိုးထားပြီး သစ်သားဖြင့် ထုလုပ်ထားသော နတ်ရုပ်အများ အပြား တင်ထားသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မသည် နတ်ပွဲကြည့်ပရိသတ်များကြားထဲတိုးဝင်ကာ ထိုသစ်သားစင်၏ အောက်ရှိ ကွပ်လပ် သို့အရောက်သွားပါသည်။ ဤတွင် ရုပ်ရှည်ချောမောသော ဖြိုးသက်ပိုင်ဟုအမည်ရှိသည့် အမျိုးသမီးက ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ဖြိုးသက်ပိုင်သည် နတ်ကတော်ဖြစ်၏။ ဖြိုးသက်ပိုင်သည် နတ်က၊သူ၊ နတ်ဟောပြောသူလည်းဖြစ်ပေသည်။

အမှန်မှာ ဖြိုးသက်ပိုင်သည် အမျိုးသမီးသို့ ဝတ်ဆင်ထားသော်ငြားလည်း မိန်းမမဟုတ်။ ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ သူက မိန်းမလိုဝတ်၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုး၊ မျက်တောင် အတုတွေတပ်ဆင်ကာတကယ့်မိန်းမချောတစ်ယောက်လို ပြင်ဆင်ထား၏။ ပါးပြင်ပေါ် တွင်လည်း မိတ်ကပ်ပေါင်ဒါတွေ လိမ်းခြယ်ထား၏။

ဤသာယာကုန်းရွာသို့ နွားလှည်းဖြင့် တကူးတကသွားခဲ့ရသဖြင့် ချွေးစိုနေ သော ကျွန်မ၏ လက်မောင်းနှင့် မျက်နှာတို့တွင် ဖုန်မှုန့်တွေ ကပ်တင်နေပါသည်။ မိန်းမချော တစ်ယောက်လို ဝတ်ဆင်ထားသော နတ်ကတော်ကိုဖြိုးသက်ပိုင်ရှေ့တွင် ကျွန်မသည် အားနာမိသလို ခံစားရပါသည်။ ကျွန်မက ကျွန်မ၏ ဆံပင်တို့ကို သေသပ်အောင် ပြင်ဆင်ပြီး ဖြိုးသက်ပိုင်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရပါသည်။

နတ်ပွဲက ခြင်းနှင့် နတ်ကခြင်းတို့သည် ပြန်မာတို့၏ ရွေးရိုးစဉ်လာဓလေ့ ထုံးတမ်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ၁၁ ရာစုက ဘုရင်နောင်အနော်ရထာသည် ထေရဝါဒ

ဗုဒ္ဓဘာသာ ကို အခြေချခဲ့သည်။ နတ်ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှုကို ပယ်ဖျက်ပေးခဲ့သည်။ နတ်ကိုးကွယ်မှုကို ဗုဒ္ဓကျမ်းစာတို့တွင် ပိတ်ပင်တားမြစ်ထားသည်။ သို့သော် ဥဂ မင်းနတ်ကိုးကွယ်မှုကို ဗုဒ္ဓဘာသာထက် အဆင့်နိမ့်သော ကိုးကွယ်မှုအဖြစ် ယခုတိုင် ဆက်လက်တည်ရှိနေ၏။ ဤအတွက်ကြောင့်ပင် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားပုထိုးစေတီတို့၏ ပရုဏ်ဝန်းကျင်တွင် နတ်စင် တည်ဆောက်ထားလေ့ရှိသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ထို့ပြင်လည်း ဥဂ မင်းသော နတ်တို့၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တို့ကိုလည်း စတင် ကပြဖျော်ဖြေခြင်း၊ ဝီဒီယိုဇာတ်လမ်းဂိုဏ်းကူးခြင်းများရှိနေဆဲဖြစ်ပေသည်။ နတ်ပွဲနှင့် နတ်ကသူတို့သည် တစ်ရွာမှ တစ်ရွာ၊ တစ်မြို့မှ တစ်မြို့ နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေလေ့ ရှိသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ နတ်ကတော်တို့သည် သရုပ်ဆောင်ကပြတင်ဆက်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ နတ်ကတော်တို့က ယုံကြည်ယူဆထားကြသည်မှာ နတ်၏ ဝိညာဉ်သူတို့ ကိုယ်တွင်းသို့ ပူးကပ်တိုးဝင်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဥဂ မင်းနတ်တို့သည် တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး ဝတ်စား ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ပုံချင်းမတူကြချေ။ အချို့သော နတ်တို့က မိန်းမဖြစ်၏။ ဤတွင် နတ်ကတော် ဖြစ်နေသော ယောက်ျားက မိန်းမလိုဝတ်ဆင်ပြီး တင်ဆက်ကြရ၏။ နတ်တို့တွင် စစ်သူကြီးနှင့် ဘုရင်တို့ သေ၍ နတ်ဖြစ်ကြသူတို့လည်း ရှိကြပေရာ နတ်က သူတို့က အဝတ်အစားအမျိုး မျိုးလဲလှယ်၍ ကပြကြရလေသည်။

မြန်မာတို့တွင် လူ့ဘဝတွင် မိန်းမဖြစ်လာရခြင်းသည် ယခင်ဘဝက ပြစ်ဒဏ် ခတ် မှုကြောင့် ယခုဘဝတွင် မိန်းမဘဝရောက်ရသည်ဟု အစွဲရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီး တို့သည် ဘုရားတန်ဆောင်း ကျောင်းကန်သို့ သွားရောက်ကာ ပူဇော်ပသမှု ပြုလေတိုင်း နောက်ဘဝမှာ ယောက်ျားဖြစ်ရပါလိ၏ ဟူ၍ ဆုတောင်းလေ့ရှိကြပေသည်။ အကယ်၍ ယောက်ျားဘဝရောက်သော်လည်း မိန်းမလျာဖြစ်နေခဲ့လျှင် နောင်ဘဝက အကျိုးပေး မကောင်းသောကြောင့်ဟု ယူဆလေ့ရှိကြ၏။ ကျွန်မက ယောက်ျားဖြစ်ပါ လျက် နတ်၏ဇနီး သို့မဟုတ် နတ်ကတော်ဖြစ်နေရသည်မှာလည်း ဤကဲ့သို့ ဘဝပေးညွှဲ ခဲ့၍ပေလောဟု တွေးမိပါသည်။

ဖြိုးသက်ပိုင်သည် ဤနတ်ပွဲ၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။ နတ်ရုပ်တုများထားရာ စင်၏အောက်တွင် သူ၏အဝတ်အစားလဲရာ နေရာဖြစ်၏။ သူက သူသည် တရားဝင် နတ်ကတော်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ ၁၅ နှစ်သားအရွယ်ကပင် နတ်ကတော်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ သူသည် ကျေးရွာများသို့ တစ်ရွာပြီး တစ်ရွာလှည့်လည်နတ်ကခဲ့ကြောင်း၊ သူသည် ရန်ကုန် အနုပညာတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ကာ ၃၇ မင်းနတ်ချင်းနှင့် နတ်အကတို့ကို သင်ကြားခဲ့ ကြောင်း၊ သူသည် နတ်ကခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုလာသည်မှာ နှစ် ၂၀ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုသူ့အသက် ၃၃ နှစ်တွင် ကိုယ်ပိုင်နတ်ပွဲတည်ထောင်ကာ နတ်ပွဲ ၂ရက် ကပြရသည့်အတွက် ဒေါ်လာ ၁၁၀ ရကြောင်းဖြင့် ပြောပြပါသည်။

သူက သူ၏ပျက်ခမ်းတွင် အိုင်းလိုင်နာနှင့် ပြင်ဆင်ပြီး အပေါ်နှုတ်ခမ်းပေါ် တွင် နှုတ်ခမ်းမွေးရေးခြယ်၏။ ဖြိုးသက်ပိုင်က “အခု ကျွန်တော်ကိုကြီးကျော်နတ် အဖြစ်နဲ့ ကပြဖို့ ပြင်ဆင်နေတာပါ”ဟု ရှင်းပြ၏။ ကိုကြီးကျော်သည် လူ့ဘဝတုန်းက

လောင်းကစားခြင်း၊ အရက်သောက်စားခြင်းဖြင့် နာမည်ဆိုးနှင့်ကျော်ကြားနေသည့် နတ်ဖြစ်ပေသည်။

ပရိသတ်က ကိုကြီးကျော်နတ်အတွက် အရက်သေစာပြင်ဆင်ပေး၏။ နတ်ကတော်သည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ကာ နတ်ပူးဝင်၏။ ဆိုင်းသမား တို့ကလည်း နတ်ချင်းတီးမှုတ်ပေးကြ၏။ ကြည့်ရှုပရိသတ်တို့၏ ဩဘာပေးသံတို့ ဆူညံသွား လေသည်။

ဖြိုးသက်ပိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆိုင်းသမားတို့၏ တေးသွားအလိုက် ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားလေသည်။ သူ၏လက်နှစ်ဘက်ကို အလှည့်ကျ မြှောက်လိုက်၊ ချလိုက်လုပ် ၍ ကလေသည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားမှု သွက်လက်မြန်ဆန်လာသည်နှင့်အမျှ အမောဆိုက် လာလျှင် ထိန်းသိမ်းမည့်သူတွေက အရင်သင့်အနေအထား၌ရှိနေကြ၏။ သူက ပရိသတ်တို့ ကို နတ်သံနှော၍ သာမန်ပြောရိုးပြောစဉ်အသံနှင့် မတူအောင်ပြောနေ၏။ သူက လူတွေကို “ကောင်းအောင်နေကြ” ဟု ဆုံးမစကားပြောဆိုကာ ငွေစက္ကူတို့ကို ကျဲချပေး လေသည်။ ထိုအခါ ပရိသတ်ထဲက လူများတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုးဝှေ့ကာ အလှအယက် ကောက်ယူကြလေသည်။ ငွေစက္ကူတွေ ပြုသည်ကပြု စုတ်သည်ကစုတ် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ကိုကြီးကျော်နတ်လည်း ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။ နောက်နေ့တွင် ဖြိုးသက်ပိုင်တို့ နတ်အဖွဲ့သည် သာယာကုန်းရွာမှ အခြားရွာသို့ နတ်ပွဲကရန် သွားကြရ ဦးမည်ဟု ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းမှ လွန်၍ ယခုအခါ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသသို့ ရောက်ရှိပါပြီ။ ကျွန်မသည် ဧရာဝတီမြစ်ရိုး တစ်လျှောက်၏ နောက်ဆုံး မြို့သို့ရောက်ရှိ၏။ ကျွန်မတို့ ခရီးသားလာခွင့်ပြုသော စာရင်းထဲတွင် မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့ကို မေ့ပြီးချန်လှန်ခဲ့ဟန်တူပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုကျွန်မသည် မိုင် ၁၃၀၀ ခရီး၏ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းတွင်ရှိသည့် မော်လမြိုင် ကျွန်းမြို့သို့ တရားမဝင် ရောက်ရှိနေသလို ခံစားရပါသည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ အချို့ကို

နိုင်ငံခြားသားခရီးသည် များဝင်ထွက်ခွင့်မပြုပါ။ ကျွန်မအဖို့ ခရီးဆုံးဖြစ်သည့် ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်အထိ ခရီးဆက်ခင်သည်။ သို့သော် မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့တွင် ရပ်သွားသဖြင့် ကျွန်မဘဝင်မကျပါ။ သို့သော် ကျွန်မအတွက် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိအဖြစ် လိုက်ပါလာသော ဂျီရီအဖို့ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့တွင် ဂျီရီသည် ကျွန်မတစ်ညတာညောင်ရိပ်သာတွင် နားနေရန် စီစဉ်ပေးပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ကိုလည်း သတင်းပေးအကြောင်းကြားရပါသည်။ နောက်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်မ၏ ဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းသည့်အနေဖြင့် ပင်လယ်ခရီးထွက်ခွင့်ပြုကြပါသည်။ လိမ္မော်ရောင် နေလုံးကြီးသည် အရှေ့ဆီမှ ထွက်လာပါက ကမ်းစပ်ရှိ လမုတောတွေကို အလင်းဖြာစေပါသည်။ လမုတောတွေကို လွန်သောအခါ ရှေ့ဆီတွင် ဆုံးမထင်သော ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို မြင်တွေ့ရပါသည်။ ဧရာဝတီသည် ဤတွင် ပြီးဆုံးခြင်းကို ရောက်ပါပြီ။ ကမ်းခြေတွင် အိုင်ယာဟူသော ရွာကလေးရှိပြီး ရွှေရောင်ဝင်းသည် စေတီတစ်ဆူကိုပါ တွေ့ရပါသည်။ ဤအိုင်ယာရွာကလေးသည် ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်း၏ နောက်ဆုံးသော ရွာကလေးဖြစ်သည်။ ရှေ့ဘက်တွင် ကပ္ပလီပင်လယ်ကြီးသာ ရှိပါတော့သည်။

အိုင်ယာရွာကလေးသည် ၂၀၀၄ ခုနှစ်က ဆူနာမီဒဏ်မှ လွတ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ အိုင်ယာရွာသားတို့သည် ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းတွင် မျောပါလာသော ရှင်ဥပ္ပဂုတ္တဖောင်ကလေးကို ပင်လယ်တွင်းသို့ မရောက်မီ ဆည်ယူလိုက်ကြ၏။ ဖောင်ထဲတွင် ရှင်ဥပ္ပဂုတ္တကြေးဆင်းတုကလေးကိုလည်း တရိတသေ ရွာလယ်မဏ္ဍာပ်တွင် ထားရှိပူဇော်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မအဖို့ ဧရာဝတီခရီးသည် မေ့ပျောက်နိုင်ဖွယ် မရှိတော့ပါ။

တက္ကသိုလ်လှကြွယ်

ကိုယ်ရယ်..ဇော်ဝင်းရယ် ..ဦးရွှေမြိတ်ရယ်.. ကိုစောရယ် တက္ကသိုလ်လှကြွယ်

“ကိုယ်ရယ်၊ တိုးရယ် စိုးစိုးရယ်” ရုပ်ရှင်ကို သတိရပြီးအထက်ပါအတိုင်း ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်တာပါ။

“ကိုယ်”ဆိုသူက ဦးလှကြွယ် (တက္ကသိုလ်လှကြွယ်) ၊ “ဇော်ဝင်း”ဆိုသူက ပန်းချီဇော်ဝင်း (ကိုဇော်ဝင်း-ကြည့်မြင်တိုင်)၊ “ဦးရွှေမြိတ်”ဆိုသူက ဦးသောင်းတင် (ရွှေမြိတ်သောင်းတင်)၊ “ကိုစော”ဆိုသူက ကဗျာဆရာ မောင်မြတ်ခေါင်၊ လူ(၄)ဦးပါဝင်သည့် ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းကလေးတစ်ပုဒ်မှ ဇာတ်ဆောင်များကို

အစပျိုးမိတ်ဆက်ပေး ပြီးနောက် သူတို့တစ်ဦးချင်းစီ၏ လှုပ်ရှားပုံကလေးတို့ကို တင်ပြရသော် . . .

အချိန်ကာလအားဖြင့် ၁၉၈၄ ခုနှစ် ဝန်းကျင် . . .

ကျွန်တော်က ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းဖောင်ကိုင် အယ်ဒီတာ၊ အယ်ဒီတာတို့ဘာဝ စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ဓာတ်ပုံဆရာတို့နှင့် နိစ္စဓူဝတွေ့ကြုံဆက်ဆံနေရ၏။ ငွေတာရီတွင် ဆရာဦးကြီးမောင် (ငွေဥဒေါင်း)၏ “ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ”ကို ပန်းချီ ဆရာများအားအလှည့်ကျ သရုပ်ဖော်စေရ၏။ စိုးစိန်၊ ကိုစံတိုး၊ မောင်ဇော်ဝင်းတို့ကို သရုပ်ဖော်အပ်ရ၏။

ဤပန်းချီဆရာများထဲမှ ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ဝင်းမှ အတွဲမိဆုံးဖြစ်ပေသည်။ ထိုစဉ်ကပင် ဇော်ဝင်းက ဇနီးမယား၊ သမီးသားနှင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာ သိပ္ပံမောင်ဝေ၏ စာ၌ဆိုသလို “အပူမရှာသေးဘဲ ဘူတာကလေး” လုပ်နေချိန်ဖြစ်ပါ၏။

ဦးရွှေမြတ်နှင့် ကိုစောတို့ကလည်းအတွဲအမိဆုံးဖြစ်ပုံရသည်။ ဆရာတက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်၏ စာ၌ဆိုသလို “နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်မည်သည့် စွယ်တော်ရွက်”လို ဖြစ်နေပုံရပါသည်။

ပန်းချီဇော်ဝင်းနှင့် ဦးရွှေမြတ်တို့ဆက်စပ်ပုံမှာ ဦးရွှေမြတ်သည် နယ်စပ်ဒေသ ဖွံ့ဖြိုးရေး၊ လုံမလေး စသည့် မဂ္ဂဇင်းတို့ကို တာဝန်ယူကိုင်တွယ်ထုတ်လုပ်ပြီး မောင်ဇော်ဝင်းကို ပန်းချီအပ်လေ့ရှိသည်။ “ညီလေးရေ . . အစ်ကိုကြီးရေ” ဟူသော အသုံးအနှုန်းဖြင့် ဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။

ကိုစောနှင့် ကျွန်တော်မှာ ကျွန်တော်က အယ်ဒီတာ၊ ကိုစောက ကျွန်တော့် လက်အောက်မှ လက်ထောက်အယ်ဒီတာ၊ ရာထူးအရ လက်အောက်နှင့် အထက် အရာရှိဖြစ်သော်လည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်သဖွယ် ဆက်ဆံမှုရှိကြသည်။

ဦးရွှေမြတ်နှင့် ကိုစောတို့ကြားတွင် ယမကာသည် စည်းလုံးရေးအင်အားအဖြစ် တည်ရှိနေပုံရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ဝင်းကြားတွင် ယမကာသည် ဂဟေသဘော

ချိတ်ဆက်မိနေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ဝင်းတို့သည် ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံမှ ဟိုင်စွမ်၊ တရုတ်ဘုံကျောင်း တို့သို့ အသွားအလာများကြ၏။ ဦးရွှေမြိတ်နှင့် ကိုစောတို့သည်လည်း သူတို့စိတ် ကြည်နူးရာ စားသောက်ဆိုင်တို့တွင် စိတ်ပန်းလှပန်းဖြေနေကြမည်ဖြစ်ပေ သည်။

ဦးရွှေမြိတ်၏ နယ်စပ်စည်ပင်ဆိုင်ရာ မဂ္ဂဇင်း၊ စာစောင်တစ်ခုခုတွင် ကျွန်ုပ်စစ် ဆောင်းပါးဖော်ပြသောအခါ ဦးရွှေမြိတ်၊ ကျွန်တော်၊ ဇော်ဝင်းအပြင် မြဝတီစာပေတိုက် ငွေစာရင်းဌာနမှ ဦးအုန်းဖေကြီးပါ ပါလာလေသည်။

ကျွန်တော်တို့က ရွှေဘဲစားသောက်ဆိုင်အပေါ်ထပ်တွင် ဆုံကြလေသည်။ ဤအထဲတွင် ဦးအုန်းဖေကြီးက မသောက်၊ အမြည်းစား၏။ ဦးရွှေမြိတ်နှင့် ကျွန်တော်၊ ဇော်ဝင်းတို့ကတော့ သောက်၏။ ဇော်ဝင်းကတော့ ရမ်သောက်လျှင် ဆိုဒါ မရော၊ လိမ္မော်ရည်သာ ရောတတ်၏။ “အစစ်ကလေးအရသာရှိလိုက်တာ”ဟု ဦးရွှေမြိတ်က ရမ်၏ အရသာကို ခဲရင်း ပြောပြ၏။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ခေတ်တွင် အရက် အစစ်ရခဲပေသည်။ ရမ်အစစ်ရရန် ခဲရင်း၏။ ကံကောင်းထောက်မ၍ အစစ်ကို သောက်ရခြင်းဟု ဦးရွှေမြိတ်က ရမ်နှင့်အမြည်းစားရင်း ပြော၏။

ဤပွဲတွင် ဇော်ဝင်းက သူ့အစီအစဉ်နှင့် ထပ်မံမှာယူသောအခါ ဦးရွှေမြိတ်က လက်မခံ “ဟေ့ဇော်ဝင်း၊ ဒါငါ့ အစီအစဉ်ကွ လိုတာထပ်မှာ နှမ်းမဖြူးနဲ့”ဟုဆို၏။ ဤနည်းဖြင့် ဦးရွှေမြိတ်က ကျွန်ုပ်နှင့် ဇော်ဝင်းကို ဒကာခံသွား၏။

တစ်ခုသော ညနေခင်း ဆောင်းဦးကာလ ပြက္ခဒိန်တွေထွက်ချိန်ဖြစ်သည်။ မြဝတီမှ Buran Bell EShif Majestic Landscap အမည်ဖြင့် အထူးဆိုက်ကြီး ပြက္ခဒိန် များထုတ်သည့်အပြင် အခြားသော ပြက္ခဒိန်များပါ ထုတ်ခြင်း၊ ပြက္ခဒိန်ကို အထွေထွေ မန်နေဂျာ ဦးသန်းညွန့်က ဦးစီးဦးဆောင်ပြု၍ ထုတ်ဝေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ဝင်းက မြေနီကုန်းဆန်းသီရိရုပ်ရှင်ရုံဘေးရှိ စားသောက် ဆိုင်သစ်တစ်ခုသို့ သွားရန်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုစားသောက်ဆိုင်က အပေါ်ထပ်တွင် ဖွင့်

ထား၏။ မိန်းကလေးများကစားပွဲထိုး၏။ အရက်နှင့်မျက်စိအရသာ နားအရသာ ခံယူ လိုကြသူတို့ စုဝေးရောက်ရှိနေကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ဝင်းအပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှ တက်ရောက်ချိန်တွင် အပေါ်ထပ် စားပွဲအတော်များများတွင် လူတွေပြည့်နေကြပြီ။ ဇရပ်မင်းစည်းစိမ်ကို ရယူနေကြပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ဝင်းက သဘာဝအလင်းနှင့် လေကောင်းလေသန့် ရနိုင်သည့် ဝရန်တာဘက်စားပွဲတွင် နေရာယူလိုက်ကြ၏။ ထုံးစံ အတိုင်း ဤစားပွဲတွင် တာဝန်ကျ မိန်းမချောကလေးရောက်လာ၏။

“ဘာများ သုံးဆောင်မလဲရှင်” ဟု ထိုအမျိုးသမီးကလေးက သံချိုနှော၍မေး၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ဝင်းက ရပ် ၂၀က်စီ၊ ကျွန်တော်က ရပ်နှင့် စပ်ရန် ဆိုဒါတစ်ပုလင်း၊ ဇော်ဝင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရပ်နှင့်စပ်ရန် လိမ္မော်ရည် တစ်ပုလင်း၊ ဝက်နံရိုးကြော်၊ အာလူးကြော်၊ မြေပဲလှော် ဤမျှလောက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ စားတော်ပွဲမှာ ပြည့်စုံ ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ကျိုက်လောက်၊ ဝက်နံရိုးကြော် ၂ဖက်လောက် ပြည့်ပြီးချိန်တွင် ဇော်ဝင်း၏ မျက်လုံးက လှေကားထိပ်ဆီသို့ ရောက်သွားကာ အံ့အားလည်း သင့်သွား၏။

“အစ်ကိုလှကြွယ်၊ ဦးရွှေမြိတ်နှင့် ကိုစောတို့တတ်လာကြတယ်” ဟု အသံ ခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်ပြော၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ဝင်းကလည်း ဦးရွှေမြိတ်နှင့်ကိုစောတို့ သူတို့အရှိန်နှင့် သူတို့လိမ့်စေရန် အသာပင် ဇက်ကိုပု၊ ကိုယ်ကိုရိုပြီး သူတို့နှစ်ယောက်၏ အနေအထားကို အကဲခတ်ရ၏။

ဦးရွှေမြိတ်နှင့် ကိုစောတို့က ကောင်တာအနီး စားပွဲလွတ်တွင် နေရာယူလိုက် ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ၁၅ပေ ခန့်ကွာ၏။ ကြားထဲမှ စားပွဲများတွင်လည်း စားကြ သောက်ကြသူတွေက ခံနေသဖြင့် ဦးရွှေမြိတ်နှင့် ကိုစောတို့က ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်နိုင်၊ ကျွန်ုပ်နှင့်ဇော်ဝင်းကလည်း ကိုယ့်အနေအထားနှင့်ကိုယ် ဦးရွှေမြိတ်နှင့် ကိုစောတို့ ကလည်း သူတို့အရှိန်နှင့် သူတို့အသီးသီး လွတ်လပ်စွာ လိမ့်ကြစေရန်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဦးရွှေမြိတ်နှင့် ကိုစောတို့က ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ဝင်းကို ရှိမှန်းမသိ။ ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ဝင်းက သူတို့နှစ်ဦးရှိနေသည်ကို အခြားစားပွဲများမှ လူများ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်၍

မြင်နေရ၏။

“အစ်ကိုလှကြွယ် ကိုစောက စားပွဲထိုးမိန်းကလေးတွေကို ပြကွဒိန်ပေးနေပြီ” ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်က လည်ကိုဆန့်၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုစော သာမက ဦးရွှေမြတ်က စာအုပ်တွေ လက်ဆောင်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့နှစ်ဦး က စားပွဲထိုးမိန်းကလေးတို့ကို လက်ဆောင်တွေပေးကမ်းနိုင်သဖြင့် ကြည်ကြည် လင်လင် ရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်နေကြ၏။ စားပွဲထိုးမိန်းကလေးတို့က ပြကွဒိန်နှင့် စာအုပ် လက်ဆောင်ရကြ၍ ကြည်နူးရွှင်မြူးကာ အပြန်အလှန်စကားတွေပြောပြီး အကြည်ဆိုက် နေကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့်ဇော်ဝင်းပေးစရာ ဘာမျှမပါ။ ဗလာဖြစ်နေသဖြင့် တာဝန် ကျသူ စားပွဲထိုးမိန်းကလေးပင် ကျွန်တော်တို့အနား မကပ်၊ နံရံကိုမှီကာ တစ်ဖက်ရပ် လျက် ကိုစောတို့စားပွဲသို့ အားကျသည့် မျက်လုံးဖြင့် လှမ်းကြည့်နေရှာ၏။

ယခုလို အခြေအနေမျိုးတွင် ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက် လျှင် သူတို့၏ ကြည်နူးမှုသည် ရေအလျှင်သည် တန့်သွားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် နှင့် ဇော်ဝင်းတို့က သူတို့မမြင်အောင် ခပ်ယိယိပင် ခေါင်းငုံ့ကာ သောက်နေကြ၏။ ဦးရွှေမြတ်နှင့်ကိုစောတို့ဝိုင်းက မြိုင်ဆိုင်ကြည်ရွှင်နေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ဝင်းဝိုင်းက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ဝင်းက စားသောက်ပွဲပြီးသွားပြီ။ ထပြန်ရန် မဖြစ်သေး။ ဦးရွှေမြတ်တို့မြင်သွားပြီး သူတို့ အရှိန်တန့်သွားနိုင်ချေရှိနေ၏။ ကံကောင်းထောက်မရွာ ကိုစောနှင့် ဦးရွှေမြတ်တို့က ရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကလေးမလေးတို့ကို နှုတ်ဆက် ကာ လှေကားမှ ဆင်းသွားတော့မှ ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ဝင်းမှာ လွတ်လပ်စွာ ခေါင်း ထောင် လာနိုင်၏။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျသမျှကို ရှင်းပြီး လှေကားမှဆင်းခဲ့ကြ၏။

စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတည်းတွင် “ကိုယ်ရယ်၊ ဇော်ဝင်းရယ်၊ ဦးရွှေမြတ်ရယ် ကိုစောရယ်” ဆုံမိကြသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို မတွေ့မမြင်ကြ။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်မှ ဖြစ်ရပ်ကလေးကို ရေးဖွဲ့မိသည်။

ကျွန်တော်၊ ဇော်ဝင်း၊ ဦးရွှေမြတ်၊ ကိုစောတို့ လေးဦးတွင် ကိုစောသည် လူ
တောင်လောကမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါပြီ။ အမှာအကြားမပြုခဲ့သဖြင့် ကိုစော ဘယ်ဘုံ
ဘယ်ဘဝ ရောက်နေသည်ကို မသိ။ ကိုယ့်အလှည့်ကျလျှင် အမှာအကြား သာမက
လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ပါ ပေးခဲ့ပါဦးမည်။

စာရေးသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

ဦးလှကြွယ် (တက္ကသိုလ်လှကြွယ်) ကို ၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ရာ ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ဘွဲ့ရရှိခဲ့ပါသည်။ မြဝတီစာပေတိုက်တွင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာ၊

အယ်ဒီတာ၊ အမှုဆောင်အယ်ဒီတာ၊ ဒုတိယအယ်ဒီတာချုပ်၊

အကြံပေးအရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါတွင် Revenue ဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပြီး ဇနီးသည်

ဒေါ်ပြုံးခင်ဇော်နှင့်အတူ တိုက်အမှတ် ၂၈၊ ပထမထပ်၊ ရေကျော်

ဝတ်ကျောင်းလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။

ထုတ်ဝေပြီးသော စာအုပ်များမှာ - (၁) ရှောက်ချိုသီးမေတ္တာစာနှင့် ဘာသာပြန်

ဝတ္ထုတိုများ၊ (၂) နတ်သမီးပုံပြင် စုဆောင်းသူများနှင့် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများ၊

(၃) ရှန်ဂရီ လာရှာပုံတော်နှင့် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ကြပါသည်။